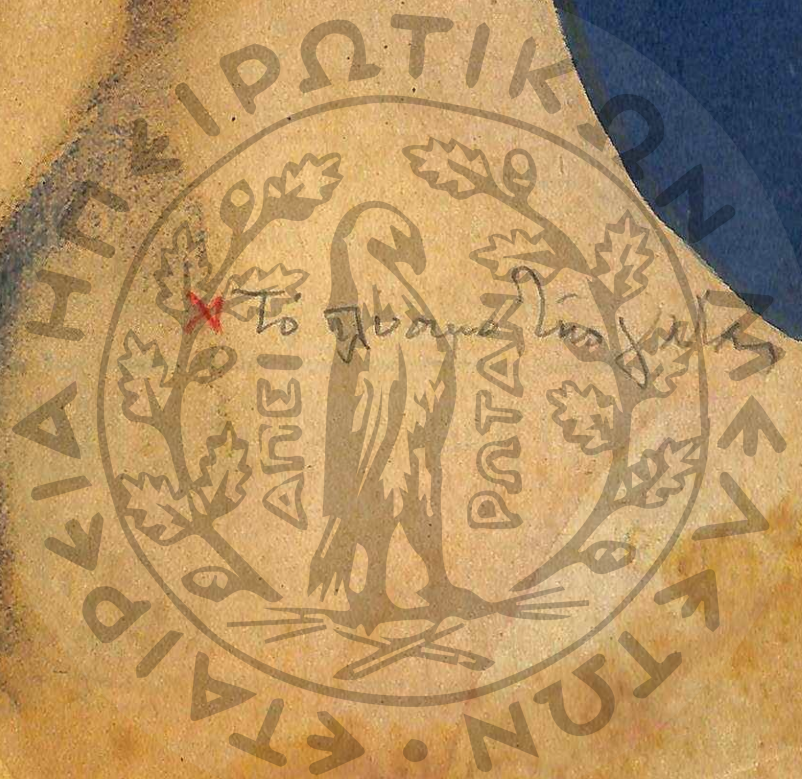

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ. 468

1935

30 ΕΙΔΩΝ ΚΟΛΩΝΙΕΣ 50 ΕΙΔΩΝ ΑΡΩΜΑΤΑ ΧΥΜΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ ΣΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ: Κορνάρου 4, Έμμ. Μπενάκη 8, Θεμ-
στοκλέους 33, Πατησίων 18α.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Θεσσαλονίκη, Βόλος, Πά-
τρας, Δράμα, Ζάκυνθος.

Μη λησμονήτε το άρωμα - θαύμα

NUIT D'ATHENES

Γυναικεία Φορέματα

Έτοιμα και επί

Παραγγελία

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ - ΜΑΡΣΕ

Ευάγγελιστριάς - Περικλέους 58

Φορέματα έμπορέ από 80% 275.—

Ρόμπες Ζατονέ » » 125.—

Κοπέ - Ζορζέτ έμπορέ .. » » 450.—

Φορέματα Μαροζέν από 80% 810.—

Έπανωφόρια μεταξωτά .. » » 950.—

Φορέματα μεταξωτά ζαρέ

ντέ σιν » » 550.—

Παλτά μάλλινα σπόρ » » 475.—

Φορέματα ζωνζουλάρια » » 350.—

Κορσέδες επί μέτροφ. ... » » 250.—

Δεχόμεθα φασόν

Παράδοσις εντός 24 ωρών

Ζητούνται πεπειραμένα μοδίστα

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΣ *βαθείας ρυτίδας*

Πρόσωπο καταρτυγμένο
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ

Με εξαφανισθείσας ρυτίδας
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

Απλή και εύθυμη συναμα η ανα-
κάλυψις του καθηγητού Dr Stej-
skal καθιστά δυνατόν εις κάθε γυ-
ναίκα να φαίνεται κατά πολλά χρό-
νια νεωτέρα από ό,τι είνε. Αφού
ανεκάλυψε, ότι αι ρυτίδες οφείλον-
ται εις την απώλειαν ενός πολυτί-
μου στοιχείου του δέρματος, όνο-
μαζομένου Βιοσελ, ο έξοχος ούτος
καθηγητής του Πανεπιστημίου της
Βιέννης κατόρθωσε να εύρη έν μέ-
σον να επαναφέρη την νεότητα εις
τό δέρμα. Το έπιτευχθέν γνήσιον
Βιοσελ από όλως νέα ζώα, περιέχε-
ται τώρα εντός κρέμας Τοκαλόν α-
ποκλειστικώς χρώματος ρόζ. Έπι-
θέσατε ταύτην τώ θράδυ προτού
κατακλιθώτε. Απορροφάται κατά-
τόν ύπνον σας, εξαλείφει τας ρυτί-

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εις τὰς διαφόρους
ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τή
έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλεύρας θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ Ιαματικά τεχνητά Λουτρά
των διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ - ΜΕΘΑΝΩΝ -
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, αναπληρούν τελειώς τὰ Ιαματικά
λουτρά των ως άνω αναφερομένων Ιαματικών πηγών.

Ίατρικαί συμβουλαί δωρεάν. Τελεία ανακρίσεις.

Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 8 μ. μ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ε. ΠΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

MASSEUR

ΡΙΖΙΚΗ ΙΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥ, ΙΣΧΥΑΛΓΙΑΣ,
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΞΙΝ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
ΔΙΑ ΤΟΥ ΜΑΣΣΑΖ

Υδροθεραπευτήριον «Ο ΦΟΙΝΙΞ», Ίωνος 5. - Αθήνα

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι ιθαγενείς του Αφγανιστάν προμηθεύονται το
βούτυρό τους από τις ούρες των προβάτων τους.
Όπως βλέπετε στην εικόνα η ούρα των προβα-
των αυτών είναι παχύτατες, και γεμάτες λίπος.

Σας παρουσιάζουμε το στρατάρχη
N. Ντάμον, ο οποίος έχει διανύσει,
επί ατμοπλοίων, θαλάσσιον μήκος
900.000 μιλίων l. Καί όμως ο ά-
θροπος αυτός δεν κολύπησε ούτε
μιά φορά στη ζωή του !

Να και μία τούρτα από φραγκο-
στάφυλα, η οποία κατεσκευάσθη
πρό 68 ετών l. Διετηρέθη έκτοτε
στον πάγο και φαγώθηκε τώ Μάρ-
τιο του 1931, από τον Φράγκ Ρό-
μινς, στην πλατεία Ρόζλαντ. Την
τούρτα αυτή, την έφτιασε η μητέ-
ρα του Ρόμινς, για να την φάη
ο γιός της, μόλις θα πατούσε τα
68 χρόνια άπερ και έγένετο.

Να τέλος κι ένας άνεκδι-
ήγητος Ρομνός ! Ο Μιχάς
Παπαλουκάς για να μάθη
να οδηγεί απ' ευθείας τη
σβούρα μέσα στη φουχτα
του κατανάλωσε 35 χρόνια!
Πρωτοπαρουσιάσθηκε δέ
στο κοινό του Δόξ Ατρείας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ PINGRILLI

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΟΥ!

ΜΙΑ μέρα, οι γονείς μου αποφάσισαν για το καλό μου να με κλείσουν στο σχολείο αυτό, γιατί ήμουν φαινταινάνη. Στο σχολείο αυτό έμεινα αρκετά χρόνια — για το καλό μου πάντοτε — μα δεν θυμάμαι τίποτε απ' όσα έμαθα.

Την ίδια εποχή ένας σοφός θεός μου φαρμακοποιός το επέγγειλμα

ανάφερε μία μέρα στους γονείς μου το αρχαίο ρητόν: «Νους υγιής εν σώματι υγιεί». «Αμέσως οι γονείς μου μου επέβαλαν — για το καλό μου βέβαια — να κάνω γυμναστική μέχρις εξαντλήσεως. Όταν είδαν ότι αδυνάτισα δεκαπέντε κιλά, με υποχρέωσαν για να συνέλθω, να καταπίνω ένα περιδωρο μπουρνούλαδο, ωστόσο άδεια δάδακα μπουτίλλες και κατέστρεψα όριστικούς το στομάχι μου.

— Πάνω απ' όλα ή ύψαι! — συνήθιζε να λέγει ο θεός μου, ο φαρμακοποιός.

Σύμφωνα, λοιπόν, με μία δική του θεωρία, μου απαγόρευσε να τρώω παγωτά το καλοκαίρι, γιατί είναι ανθυγιεινά. Από τότε έτρωγα παγωτά μονάχα το χειμώνα.

Τρελλάινωμαι για τις τομάτες, τα μανιτάρια και τα μπιζέλια. Οι γονείς μου όμως μου επέβαλαν να τρώω για να συνθίσω να τρώω απ' όλα.

Εντωμεταξύ στο σχολείο, τα πήγαινα πολύ άσχημα.

Μία μέρα, ο δάσκαλός μας, μάς έδωσε ως θέμα, να περιγράψουμε ένα ναυαγίο στον Ωκεανό. Εγώ, ο οποίος δεν είχα δει ποτέ μου ούτε βατόμι, ούτε ναύτη, ούτε θάλασσα, σάστισα κ' έβαλα τα κλάμματα. Το οικογενειακό συμβούλιο συνέληθε άμέσως και αποφάνθηκε ότι δεν μου έλειπε η καλή θέληση, αλλά η φαντασία. Έτσι εξακολούθησα τις σπουδές μου.

Μία άλλη φορά, ο δάσκαλός μας μάς διηγήθηκε το εξής ανέκδοτο.

— Κάποτε ο Σόλων πήγε στην Μίλητο για να επισκεφθεί τον σοφό Θαλή. Αφού συζητήσε μαζί του, τον ρώτησε γιατί δεν είχε παντοειδή και δεν είχε δημιουργήσει οικογένεια. Ο Θαλής δεν απάντησε άμέσως. Λίγες μέρες κατόπιν κάποιος άγνωστος παρουσιάστηκε ως νεοφερμένος τάχα από τας Αθήνας και μεταξ' άλλων πολλών είπε, ότι στην πόλη αυτή, είχαν ηδύνει τελευταίως έναν νέο, τον γιό ενός διασημού άνδρου του τόπου. Μη τυγχόν ήταν ο γιός του Σόλων; — ρώτησε ο Σόλων τρομαρά ταραγμένος. — Μάλιστα — απάντησε ο ξένος — αυτός ήταν!

Αμέσως ο Σόλων ξέσπασε σε λυγμούς, χτυπούσε το κεφάλι του και έβραζε τα ρούχα του. Τότε ο Θαλής τον πλησίασε και του είπε:

— Δεν είνε αλήθεια ότι πέθανε ο γιός σου. Εγώ έπιασα αυτήν την ιστορία για να σου αποδείξω ότι κι' ο πιο σοφός άκόμα δεν μπορεί παρά να υποφέρει για τα δυστυχήματα των παιδιών του. Γι' αυτό κι' εγώ δεν θέλησα να δημιουργήσω οικογένεια.

Κατόπιν, ο δάσκαλός μας είπε: «Αναπτύσσουμε αυτό το θέμα και να το σχολιάσουμε με λίγες λέξεις. Εγώ λοιπόν έγραψα:

—Το χωράτο του Θαλή μου φαίνεται μάλλον ήλιθιο, όπως ήλιθιος είνε κι' ο δάσκαλός που μέν εδώσας αυτό το θέμα.

Με απέβαλαν τότε από το σχολείο...Το οικογενειακό συμβούλιο συνέληθε και αποφάνθηκε ότι δεν μου έλειπε η όντιληψις, αλλά η καλή θέλησις. Διέκοψα τις σχολαίους σπουδές μου και οι γονείς μου με έκλεισαν σ' ένα άλλο σχολείο για

να βαζάκια και μπουκαλάκια του φαρμακείου.

Ο θεός Τοντόν, όπως τον φωνάζαμε χαιδευτικά, ήταν το καμάρι μας αλλά και το φόβητρό μας —θά το πούμε στον θεό Τοντόν! — ή αν το μάθω ο θεός Τοντόν!

Αυτές ήταν η συνθηθισμένες φοβέρες. Όταν όμως πηγαίναμε έμεις τα παιδιά για να του παραπονεθούμε έλεγε: «Οι γονείς σας είνε αυστηροί για το καλό σας!»

Την εποχή εκείνη απέκτησα την πρώτη μου φίλη. Μόλις το έμαθαν οι γονείς μου μου είπαν: —Αυτή η γυναίκα θά σε καταστρέψη!

Μα εγώ δεν έδωσα σημασία στα λόγια τους. Το ίδιο μου επανέλαβε ο θεός Τοντόν. Μου έφερε μάλιστα άπειρα παραδείγματα ανθρώπων που είχαν καταστραφεί από τις πλαγεύτρες γυναίκες. Εγώ

έσπευδα να την περιποιηθώ ο ίδιος. Κάποτε μάλιστα της χάρισε μία μπουτίλλα κολώνια δικής του κατασκευής. Δεν ήξερα τι να σκεφθώ...

Εκτός από τους γονείς μου και τον θεό μου οι όποιοι με συμβούλευαν —για το καλό μου — να διακόψω τις σχέσεις μου με τη μικρή φίλη μου ύπηρχε και κάποιος παλιός συμπαθής μου που μου επανελάμβανε διαρκώς τα ίδια.

Ο Φο λς —έτσι λεγόταν ο συμμαθητής μου αυτός — ήταν ένας νέος αλλόκοτος, όχι πολύ γερός στο νου.

Ερχόταν κάθε τόσο και μου ζητούσε τις παλιές γραββάτες μου ή τίποτε δανεικά. Με διασχέδαζε με τις ξυφορενικές διηγήσεις των περσιτεριών του. Είχε κάνει τα πιο αλλοπρόσβαλα έπαγγέλματα. Από αντιπρόσωπος μιάς ανύπαρκτης μάρκας σαμπάνιας γινόταν άξεφρα χορδιστής πιάνων ή διορθωτής... άλεξιπτωτών! Ο Φούλς λοιπόν κατόρθωσε τέλος να με πείσει ότι η Σαρλότ δεν ήταν η γυναίκα που μου ταίριαζε.

Αποφάσισα τότε να ταξειδέψω και να φύγω μακριά της. Την ήμερα που πήγα στο σπίτι της ν' αναγγείλω στη Σαρλότ σαστισμένος και ταραγμένος ότι θά έφευγα εκείνη με κούταξε κατάματα και μου χαμογέλασε πικρά. Δεν μου έκανε παράπονα, κι' εγώ, προτού φύγω, την τελευταία στιγμή, της είπα ότι θά επέστρεφα γρήγορα, γιατί δεν μπορούσα πια να ζήσω χωρίς αυτήν. Τότε εκείνη πήγε κι' άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε από μέσα ένα μικρό στεφάνι από άνθη της πορτοκαλλιάς.

— Στην πατρίδα μου — είπε — υπάρχει η συνθήκη όταν ένας φίλος φεύγει για μακρινό ταξίδι, να του δίνουν ένα μικρό στεφάνι από λουλούδια πορτοκαλλιάς... Τα μάζεψα μόνη μου από τον κήπο μου και μόνη μου τα έπλεξα.

Πάρε αυτό το στεφάνι μαζί σου και χάρισέ το στην πιο άγνη νέα που θά συναντήσεις στο διάστημα του ταξιδιού σου...

Την επομένη ξεκίνησα. Λυπήθηκα γιατί είχα χωριστή τη Σαρλότ και ένιωσα ανακούφιση γιατί θά γλιτώνα στο εξής από τις συμβουλές των συγγενών μου και του Φούλς.

Λίγες μέρες κατόπιν, έπειδή η θάλασσα ήταν ταραγμένη, άνοιξα την μικρή βαλίτσα μου για να πάρω κάτι χάπια κατά της ναυτίας και τότε βρήκα το μικρό λουλουδάκι στεφάνι της Σαρλότ, το οποίο προοριζόταν για την πιο έλκνητή στιγμή κατάλαβα ότι αγα

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

να μάθω ξένες γλώσσες. Παραδέχομαι ότι η ξένες γλώσσες είνε χρήσιμες, αλλά στα σχολεία δεν μαθαίνονται.

Ο θεός μου φαρμακοποιός με προστάτευε. Έλεγε ότι δεν πρέπει κανείς να βγάλει συμπέρασμα για τη μελλοντική αξία ενός ατόμου από τα σχολικά του χρόνια. Ο πολυδάρβιν χάρισε την ώρα του μαθήματος μ' ένα χρυσοκάνθαρο. Ο Ναπυλέων απέτυχε στις στρατιωτικές σπουδές του κι' ο μέγας μαθηματικός Ποναπρέ άπερορίφη στα μαθηματικά στις γυμνασιακές εξετάσεις του.

Τόν καλό μου θεό! Αυτός αντιπροσώπευε την φρόνησι στην οικογένεια μου. Από μικρός τον θαύμαζα. Στην τραπέζια μας είχε ένα μεγάλο πορτραίτο του. Φορούσε στο πορτραίτο αυτό την άσπρη μπλούζα της δουλειάς του. Στο φόντο διακρινόντουσαν, αραιασμένα άπάνω σε ράφια τα άπει

ήξερα τις γυναίκες από τα φίλμ που είχα δει κι' από τα ρομάντσα που είχα διαβάσει. Άλλά πώς ήταν δυνατόν να με βλάβη ή τρυφερά, ντροπαλή, ξανθή, άγγελική και χαμηλοβλήπουσα φίλη μου; Ήταν μία κοπέλλα άφελής και άπλη. Ποτέ δεν μου ζήτησε χρήματα.

Στο έστιατόριο, δεν διάλεγε σαν τις άλλες γυναίκες, άκριβ ή άνυπαρκτα στον κατάλογο φαγητά.

Μία μέρα της ώρκιστηκα ότι δεν θάπαυα ποτέ άλλη γυναίκα. Έκείνη τότε με συμβούλεψε να μην όρκίζομαι έτσι έλαφρά. Πού ες έρεει, ίσως να είχε το προαίσθημα ότι θά χωριζόμαστε πολύ γρήγορα.

Ενώ ο θεός Τοντόν μου είχαπροαναγγείλει την καταστροφή μου εξ αιτίας αυτής της γυναίκας,ώστόσο ο ίδιος δεν φαινόταν να την αντιπαθώ. Όταν η Σαρλότ πήγαψε στο φαρμακείο του για να αγοράσει

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

— Πού είνε αυτός ο γέρο ήλιθιος; ρώτησα άνυπόμονα.

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HERBERT WALLACE RAY

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ

θανατική έκτελεσις του Γιέν Τσουύνγκ Τάν έπρόκειτο να γίνει στις τρεις το απόγευμα. Λίγη ώρα προηγήτερα, δυο στρατιώτες και μερικοί άστυνομικοί θά έμπαιναν στο κελί του καταδίκου, θά τον έδεναν στερεά και θά τον έριχναν επάνω σ' ένα κάθρο και θά τον περιέφεραν στους δρόμους της πόλεως, διά να τον διαπομπεύσουν. Μπροστά και πίσω από τ' άμάξι θ' ακολουθούσαν στρατιώτες έπ' όπλου λόγχης. Άστυνομικοί θά καθόντουσαν δίπλα στον κατάδικο, ενώ άλλοι άστυνομικοί θά περπατούσαν δίπλα στ' άμάξι. Μ' άργό βήμα ή συνοδεία θά περνούσε από τους γεμάτους κόσμο δρόμους, ώστε να μπορεί ο λαός να δει ως το τέλος τον αγαπημένο τους ήθοσιό, τον μεγάλο καλλιτέχνη, στην τελευταία τραγική εμφάνισή του προτού γίνει ή θανατική έκτελεσις του.

Όταν τέλος το κάθρο θά έφθανε στον τόπο της έκτελέσεως θά τον έβλεπαν τα δεσμά από τα πόδια του, ώστε να μπορεί να περπατήσει μόνος του ως το όριζμένο από πλιν σημείο, κοντά στον τοίχο, όπου θά στεκόταν και θ' αντίκριζε το έκτελεστικό απόσπασμα, θά δινόταν κατόπιν μία διαταγή. Μά όμορβοντία θ' άκούγονταν... κι' όλα θά τελείωναν.

Λένε — νάνε αλήθεια τάχα; — ότι οι καταδικασμένοι εις θάνατον, άναπολύν σ' αυτές τις τελευταίες ώρες της ζωής των, όλες τις πράξεις τους και μετανοούν για τα σφάλματά τους. Τίποτε απ' αυτό δεν έκανε ο Γιέν. Ούτε σκέφθηκε να μετανοήσει για τίποτε. Ήταν ικανοποιημένος από το έγκλημά που είχε κάνει και θά πέθαινε ειχαριστημένος γιατί είχε έκδικηθή την πληγωμένη άνδρική αξιοπρέπεία του. Το μόνο το όποιον τον είχε ταραξεί και τον έκανε ν' απορήσει ήταν το εξής: «Όταν είχε φωνάξει στ' αυτή της έτοιμοθάνατης γυναίκας του τ' όνομα του έραστού της τον όποιο είχε σκοτώσει λίγη ώρα προηγήτερα, εκείνη είχε μπήξει μια φωνή γεμάτη κατάπληξη. Νάταν τάχα ένα άκόμα ψέμμα της ή μήπως ήταν πραγματικώς άθωα;

Η ώρα ήταν ένδεκα το πρωί. Ο κατάδικος άνασκήκωσε τους ώμους του μ' άδιαφορία και προπάθησε να μη σκέπτεται το πρόβλημα αυτό που τον βασάνιζε.

Κατά την αντίληψι του Γιέν ή ύποθεσις είχε διευθετηθή λαμπρά. Το μόνο για το όποιον φοβόταν είχε άποσπρηθή. Κανείς δεν είχε όποιαδήποτε ή νέα που είχε σκοτώσει ήταν ή σύζυγός του. Όσο για γιά να κάνα τέτοιο κακό. Αυτή όμως είναι ή αλήθεια...

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Αν ο Γιέν ήταν κανένας άνθρωπος ταπεινός, κανένας άγνωστος μικρέμπορος, ίσως να σκεπτόταν διαφορετικά. Άλλά πώς ήταν δυνατόν, αυτός ο Γιέν Τσουύνγκ Τάν, ο πιο έακουσμένος ήθοσιός της εποχής του, αυτός που έκανε τους συζύγους να περνούν νύχτες άύπνιας, όταν ήταν περαστικός από την πόλη τους για μία σειρά παραστάσεων, πώς ήταν δυνατόν αυτός να κάνει το κορόιδο της χώρας; Τι γελοίος που θά φαινόταν σ' όλους, όταν μαθαίνονταν πως αυτός, ο ήρωας τόσων κατακτήσεων, δεν είχε μπόρσει να συγχρητήσει τη δική του γυναίκα. Γι' αυτό του ευχαριστούσε τώρα το καλό του άστέρι, το ύποιο τον φώτισε, για λόγους επαγγελματικούς να κρατήσει μυστικό το γάμο του...

Αυτά σκεπτόταν ο μελλοθάνατος, όταν του άνήγγειλαν κάποιον επισκέπτη. Από τον σεβασμό του δεσμοφύλακος και των στρατιωτών ήταν φανερό ότι έπρόκειτο για κάποιον σπουδαίο πρόσωπο. Και πράγματι ήταν ο γραμματέας του Διοικητού. Ο Γιέν έδεν τον είδε θυμήθηκε πως κάποτε τον είχε δει, αλλά που και πότε δεν θυμόταν.

— Γιέν Τσουύνγκ Τάν — είπε — έπισκέπτεται ο έξοχότατος κύριος Διοικητής. Επιδυμεί και τώρα ακόμα την τελευταία ώρα, να τ' ικανοποιήσει τις χιλιάδες των θανατωμένων σου σ' όλη τη χώρα και να σου δώσει χάρι. Αν αυτό είνε δυνατόν να γίνη. Κανείς δεν πιστεύει την ιστορία του φόνου σου όπως την εξέθεσες στο Δικαστήριο. Είναι αδύνατον ένας άνθρωπος της αξίας σου, μορφωμένος και πλούσιος, να ξεπέσει σε τέτοιο σημείο, ώστε να σκοτώσει με τόση άγριότητα μία γυναίκα και να ριτωμένη νέα, με μόνο έλατήριο, την ταπεινή κλοπή. Σε ίκετεύω να φανής ειλικρινής και να έμπιστευθής στην Έξοχότητά του, τα παραματικά αίτια του έγκλημάτος σου. Είμαστε βέβαιοι ότι άλλοι είναι οι λόγοι του φόνου, κι' ότι θά άπάσχει κάποια έλαφρυντική περίπτωση, κάποια άλλη άφορη.

— Δεν άπάσχει άλλη άφορη, έκλαμπρότατε, άτήνησεν ο Γιέν, ο όποιος με κόπο συγκρατούσε την φαινομενική άπάθειά του. Ήθελα τα βραχιόλια της κοπέλλας για να τα χαρίσω σε μία νέα που αγαπούσα. Μου έφερε αντίσταισι και την σκότωση. Άσφαλώς ήμουν επέλως για να κάνα τέτοιο κακό. Αυτή όμως είναι ή αλήθεια...

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Θέλεις να πής ότι προτιμάς να θυσιάσεις τη ζωή σου, παρά να φανερώσεις το μυστικό σου; ρώτησε ο γραμματέας του Διοικητού. Αυτά που μου λές είναι κουβέντες του άέρα. Δείξου ειλικρινής για να σώσεις το κεφάλι σου. Τι σου ήταν αυτή η γυναίκα;... Έρωμένη σου ίσως;

—Μη κατηγορείτε τους νεκρούς, έκλαμπρότατε. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δη αυτή τη γυναίκα. Είμαι βέβαιος ότι ήταν έναρτη.

—Τότε πως ήξερες τα βραχιόλια που φορούσε;

—Η έρωμένη μου μου μίλησε γι' αυτά. Με βασάνισε πολύ, ώστε αποφάσισα να πάω να της τα αγοράσω όσα-όσα. Άλλά ή κυρία άρνήθηκε να μου τα πουλήσει, θύμωσε μάλιστα γιατί τόλμησα να της τα ζητήσω. Με διέταξε —έμένα τον Γιέν Τσουύνγκ Τάν — να φύγω άμέσως από το σπίτι της! Το μυαλό μου τότε γύρισε... θέλησα να της τα πάρω δια της βίας. Παλαίψαμε και την σκότωσα. Γιατί με βασανίζετε Έκλαμπρότατε; Σας είπα την αλήθεια.

Ο γραμματέας του Διοικητού στέναζε βαθεία κ' έκανε να φύγη. Δυό φορές γύρισε πίσω σ' αν νάθελε να εξακολουθήσει την συζήτηση, αλλά κάποια άνεξήγητη ταραχή τον έμποδισε. Όταν έφθασε κοντά στην πόρτα, γύρισε και με βουρκαμένα μάτια κούταξε για τελευταία φορά, τον κατάδικο, τον δυνατό άνδρωπο ο όποιος άρνιόταν τη ζωή που του χάριζαν.

—Υπολήψιτε! φώναξε. Έμεις οι κινέζοι πουλούμα τη ψυχή μας για την ύπληψι μας. Άναρωτιέμαι αν αξίζει να κάνουμε αυτή τη θυσία.

— Έκλαμπρότατε, απάντησε ο Γιέν βαθεία συγκινημένος από την συμπεριφορά του έπισκεπτού του, σ' όσα παρακαλώ να μη νομίζετε ότι δεν σ' είμαι ευγνώμων. Άν όποιος συμπεριανό από τα λόγια σας, έχετε κατά νου κάποια σκέψη σχετική με το άναξιο άτομο μου, σ' όσα ίκετεύω, κρύψετε τη σκέψη σας αυτή, βαθεία μέσα στην καρδιά σας, και έξαχάστε την στις ο ίδιος. Με τα λόγια σας κερδίσατε την εύγνωμοσύνη μου για τις λίγες στιγμές που μου μένουν να ζήσω. Παρακαλώ και μετά το θάνατό μου να εξακολουθήσετε, δια της σιωπής σας να έχετε την εύγνωμοσύνη μου στην αλωνιότητα...

—Υπολήψιτε! φώναξε. Έμεις οι κινέζοι πουλούμα τη ψυχή μας για την ύπληψι μας. Άναρωτιέμαι αν αξίζει να κάνουμε αυτή τη θυσία.

— Έκλαμπρότατε, απάντησε ο Γιέν βαθεία συγκινημένος από την συμπεριφορά του έπισκεπτού του, σ' όσα παρακαλώ να μη νομίζετε ότι δεν σ' είμαι ευγνώμων. Άν όποιος συμπεριανό από τα λόγια σας, έχετε κατά νου κάποια σκέψη σχετική με το άναξιο άτομο μου, σ' όσα ίκετεύω, κρύψετε τη σκέψη σας αυτή, βαθεία μέσα στην καρδιά σας, και έξαχάστε την στις ο ίδιος. Με τα λόγια σας κερδίσατε την εύγνωμοσύνη μου για τις λίγες στιγμές που μου μένουν να ζήσω. Παρακαλώ και μετά το θάνατό μου να εξακολουθήσετε, δια της σιωπής σας να έχετε την εύγνωμοσύνη μου στην αλωνιότητα...

—Υπολήψιτε! φώναξε. Έμεις οι κινέζοι πουλούμα τη ψυχή μας για την ύπληψι μας. Άναρωτιέμαι αν αξίζει να κάνουμε αυτή τη θυσία.

— Έκλαμπρότατε, απάντησε ο Γιέν βαθεία συγκινημένος από την συμπεριφορά του έπισκεπτού του, σ' όσα παρακαλώ να μη νομίζετε ότι δεν σ' είμαι ευγνώμων. Άν όποιος συμπεριανό από τα λόγια σας, έχετε κατά νου κάποια σκέψη σχετική με το άναξιο άτομο μου, σ' όσα ίκετεύω, κρύψετε τη σκέψη σας αυτή, βαθεία μέσα στην καρδιά σας, και έξαχάστε την στις ο ίδιος. Με τα λόγια σας κερδίσατε την εύγνωμοσύνη μου για τις λίγες στιγμές που μου μένουν να ζήσω. Παρακαλώ και μετά το θάνατό μου να εξακολουθήσετε, δια της σιωπής σας να έχετε την εύγνωμοσύνη μου στην αλωνιότητα...

—Υπολήψιτε! φώναξε. Έμεις οι κινέζοι πουλούμα τη ψυχή μας για την ύπληψι μας. Άναρωτιέμαι αν αξίζει να κάνουμε αυτή τη θυσία.

— Έκλαμπρότατε, απάντησε ο Γιέν βαθεία συγκινημένος από την συμπεριφορά του έπισκεπτού του, σ' όσα παρακαλώ να μη νομίζετε ότι δεν σ' είμαι ευγνώμων. Άν όποιος συμπεριανό από τα λόγια σας, έχετε κατά νου κάποια σκέψη σχετική με το άναξιο άτομο μου, σ' όσα ίκετεύω, κρύψετε τη σκέψη σας αυτή, βαθεία μέσα στην καρδιά σας, και έξαχάστε την στις ο ίδιος. Με τα λόγια σας κερδίσατε την εύγνωμοσύνη μου για τις λίγες στιγμές που μου μένουν να ζήσω. Παρακαλώ και μετά το θάνατό μου να εξακολουθήσετε, δια της σιωπής σας να έχετε την εύγνωμοσύνη μου στην αλωνιότητα...

—Υπολήψιτε! φώναξε. Έμεις οι κινέζοι πουλούμα τη ψυχή μας για την ύπληψι μας. Άναρωτιέμαι αν αξίζει να κάνουμε αυτή τη θυσία.

— Έκλαμπρότατε, απάντησε ο Γιέν βαθεία συγκινημένος από την συμπεριφορά του έπισκεπτού του, σ' όσα παρακαλώ να μη νομίζετε ότι δεν σ' είμαι ευγνώμων. Άν όποιος συμπεριανό από τα λόγια σας, έχετε κατά νου κάποια σκέψη σχετική με το άναξιο άτομο μου, σ' όσα ίκετεύω, κρύψετε τη σκέψη σας αυτή, βαθεία μέσα στην καρδιά σας, και έξαχάστε την στις ο ίδιος. Με τα λόγια σας κερδίσατε την εύγνωμοσύνη μου για τις λίγες στιγμές που μου μένουν να ζήσω. Παρακαλώ και μετά το θάνατό μου να εξακολουθήσετε, δια της σιωπής σας να έχετε την εύγνωμοσύνη μου στην αλωνιότητα...

—Υπολήψιτε! φώναξε. Έμεις οι κινέζοι πουλούμα τη ψυχή μας για την ύπληψι μας. Άναρωτιέμαι αν αξίζει να κάνουμε αυτή τη θυσία.

— Έκλαμπρότατε, απάντησε ο Γιέν βαθεία συγκινημένος από την συμπεριφορά του έπισκεπτού του, σ' όσα παρακαλώ να μη νομίζετε ότι δεν σ' είμαι ευγνώμων. Άν όποιος συμπεριανό από τα λόγια σας, έχετε κατά νου κάποια σκέψη σχετική με το άναξιο άτομο μου, σ' όσα ίκετεύω, κρύψετε τη σκέψη σας αυτή, βαθεία μέσα στην καρδιά σας, και έξαχάστε την στις ο ίδιος. Με τα λόγια σας κερδίσατε την εύγνωμοσύνη μου για τις λίγες στιγμές που μου μένουν να ζήσω. Παρακαλώ και μετά το θάνατό μου να εξακολουθήσετε, δια της σιωπής σας να έχετε την εύγνωμοσύνη μου στην αλωνιότητα...

—Υπολήψιτε! φώναξε. Έμεις οι κινέζοι πουλούμα τη ψυχή μας για την ύπληψι μας. Άναρωτιέμαι αν αξίζει να κάνουμε αυτή τη θυσία.

— Έκλαμπρότατε, απάντησε ο Γιέν βαθεία συγκινημένος από την συμπεριφορά του έπισκεπτού του, σ' όσα παρακαλώ να μη νομίζετε ότι δεν σ' είμαι ευγνώμων. Άν όποιος συμπεριανό από τα λόγια σας, έχετε κατά νου κάποια σκέψη σχετική με το άναξιο άτομο μου, σ' όσα ίκετεύω, κρύψετε τη σκέψη σας αυτή, βαθεία μέσα στην καρδιά σας, και έξαχάστε την στις ο ίδιος. Με τα λόγια σας κερδίσατε την εύγνωμοσύνη μου για τις λίγες στιγμές που μου μένουν να ζήσω. Παρακαλώ και μετά το θάνατό μου να εξακολουθήσετε, δια της σιωπής σας να έχετε την εύγνωμοσύνη μου στην αλωνιότητα...

Ήταν ένα μικρό, άπαλο μεταξωτό μαντήλι μ' ένα Κινέζικο ψηφίο σε μία άκρη του, λεπτό και μυροδάτο. Μία σφαίρα το είχε τρυπήσει στο κέντρο και το αίμα της καρδιάς του νεκρού το είχε λερώσει. Μία ολοκληρη τραγωδία κλεινόταν μέσα στις διπλές του μαντηλιού αυτού όπως και μέσα στη σπαραγμένη καρδιά του άνδρος.

Ο γραμματέας το περιεργάστηκε μία στιγμή κατόπιν φώναζε τον άξιωματικό της φρουράς.

—Τοποθέτησε — τον διάταξε — αυτό το μαντήλι, στην ίδια θέση άκριβώς που βρισκόταν προτού το πάρουν ή γυναίκες, άπάνω στην καρδιά του. Κανείς να μη το πάρη απ' εκεί. Άσφαλώς ο νεκρός θά το θεωρούσε πολύτιμο!

Ο άξιωματικός χαϊρέτησε κ' έσπευσε να έκτελεση την διαταγή.

Ο γραμματέας του Διοικητού έψαξε στην τσέπη του για να πάρη τα σιγάρα του. Το χέρι του έτρεμε τόσο ώστε με δυσκολία κατώρθωσε ν' ανάψει το σιγάρο του. Γιατί ήξερε ότι μέσα στην ίδια τσέπη του βρισκόταν το ταίρι του μικρού ματωμένου μαντηλιού, το όποιο είχε βρεθή άπάνω στη καρδιά του νεκρού.

Ο Γιέν Τσουύνγκ Τάν δεν είχε σφάλει ως προς την γυναίκα του, ή όποια πραγματικά τον άπάτησε, μονάχα είχε κάνει λάθος στον άνθρωπο που σκότωσε. Έραστής της ήταν ο Έκλαμπρότατος γραμματέας του Διοικητού...

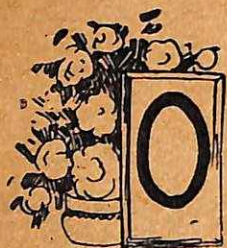
Ο Γιέν Τσουύνγκ Τάν δεν είχε σφάλει ως προς την γυναίκα του, ή όποια πραγματικά τον άπάτησε, μονάχα είχε κάνει λάθος στον άνθρωπο που σκότωσε. Έραστής της ήταν ο Έκλαμπρότατος γραμματέας του Διοικητού...

Ο Γιέν Τσουύνγκ Τάν δεν είχε σφάλει ως προς την γυναίκα του, ή όποια πραγματικά τον άπάτησε, μονάχα είχε κάνει λάθος στον άνθρωπο που

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΤΟ ΣΑΛΙΟ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

Οι άποκρυφοί Σέρλοκ Χόλμς. Μια νέα μέθοδος στην ανθρωπομετρική επιστήμη. Μια μυστηριώδης δολοφονία. Τα δύο πούρα του Πέτερ Βάισμαν. Πώς ανέκαλύφθη ο δολοφόνος. Η ανασήτση της πατρότητας. Ο ιδρώτας του Χάνς Κρούτερ, κλπ.

Ξεπερνούν στη μεγαλοφυΐα κι' αυτόν ακόμα τον θρυλικό Σέρλοκ Χόλμς.

Το περίεργο όμως είναι ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν συνήθως τέτοιοι μεγαλοφυΐες αστυνομικοί. Υπάρχουν βέβαια πολλοί μικροί Σέρλοκ Χόλμς, μιά κανείς από αυτούς δεν μπορεί να παίξει τον συναρπαστικό ρόλο του ήρωος ενός περιπετειώδους αστυνομικού μυθιστορήματος.

Οι πραγματικοί λοιπόν Σέρλοκ Χόλμς της εποχής μας είναι μερικοί «ειδικοί», εγκληματολόγοι, χημικοί και ιατροδικαστές που διαφωτίζουν μια υπόθεση και κατανοούν τις έρευνες των αστυνομικών, μέσα από τα επιστημονικά έργα στην ανάλυση τους. Ίδου σχετικά μια χαρακτηριστική υπόθεση, που αποδεικνύει ότι είναι απαραίτητη η συνεργασία αυτών των επιστημονών στη αποκάλυψη και στην σύλληψη ενός εγκληματίου, καθώς και στη λύση των πιο σοβαρών κι' άνευρηγών των αινιγμάτων:

Έδώ και λίγο καιρό συνέβη στο Βερολίνο ένα μυστηριώδες έγκλημα. Ένα αγέννητο, με φράκο, που γύριζε από κάποια δεξίωση, περνούσε βιαστικά τις σκοτεινές δειροδοτούχες ενός μικρού πάρκου. Ο αργοπορημένος αυτός Βερολινέζος ήθελε, δίχως άλλο, μ' αυτό το λοξορόμμισμα να φτάσει πιο γρήγορα στο σπίτι του. Μιά συντροφιά που γύριζε κι' αυτή από ένα γειτονικό κινηματογράφο, είχε προσέξει το βιαστικό βάδισμά του. Ο άγνωστος μάλιστα σφύριζε σιγανά, για να δώσει φαίνεται θάρρος στον εαυτό του.

— Έχει δίχρη να φοβάται... Ψιθύρισε κάποιος από τη συντροφιά. Μερικές γωνιές του πάρκου είνε κατασκότεινες και μπορούν θαυμάσια να κρύψουν ένα δολοφόνο...

Μόλις όμως τελείωσε αυτό τ' αμείωτο λόγια, μέσα στη βαθιά σιωπή της νύχτας αντήχησε ξαφνικά μία ξερή πιστολιά. Την ίδια στιγμή, μία σπαρακτική κραυγή πόνου τάραξε το σκοτεινό και ήσυχο πάρκο. Κι' αμέσως κατόπιν ακούστηκε ο γδούπος ενός σώματος που έπεσε βαριά πάνω στα βότσαλα της δειροδοτούχας. Ο άγνωστος με το φράκο είχε δολοφονηθεί με το στυγερότερο τρόπο από

ένα μυστηριώδη εγκληματία, που είχε γίνει άφαντος. Οι αστυνομικοί έτρεξαν άμέσως επί τόπου και διεπίστωσαν άμέσως ότι τα ίστια της δολοφονίας δεν ήταν η κλοπή. Ο εγκληματίας δεν είχε απογυμνώσει το θύμα του. Επίσης τα ίχνη των βημάτων στις γειτονικές δειροδοτούχες ήταν τόσα πολλά, ώστε δεν μπορούσε κανείς να ξεχωρίσει τα ίχνη του δολοφόνου.

Τί έπρεπε λοιπόν να γίνει; Πρώτα-πρώτα μία έρευνα για το παρελθόν του θύματος, γνωστής προσωπικότητας της γερμανικής πρωτεύουσας: Ήταν ο αρχιτέκτονας Σπένγκερ.

Με τον τρόπο αυτόν, η υπόνοια της αστυνομίας έπεσαν πάνω σε δύο πρόσωπα που μισούσαν άσπινδα τον αρχιτέκτονα, γιατί όπως ψιθυριζόταν στους κύκλους τους, είχε κατακτήσει διαδοχικά την καρδιά των γυναικών τους. Τα δύο αυτά πρόσωπα συνελήφθησαν, υπεβλήθησαν σε μία διεξονυχιστική

ανάκριση και κατόπιν αφέθηκαν ελεύθερα: ο ανακριτής δεν βρήκε κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο εναντίον τους.

Ο ένας όμως από αυτούς τους δύο συζύγους, ο έμπορος Πέτερ Βάισμαν, γλώμισσε από την κατάληξη του και τον τρόπο του, όταν ύστερ' από λίγες ώρες οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν πάλιν, όχι για να τον ανακρίνουν ακόμα μία φορά, αλλά για να τον κλείσουν στη φυλακή ως δολοφόνο του αρχιτέκτονα Σπένγκερ. Κι' ως πειστήριο του εγκλήματός του, του έδειξαν αυτή τη φορά το μισοκαπνισμένο πούρο που είχε πετάξει στη σκοτεινή γωνιά του πάρκου, όπου παραφύλαγε το θύμα του.

Κι' ωστόσο αυτό το μισοκαπνισμένο πούρο δεν παρουσίαζε τίποτε το εξαιρετικό. Ο χημικός όμως που έκανε τις σχετικές αναλύσεις, είχε προσέξει ότι το πούρο αυτό είχε στην άκρη τα ίδια σημάδια που είχε και το πούρο που είχε καπνίσει ο Βάισμαν στην αιθούσα

ανάμνησης, περιμένοντας να ξετασθή από τον ανακριτή. Όταν λοιπόν η σειρά του ν' ανακριθώ παρατήρησε στην τσιγοδόχο το μισοκαπνισμένο πούρο του, το όποιο έσπευσαν να περισυλλέξουν οι αστυνομικοί.

Είπε τώρα γνωστόν ότι κάθε καπνιστής αφήνει, δίχως να το θέλη, στην άκρη του τσιγάρου ή του πούρου του τα «σημάδια» του, δηλαδή τα ίχνη των δοντιών του (αν προκειται για πούρο) και τα ίχνη του σάλιου του.

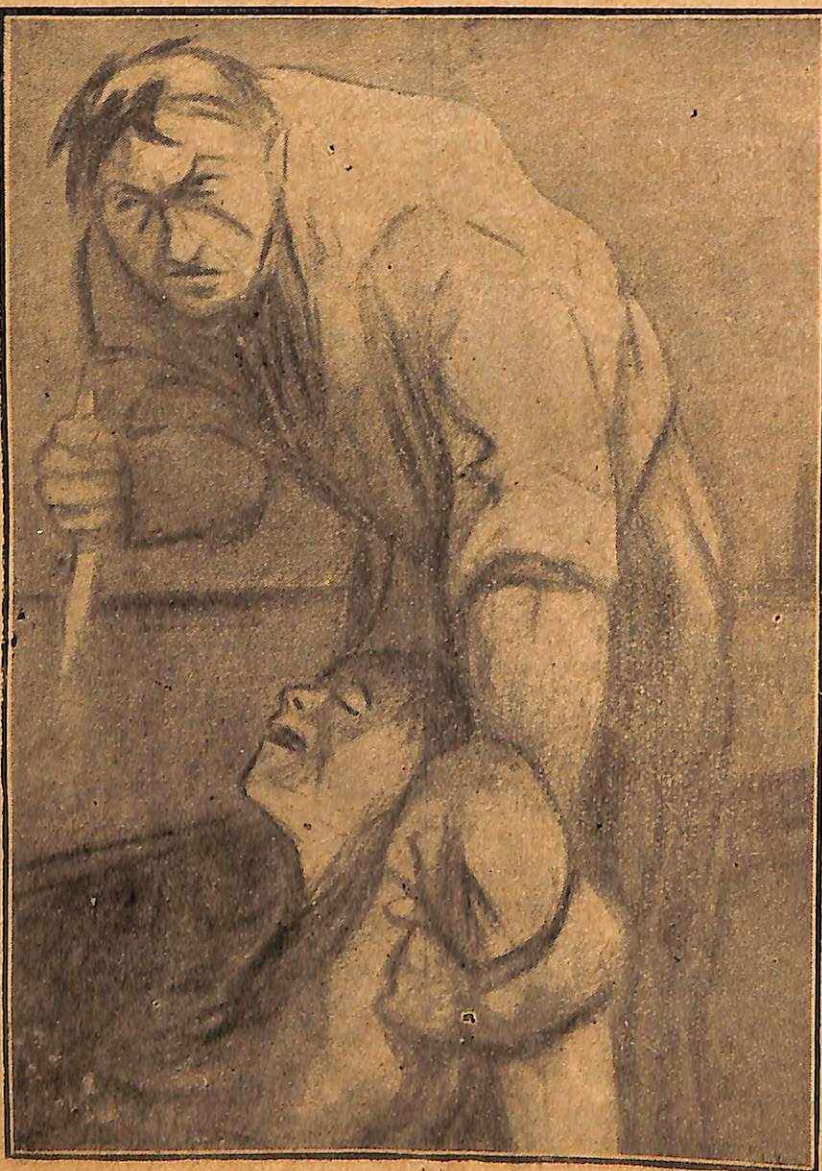
Τα μισοκαπνισμένα λοιπόν πούρα του Βάισμαν, εκτός από τα ίδια ίχνη των δοντιών του, ήταν μισοκαπνισμένα και μ' άφθονο σάλιο. Κι' ο χημικός της Ασφαλείας του Βερολίνου κατορώσωσε να διαπιστώσει, με το μικροσκόπιο, ότι το σάλιο που είχε απομείνει και στα δύο μισοκαπνισμένα πούρα ήταν το ίδιο και συνεπώς ο άνθρωπος που παραμόνευε στη γωνιά του πάρκου τον Σπένγκερ για να τον δολοφονήσει, ήταν ο Πέτερ Βάισμαν!...

Καθώς βλέπετε αυτός ο Σέρλοκ Χόλμς, δηλαδή ο χημικός της Ασφαλείας έκανε μία εκπληκτική ανακάλυψη, χωρίς να εγκαταλείψει ούτε μία στιγμή το εργαστήριό του. Και τούτο, γιατί κάθε άνθρωπος διαφέρει από βιολογικής απόψεως.

Τη διαφορά από άνθρωπο σε άνθρωπο, η επιστήμη την εξακριβώνει επί τη βάσει της «άλμπουμίνης». Η άλμπουμίνη είναι μία πολύπλοκη ύλη από οργανικής απόψεως και παρουσιάζει τόσες διαφορές, όσοι είναι οι άνθρωποι.

Σε πέντε χιλιάδες περιπτώσεις για την ανασήτση της πατρότητας στην Αυστρία και στη Γερμανία, η άποψή τους είνε έλαττωσιμη, γιατί το σύστημα αυτό είνε αλάνθαστο. Όταν η ανάλυση του αίματος του παιδιού και του πιθανού πατέρα του παρουσιάζει τα ίδια χαρακτηριστικά, δηλαδή τα ίδια άλμπουμινειδία, το σύστημα θριαμβεύει και το παιδί βράζει τον πατέρα του. Το ίδιο συμβαίνει και με το σάλιο. Το σάλιο περιέχει κατά μέγιστον μέρος νερό. Έχει όμως και 15 ολό άλμπουμίνη. Η άλμπουμίνη λοιπόν αυτή, η οποία πολλές φορές παρουσιάζεται με μία αναλογία 1 ολό, κι' η οποία είνε διαφορετική σε κάθε άνθρωπο, μάς επιτρέπει να ξεχωρίσουμε τα άτομα.

Σένα προάστειο του Βερολίνου βρέθηκε τον περασμένο μήνα το πτώμα μιάς γυναίκας. Η γυναίκα αυτή είχε δολοφονηθεί μέσα στο διαμέρισμά της. Ο δολοφόνος είχε αφήσει στον τόπο του εγκλήματος ένα πειστήριο. Κατά τη στιγμή της φονής του, δηλαδή το πόδι του είχε μπλέξει σ' ένα έπιπλο κι' είχε αφήσει εκεί πέρα το δεξί παπούτσι του. Αυτό το παπούτσι του δολοφόνου ξετάσθη προσεχτικά από τον χημικό της Ασφαλείας, ο οποίος άνε

Η γυναίκα αυτή είχε δολοφονηθεί μέσα στο διαμέρισμά της!

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΚΕ!

Αυτό είνε τέλος. Αυτή είνε η σκληρή αλήθεια: Δεν υπάρχει εύτυχια χωρίς ψέμμα. Η πραγματικότητα και μάλιστα στον έρωτα, έχει ασχήμιες που πρέπει να τις αποφεύγουμε. Δυσφορικά δεν γίνεται τίποτε. Δεν μπορεί να υπάρξει αγάπη.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στον Κατούλ Μαντές. Το βιβλίο του για την αγάπη, για την τέχνη του έρωτα, είνε βιβλίο σοφό, το όποιο θα έπρεπε να διαβάσουν όλοι οι νέοι, όλοι οι άνθρωποι, όλοι όσοι νοιάζονται την καρδιά τους ζεστή μέσα στο στήθος των.

Ακούστε λοιπόν τον Κατούλ Μαντές:

«Δεν είνε αρκετό να ψεύδεσαι κανείς στη φιλενάδα του. Είνε απαραίτητο να ψεύδεσαι και στον εαυτό σου.

Χωρίς την αυταπάτη κανείς δεν θα μπορούσε ν' αγαπήσει. Αλλά κι' όσοι πιστεύουν πως ο Θεός της 'Αγάπης είνε τυφλός γιατί έχει δεμένα τα μάτια του, είνε γελασμένοι.

Κυριότατα, βλέπει άραυ ποθεί. Το ματόφραγμα μόνο πού το σκεπάζει την όραση χωρίς να τη σκοτεινιάζει—πάλι ύφαμένο από ελπίδα, επιθυμία και όνειρα—είνε καμωμένο με τέτοιο τρόπο, πού ανάμεσα απ' αυτό όλα τα πράγματα που συγκινούν την καρδιά και την αίσθηση, φαίνονται μεταμορφωμένα και πιο όμορφα. Αλλοίμονο σε σένα, νεαρέ, πού π' ορρίζεις για το επικίνδυνο καθήκον της αγάπης, αν δεν φορής ή αν κάποτε ξεσχίσης το συμβολικό ματόφραγμα του νεαρού Θεού 'Ερωτα!

—Γιατί το αληθινό είνε πάντα φοβερό. Κι' όποιος ξεετάζει τη χαρά του στο μικροσκόπιο, νοιώθει την αηδία να άνεβαινη στη χελιά του.

κάλυψε στο έσωτερικό του ίχνη ιδρώτος. Η αστυνομία λοιπόν περιεσκελε μερικές σταγόνες ιδρώτος από διάφορα ύποπτα πρόσωπα και ταυτοτόπως, χωρίς στις προσεκτικές και αποκαλυπτικές αναλύσεις, του χημικού της Ασφαλείας, διεπιστώθη ότι ο δολοφόνος αυτής της γυναίκας ήταν κάποιος Χάνς Κρούτερ, ο οποίος όταν συνελήφθη αναγκάστηκε να ομολογήσει το έγκλημά του.

Καθώς βλέπετε λοιπόν μία νέα μέθοδος σημειώθηκε στην ανθρωπομετρική επιστήμη. Και τα δικτυικά αποτυπώματα αφήνουν πια στο παρελθόν!...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

«Προσπάθησε να μη γνωρίσης, να μη μάθης ποτέ, ότι κρύβεται κάτω από τα θαμπώματα της φόρμας. Να φοβάσαι τη γύμνια των ψυχών, αν αγαπάς την εύτυχία σου, αν δεν θέλεις να αηδιάζης και να βλαστημάς την Ιερή στιγμή της πρώτης συναντήσεως, αν δεν θέλεις ν' ανακατεύεις στη θύμησιν σου την ασηχμία με το υπέροχο νυφικό κρεβάτι!...

Ξέρω έναν άνδρα που μιά μέρα έγινε σοφός. Η γυναίκα του, πού δέκα δολόκληρα χρόνια είχε ζήσει μαζί της εύτυχισμένης, πέθανε χωρίς πόνο με την αγωνία των αγίων. Ένας παπας δίπλα στο προσκεφάλι της, τέντωνε 'αυτί του για ν' ακούσει την έξιμολογήσι της έτοιμοθάνατης. Έκείνος όμως, ο άνδρας της πού θ' ήθελε σε λίγο στεκόταν στη διπλανή κάμαρη, κρατώντας τους λυγμούς του. Σαφικά αποτραβήχτηκε. Αποτραβήχτηκε κι' έφυγε, γιατί δεν ήθελε ν' ακούσει την έξιμολογήσι της έτοιμοθάνατης.

Ήταν βέβαιος πως η γυναίκα του, αν κι' είχε ψυχή αγέλλου, θα ομολογούσε άσους έξιμολογίες με τις διαρτίες μις απλοϊκής καλογρηγίας. Ήξερε την τέλεια άσση εκείνης της χριστιανής. Ήταν άδύνατον να εγκλημάτης ποτέ! Άποτραβήχτηκε μοτατάτα σαν φρόνιμος άνθρωπος. Δεν ήθελε ν' ακούσει το ελάχιστο.

Και είχε έτσι την παρηγοριά, μέσα στην εύλογη μέση του λύπη, να φυλάξει στο βήθος της σκέψης του άκέραια τη θύμησιν της αγαπημένης του συντρόφισσας και να χύσει δάκρυα χωρίς θλίψη επάνω στους γλωμούς κρίνους του τάφου της. Να φοβάσαι ακόμα, νέε μου, να φοβάσαι προπάντων τη γύμνια των σωμάτων, αν δεν ξέρεις να την στολίσης με τ' όνειρό σου ή να την δής ανάμεσα από το ιδανικό μεγαλείο πού δίνει το ματόφραγμα του Έρωτος. Ώ άσχημιές των όμορφότερων! Σκιές των πιο λαμπερών. Άκαθαρόις των άγνοώντων! Πόσο είσαι άτελής, άσυνθώπινη όμορφιά, άκόμη και στην τελειότητά σου!

«Αν ή 'Αφροδίτης κατέβαιναν από τα βάθρα των για να ζήσουν τη ζωή μας, θα έπαιναν στη στιγμή, μόλις άνέπνεαν τον άέρα της γής, να είνε ή υπεράτης άγαλλίασι των ματιών μας.

«Αφού μου προστάζεις ν' αγαπώ, ά άγνωστή δύναμι, ά πού δεν μου άνοίγεις τον ούρανό παρά με την αγάπη, γιατί αυτό πού πρέπει ν' αγαπώ δεν είνε δλ άκαίρια όμορφο; Γιατί λερώνεις τη δίψα μου για την εύτυχία με την άκαίρια της πηγής όπου πρέπει να πιώ;

«Δέν είσαι, δέν θέλω να είμαι το σκυλί πού ή μύτη του φουσκώνει εύχαριστήμένη από τη μυρωδιά της άκαθαρσίας. Και όμως είσαι. Σκληρέ Θεέ!...

Πώς παίζεις με την ψυχή, όταν την υποχρεώνεις να χορτάσει με λάσπη!

«Αφού δέν θέλησες να μάς είνε εύκολη ή πλήρης ίκανοποίηση των ύψηλων πόθων μας, δέν έσπεσε να τους βάλεις μέσα μας. Με μόνο το ένστικτο, πού δέν ξεχωρίζει, πού δέν συζη

τάει, θα ζούσαμε ήσυχoi, εύχρηστοί, μακάριοι, γιατί θα ήμασταν χορτασμένοι. Ένώ τώρα μοιάζουμε με τόν χλωμό έκείνο μελαγχολικόν έφηβο, πού σήκωνε τούς γρόθους του κατά τόν ούρανό, φωνάζοντας: —Γατί τό στόμα πού φιλά είνε τό ίδιο με τό στόμα πού τρώει;»

«Νεαρέ, μήν παραπονιέσαι. Με την παντοδύναμη αυταπάτη, ξαναφτιάσε την άτελή δημιουργία. Γίνε ό θριαμβευτικός συναγωνιστής του Θεού, ξανακάμψε, με τη σκέψη σου, τη γυναίκα πού δημιούργησε από τό σώμα σου. Τόλμα ν' άπαρνηθής την πραγματικότητα πού δέν είνε ποτέ ίση με την φαντασία σου, μάθε να μη πιστεύεις, αντικατάστησε την άσχήμια με την πίστιν του προσωπικού σου ιδανικού, με τη θέλησιν της επιθυμίας σου. Πες στη, πραγματικότητα: Ψεύδεσαι! Αντικατάστησε την αλήθεια με τ' όνειρό σου, τό άραιότερο. Δέν είνε αλήθεια πως τα χελιά των παρθένων χρησιμοποιήθηκαν για άσχημη πράξη, πως οί γοφοί των νέων γυναικών πλαταίνουν και τό στήθος τους ζαρώνει. Αντίκρισε με πεισματάρική βεβαιότητα τ' άμάρματα αυτά λουλούδια, τό καθαρό πάντα χόνι!

«Ναι, τα μάτια των πολυαγαπημένων είνε μικρά στερεώματα όπου ύψώνονται όλα τ' άστέρια, και τα δάκρυα είνε σαν άκτίνας πηγμένες σε μαργαριτάρια πού λαμπερίζουν έξαιρετικά. Από μάλαμα του ήλιου έχουν γίνει τα μαλλιά κι' είνε πιο μυρωμένα κι' από ένα μάτσο άγριόλουλούδα, χωρίς καμμία τομάδα να βάλη τό ψέμμα της.

«Τα ρόδινα νύχια, για να είνε ρόδινα δέν έχουν ανάγκη να φτιασιδοθούν ελαφρά, μήτε ν' άσπρίσουν με πούδρα οί όμοι, για να είνε άσπροι.

«Μην πιστεύεις πως ή φιλενάδα σου πρέπει να μένη δολόκληρη μιά ώρα σ' ένα λουτρό, όπου μπουκαλάκια άδείαστηκαν, για να της κάγουν τό δέρμα πιο λείο κι' από τό φύλλντισι, και πιο μυρωμένο από τό άρωμα των κρίνων. Πιστέψε πως τό νερό του λουτρού άρωματίστηκε από τό σώμα της.

«ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Η συνέ

4719

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τα μυθιστορήματα του Ευγενίου Συή

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τό περιστατικό αυτό με τη Λύκαινα μεγάλωσε την έπιρροή της Κελαϊδίστρας στις άλλες φυλακισμένες και σήμερα πράγμα πρωτοφανές όλες σχεδόν της μιλούσαν με τό σάς και όχι με το σύ. «Όλες της σέβονται και μάλιστα της προσφέρουν διάφορες μικρές υπηρεσίες. Ρώτησα μερικές απ' αυτές που κοιμούνται στον ίδιο θάλαμο με την Κελαϊδίστρα γιατί την υπολήπτονται τόσο την Κελαϊδίστρα. «Έχει, μου αποκρίθηκαν, μεγαλυτερή δύναμη από μας. Αυτή δεν είναι κόρη του είδους μας. — Και από ποιά το καταλαβαίνετε αυτό; » Ξαναρώτησα. «Από χιλιά δυο πράγματα... Νά, χτές το βράδυ προτού να πλαγιάσει, γονάτισε κ' έκανε την προσευχή της. Αυτή που προσεύχεται — καθώς το είπε κ' η Λύκαινα πολύ καλά — πρέπει να είναι από εκείνους που τούς αξίζει να προσευχονται. — Τι περίεργη παρατήρηση! ψιθύρισε η μαρκησία ντ' Αρβίλ. Πόσον μου κινούν το ενδιαφέρον όλα αυτά...»

— «Ω! Τότε θα έπρεπε να δήτε τη συνάδελφό μου, την έφορο που έπιβλέπει το τμήμα των γυναικών, ή όποιες κατηγορούνται για διάφορα εγκλήματα... Μου διηγήθηκε σήμερα την ιστορία μιας νέας που κατηγορείται για παιδοκτονία, ή όποια είμαι βεβαία, θα έρθει πολύ το ενδιαφέρον σας. Ποτέ μου δεν άκουσα ιστορία τόσο συγκινητική. Ο πατέρας της δυστυχισμένης αυτής νέας, ένας πάμπναχος αλλά και τιμιότατος λιθολύφος, τρελλάθηκε μόλις έμαθε την ατιμία της κόρης του. Οπως μαντεύη κανείς από τις περιγραφές της νέας, πιά δυστυχισμένη οικογένεια από τη δική της δεν υπήρξε ποτέ στο κόσμο. Οι γονείς της, καθώς λέει, κατοικούσαν σε μια έλεεινή σοφίτα της οδού Τέμπλου.

— Στην οδό Τέμπλου; φώναξε η μαρκησία ντ' Αρβίλ εξαφνισμένη. Καί ποιά όνομάζεται ο λιθολύφος αυτός; — Η κόρη του ονομάζεται Λουίζα Μορέλ...

— Αυτός είναι... — Ήταν υπηρέτρια σ' ένα σεβαστό πρόσωπο, στο συμβολαιογράφο κ. Ζακ Φεράν. — Μου άσπτησαν αυτή τη δυστυχισμένη οικογένεια των Μορέλ, είπε η μαρκησία. Αλλά δεν ήξερα τις καινούργιες αυτές συμφορές της. Λοιπόν, ή Λουίζα Μορέλ...

— Ισχυρίζεται ότι το παιδί της γεννήθηκε πεθαμένο. Τά λόγια της μάλιστα φαίνονται σαν αλήθεια. Αφού κυρία μαρκησία ενδιαφερόσαστε, για την οικογένειά της, αν λαβαίνατε την καλωσύνη να την δήτε μια στιγμή, θα την παρηγο-

ρούσατε πολύ.

— Μάλιστα θα την δω... Θα έχω δυο προστατευόμενες εδώ. τη Λουίζα Μορέλ και την Κελαϊδίστρα, έπειδή όσα μου είπατε γι' αυτή την τελευταία, μ' έκαναν να νοιώσω γι' αυτή μεγάλη συμπάθεια. Αλλά τι πρέπει να κάνω για να την άποφυλάκισω;

— Με τις σχέσεις που έχετε, κυρία μαρκησία, ασφαλώς θα μπορούσατε να τη βγάλετε από δω μέσα... Τό βράδυ, να μιλήσετε σχετικώς στον διευθυντή της άστυνομίας, ή στον άστυνομό που την έσ' ειλε, έδω... Ακουστείτε κάτι ακόμα: Φοβούμαι πολύ πως στην καρδιά της φτωχής αυτής νέας, της Κελαϊδίστρας, υπάρχει και κάποιος άλλος πόνος εκτός απ' τη λύπη της που πήρε τον κακό δρόμο. Ίσως κανένας άγνωστος έρωας...

— Κι' από ποιά το συμπεραίνετε αυτό; ρώτησε η μαρκησία ντ' Αρβίλ.

— Χθές την νύχτα είχα άνεβη όπως πάντα να έπιθεωρήσω τα όπνωτήρια. Πλησίασα στο κρεβάτι της Κελαϊδίστρας και την είδα να κοιμάται βαθεία. Τό πρόσωπό της ήταν γαλήνιο και τά μακριά ξανθά μαλλιά της ξεχυνόντουσαν έπάνω στον τράχηλό της και τους ώμους της. Είχε τά δυο της χεράκια έπάνω στο στήθος της και φαινόταν σαν να είχε άποκοιμηθή προσευχομένη. Κι' εξαφνα τά χείλη της σάλεψαν και με τόνο θλιμμένο και περιπαθή, έπρόφερε ένα όνομα... τό όνομα Ροδόλφος.

— Ροδόλφος! Έκανε εξαφνισμένη ή μαρκησία, ή όποια θυμήθηκε τον πρίγκηπα.

— Έπειτα, κάνοντας τη σκέψη, ότι ήταν άδύνατον ό μέγας δούξ του Γερολστάιν να σχετίζεται με τό Ροδόλφο της Κελαϊδίστρας, έπρόσθεσε: — Τά λόγια σας για την Κελαϊδίστρα, κυρία Αρμάν, μ' έκαναν να θέλω να τη γνωρίσω όσο τό δυνατόν γρηγορώτερα. — Πηγαίνω άμέσως να σας την φέρω, άπάντησε ή έφορος. Θα κυττάζω και για τη Λουίζα Μορέλ την όποια έχουμε σε

άλλο τμήμα των φυλακών.

Και ή κυρία Αρμάν άπομακρύνθηκε, αφήνοντας τη μαρκησία μόνη.

Τι περίεργη έντύπωση μου έκανε τό όνομα Ροδόλφος! Ψιθύρισε. Μά είμαι τρελή. Τι σχέσεις μπορεί να υπάρχουν μεταξύ ενός τέτοιου δυστυχισμένου πλάσματος και εκείνου;

Η μαρκησία έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή κ' έπειτα έξακολούθησε τό μονόλογό της.

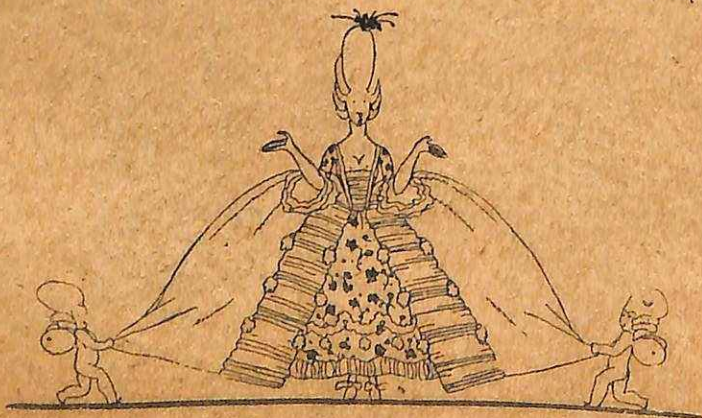
«Αλήθεια, είχε δική ό πρίγκηψ, όταν μου έλεγε πόσο ένδιαφέροντα είναι αυτά τά πράγματα... Πόσο έξυφώνεται ό νόος και ή ψυχή του ανθρώπου με τη φιλανθρωπία... Κ' έπειτα ή έπικονωνία μ' έναν κόσμο τό όποιο την ύπαρξή δεν θα φανταζόμουν ποτέ, έχει τόσα θέλητρα! Ποιά μυθιστόρημα θα μου έδινε τόσες ευχάριστες συγκινήσεις και θα έρεθίζε τόσο πολύ την περιέργειά μου όσο ή ιστορία που άκουσα προό λίγου... Αυτή ή δυστυχισμένη Κελαϊδίστρα πόσο αξία συμπάθειας μου φαίνεται! Και ή άλλη πάλι... ή πολυβασιμένη κόρη του Μορέλ, τον όποιο τόσο ευεργέτησε ό πρίγκηψ έν δνόματί μου... Ω! ό πρίγκηψ! Πόσο τον αγαπώ, μά, άλλοίμονο! Αυτό δεν θα τό μάθω ποτέ.

«Αλλά άς αφήσουμε τη μαρκησία ντ' Αρβίλ, κι' άς οδηγήσουμε τον άναγνώστη άνάμεσα στις φυλακισμένες γυναίκες του Αγίου Λαζάρου.

Δ

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΕΣ

Τό ρολόϊ της φυλακής του Αγίου Λαζάρου είχε σημάνει δυό, μετά τό μεσημέρι. Συγχρόνως ένα κουδούνι χτύπησε και σχεδόν άμέσως ένα πληθος γυναικών ξεχύθηκε στην τετράγωνη και δεντρόφυτη αύλη της φυλακής άλαλάζοντας. Ήταν ή ώρα του άπογευμα.

τινού διαλείμματος.

Μόλις βρέθηκαν στην αύλη όλες αυτές ή γυναίκες, περιεκύκλωσαν μια άλλη φυλακισμένη, την όποια άρχισαν να πειράζουν με τον πιο βάνυσο τρόπο. Η φυλακισμένη αυτή ήταν μια κοντόχοντρη γυναίκα, σαράντα περίπου χρόνων, καταπληκτικά άσχημη. Εκτός των άλλων, ήταν κ' έγκυος. Η γυναίκα αυτή ήταν εκείνη στην όποια είχε δώσει ή Κελαϊδίστρα τό ψωμί της και την όποια ή άλλες φυλακισμένες είχαν βγάλει «Βουνό του Αη-Γιαννιού».

Επικεφαλής αυτών που πειράζαν τό δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα ήταν ή Λύκαινα, μια νέα ψηλή, είκοσι περίπου χρόνων, ευκίνητη, δυνατή, άρρενωπή, με πρόσωπο άρκετά κανονικό.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Τραυλίζει τό βουνό του Αη-Γιαννιού! Τι τους έκανα και με τυραννούν έτσι. Γιατί τά βάζετε πάντα μ' έμένα την δυστυχισμένη;

— Γιατί έτσι μας άρέσει! της άπάντησαν οι άλλες. Γιατί δεν αξίζει τίποτε άλλο παρά να σε τυραννόμε!... Αυτή είναι ή μόνη σου χάρη! Κτύταξε τη μούρη σου και θά δής αν έχουμε δική ή όχι...

— Ναι, είμαι άσχημη, τό ξέρω... Πέστε μου ό,τι θέλετε για την άσχημία μου! Μη με χτυπάτε όμως... Μονάχα αυτό σας παρακαλώ!

— Τι έχεις μέσα σ' αυτό τό δέμα; ρώτησε ή Λύκαινα.

— Ναι! Ναι! Φώναξαν κ' οι άλλες. Τι έχει εκεί μέσα. Νά μας τό δείξ!... Νά ιδούμε!... Νά ιδούμε!

— Ω! μ' ός παρακαλώ!... φώναξε τό βουνό του Αη-Γιαννιού, σφίγγοντας όσο μπορούσε πιο πολύ ένα δέμα που κρατούσε στα χέρια της.

— Νά της τό πάρουμε! φώναξαν οι άλλες. Ναι, άρπαξέ το, Λύκαινα. Νά ιδούμε τι είναι...

— Νά... έκανε μ' άπόγνωσι τό βουνό του Αη-Γιαννιού. Άρχισα να ράβα λίγες φασκές για τό παιδί που θά γεννησω. Βρήκα μερικά κουρέλια, πεταμένα εδώ κ' εκεί και τά μαζέψα...

— Ω! ή φασκίες του παιδιού που θά γεννηση τό βουνό του Αη-Γιαννιού. Θα είναι να γελάση κανείς μ' αυτές!... Νά τις δούμε! Νά τις δούμε!

— Νάτες! φώναξε ή Λύκαινα θριαμβευτικά, άρπάζοντας τό δέμα απ' τά χέρια της δυστυχισμένης γυναίκας.

Άμέσως τό παλινωδύμελο, που ήταν τυλιγμένο τό δέμα ξεσκιστηκε κ' ένα σωρό από κουρέλια ύφασμάτων κάθε χρώματος σκορπίστηκαν στην αύλη και καταπατήθηκαν απ' τις φυ-

λακισμένες που κάγχαζαν και κορόϊδευαν.

— Ού! Τι παληόπανα! Τι κουρελάρια!... Μπορεί να γεμίση κανείς ένα δλόκληρο κουρελάκι! Πώς μπορούν να ραφτούν αυτά τά κουρέλια!... Νά, Βουνό του Αη-Γιαννιού, πάρε τά κουρέλια σου.

— Τι κακία, θεέ μου, τι κακία! στέναξε ή δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα τρέχοντας έδω κι' εκεί για να μαζέψη τά πανιά της, ενώ ή άλλες την έσπρωκαν κτηνωδώς. Έγώ δεν έκανα ποτέ κακό σε κανένα! έπρόσθεσε κλαιόντας. Έγώ, για να μ' αφήνουν ήσυχη τους κάνω τη δούλα και τους δίνω τό μισό από τό φαί μου, μολονότι ένας θεός ξέρει πόσο πεινάω... Μά αυτές εξακολουθούν τό χαρά τους... Τι να κάνω λοιπόν για να μ' ευσπλαχνιστή; Έ, δεν μου λέτε τι να κάνω... Τολάχιστον τό παιδί που έχω στα σπλάχνα μου, δεν τό λυπόσαστε; Καί θηρία να ήσαστε, πάλι δεν θά φερόσαστε έτσι!... Έκανα τόσο κόπο για να μαζέψω αυτά τά πανιά!... Τι άλλο μπορούσα να κάνω αφού δεν έχω λεφτά ν' αγοράσω φασκίες για τό παιδί μου; Πείραξα κανένα έπειδή μαζέψα αυτά τά κουρέλια;

— Κ' εξαφνα τό βουνό του Αη-Γιαννιού έπρόσθεσε με κάποια έλπίδα:

— «Α! Έλα, έσύ, Κελαϊδίστρα μου!... Έλα παιδί μου... Κτύταξε τι μου έκαναν! Μίλησε τους έσύ... Έσένα σ' άκούει!... Έσένα σ' αγαπούν όλες τους όσο μισούν έμένα...

Πράγματι, ή Κελαϊδίστρα ή όποια είχε μείνει τελευταία, μπήκε εκείνη τη στιγμή στην αύλη. Φορούσε κι' αυτή σαν τις άλλες φυλακισμένες βαθυγάλαζα ποδιά και μαύρο σκούφο, μά, παρ' όλα τά φτωχικά της ρούχα, εξακολουθούσε να είναι άραιωτάτη. Από τότε που την είχαν απαγάγει από την έπαυλή του Βουκεβάλ (και τά της απαγωγής αυτής θά τά διηγηθούμε παρακάτω) μιά μεγάλη μεταβολή είχε επέλθει στη φυσιογνωμία της. Τά μάγουλά της είχαν χάσει τό τριανταφυλλένιο τους χρώμα και στά χαρακτηριστικά της ήταν άσποταμένη ή πιο βαθεία μελαγχολία.

— Δεν τους λές έσύ, Κελαϊδίστρα μου, μ' αφήσουν ήσυχη! εξακολούθησε τό βουνό του Αη-Γιαννιού, κυττάζοντας ίκετευτικά τη Μαριάνθη. Κτύταξε πως σέρνουν στα χώματα αυτά τά πανιά που με τόσο κόπο τά μαζέψα για να φτιάξω τις φασκές τό παιδιού μου... Τι καταλαβαίνουν που μου τό κάνουν αυτό;

— Η Κελαϊδίστρα δεν είπε λέξη, αλλά έσκυψε κι' άρχισε να μαζεύει ένα ένα μέσ' απ' τά πόδια των φυλακισμένων, όσα κουρέλια εύρισκε κάτω. Μιά απ' αυτές πατούσε με κακία κάτω απ' την παντοφλά της μιά φασκιά από γκριζό πανί. Η Μαριάνθη λοιπόν, καθώς ήταν σκυμένη, ύψωσε προς τη

γυναίκα αυτή τό γοητευτικό της βλέμμα και της είπε με τη γλυκειά της φωνή:

— Σε παρακαλώ, άφησέ μου τό παιδί αυτό... Δεν βλέπεις τη δυστυχισμένη που κλαίει!... Άμέσως ή φυλακισμένη παραμέρισε τό πόδι της.

— Έτσι ή Κελαϊδίστρα μαζέψε όλα σχεδόν τά κουρέλια του βουνού του Αη-Γιαννιού. Έμεινε μόνο ένα κακοραμένο μωρουδιτικό σκουφάκι που τό κρατούσε στα χέρια της ή Λύκαινα. Η Μαριάνθη την πλησίασε και της είπε:

— Δός τό μου, σε παρακαλώ...

— Δεν σου τό δίνω, γιατί θά τό δώσης στο βουνό του Αη-Γιαννιού...

— Ναι... θά της τό δώσω...

— Δεν με ξεφορτώνσαι! ξαναείπε ή Λύκαινα. Ένα τέτοιο κουρελόπανο...

— Μήπως έχει και καλλίτερο ή δυστυχισμένη για να βάλει στο κεφάλι του παιδιού της.

— Έλα, Λύκαινα, έσύ πρέπει να την ευσπλαχνιστής, έπρόσθε-

Πρέπει να τά υποφέρη όλα για να κάνουμε έμεις κέφι...

— Ναι... Ναι... δεν έπρεπε να της δώσουμε τό κουρελόπανό της, ψιθύριζαν και οι άλλες φυλακισμένες, παρασυρόμενες από τό παράδειγμα της Λύκαινας. Έπρεπε να την τυραννήσουμε...

— Όρα!... Όρα!... Νάν την τυραννήσετε. Έκανε ή Μαριάνθη με πίκρα. Βέβαια πρέπει να τά υποφέρει όλα για να διασκεδάσει έσεις... Οι στεναγμοί της σας κάνουν να γελάτε... Πώς αλλιώς θά περάσει εύχάριστα την ώρα σας. Δεν την αφήνετε στον τόπο...

— Έτσι θά διασκεδάσετε πιο πολύ... Έπειδή ή δυστυχισμένη δεν μπορεί μόνη της να τά βγάλει πέρα μαζί σας, γι' αυτό πέσατε όλες άπάνω της... Μπράβο!... Αυτό είναι γενναίο!...

— Είμαστε λοιπόν δειλές; φώναξε ή Λύκαινα εξερεθισμένη. «Είμαστε άνδρες...»

Συγχρόνως κι' άλλες φυλακισμένες άρχισαν να μωρμυρίζουν εναντίον της Κελαϊδί-

ρατε και τραβήξατε στα χώματα... Δεν την κυττάτε πως κλαίει, πως τρέμει που σας βλέπει μπροστά της. Αυτή είναι ή δειλή, αφού σας φοβάται!... Ίσως αυτή ή ίδια να μην είναι αξία ευσπλαχνίας, αλλά συλλογιστείτε τό παιδί που έχει μέσα στα σπλάχνα της... Αυτό είναι αξιο όλης της συμπάθειας σας. Νομίζετε ότι δεν υποφέρει κι' αυτό, όταν δένετε τη μητέρα του... Όταν αυτή έπικαλείται τό έλεός σας, δεν τό κάνει για τον έαυτό της αλλά για τό παιδί της... Όταν σας ζητάει λίγο από τό ψωμί σας, έπειδή πεινάει περισσότερο απ' όλες μας, δεν τό ζητάει για τον έαυτό της... τό ζητάει για τό παιδί της... Καί τώρα που σας παρακαλεί με δάκρυα στα μάτια να μην περάσετε αυτά τά παληόπανα που με τόσο κόπο τά μαζέψα... τό κάνει κι' αυτό για τό παιδί της.

Η Κελαϊδίστρα σώπασε λίγο κ' έπειτα εξακολούθησε:

— Ξέρω καλά ότι δεν είσαστε κακές... Τό βουνό του Αη-Γιαννιού τό τυραννάτε για να περάση ή ώρα σας κι' όχι από σκληρότητα... Ξεχνάτε όμως ότι τυραννώντας αυτήν, τυραννάτε και τό παιδί της... Αν τό κρατούσε τώρα στην άγκαλιά της, όχι μόνο δεν θά τη βασανίζατε, αλλά και αν έκανε κρύο θά δίνατε στη μητέρα του ό,τι μπορεί για να τό ξεστανή... Ψέμματά, Λύκαινα;

— Βέβαια... ψιθύρισε ή Λύκαινα. Ένα παιδί, και ποιος δεν τό ευσπλαχνίζεται...

— Κι' αν τό έβλεπες να περνά, δεν θά έβγαζες τό ψωμί σου από τό στόμα σου για να τό δώσης;

— Ναι, με μεγάλη μου χαρά μάλιστα... Μήπως έγώ είμαι λιγώτερο πονόψυχη από τις άλλες;

— Και τί νομίζεις; φώναξαν κ' οι άλλες. Κ' έμεις πονόψυχες είμαστε! Ποιά θά ήταν τόσο σκληρή, ώστε να έλεει να κάνει κακό σ' ένα τόσο άθώο πλάσμα;

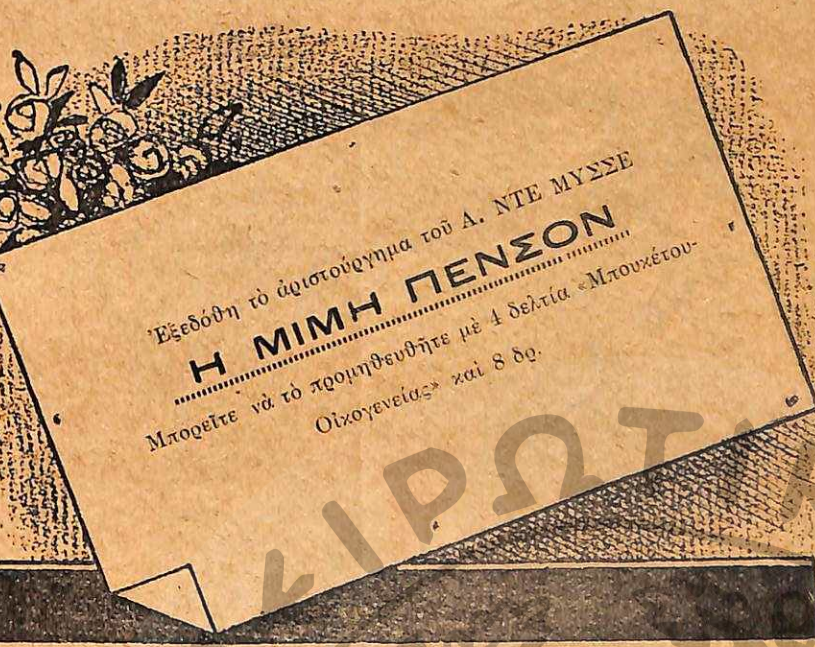
— Δεν σας τό είπα έγώ, είπε ή Μαριάνθη θριαμβευτικά ότι δεν είσαστε κακές! Έχετε καλή ψυχή... και τό μόνο σας σφάλμα είναι πως δεν συλλογίζεσαστε ότι τό βουνό του Αη-Γιαννιού έχει ένα παιδί στα σπλάχνα της... Αυτό είναι όλο...

— Όχι, δεν είναι αυτό όλο, είπε ή Λύκαινα συλλογισμένη. Έχεις δική, Κελαϊδίστρα, είμαστε δειλές έμεις... Γενναία είσαι μόνο έσύ που τόλμησες και μας τό είπες, χωρίς να δειλιάσεις... Έσύ δεν είσαι όμοια μ' έμάς... Όσοις δεν τό καταλαβαίνει αυτό, είναι άνόητος... Αυτή είναι ή αλήθεια...

Κ' οι άλλες φυλακισμένες έπιδόκιμαζαν τά λόγια της Λύκαινας κ' έλεγαν:

— Πραγματικά, αυτή ή κοπέλλα είναι πολύ γενναία για να μας χτυπήσει έτσι κατά πρόσωπο την αλήθεια...

— Τό βουνό του Αη-Γιαν-

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

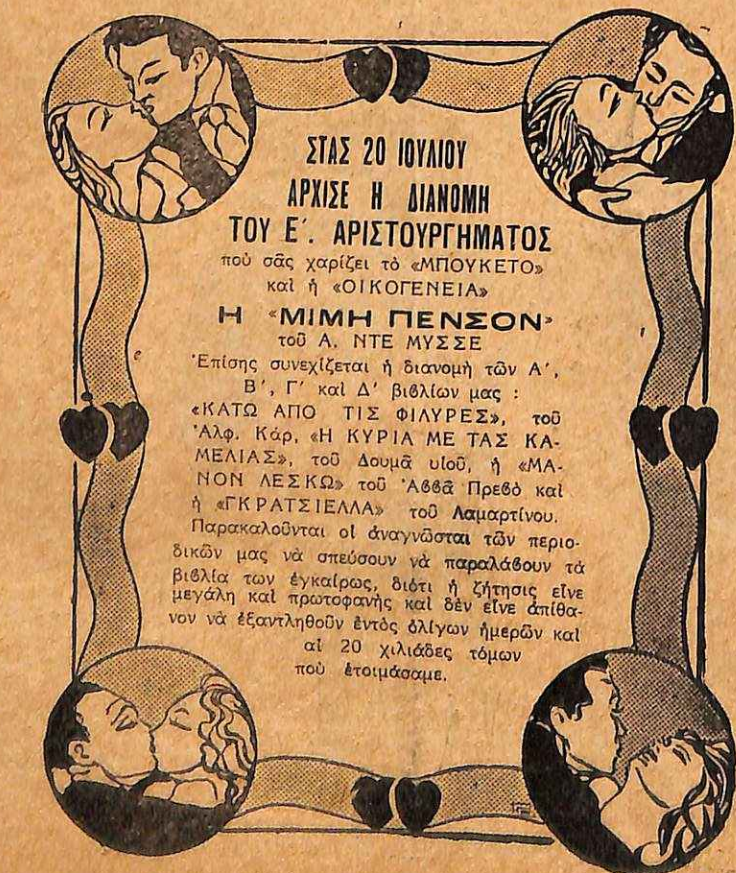
Η εκπληκτική αποκαλύψεις ενός γέρου Μπόρ. Τα διαμάντια της χαμένης Κοιλιάδας. Περιπέτειες στην Κόλασι των διαμαντιών. Ένα ποτάμι στα σπλάχνα ενός βουνού. Τα χρυσωρυχεία του βασιλέως Σολομώντος. Η τραγωδία της αποστολής του Μπαρρέτο. Τα χρυσωρυχεία της Ταϊκόα. Οι άνθρωποι με τα λεονταρίσια κεφάλια. Ο θησαυρός του βασιλέως των Ζουλού Λομπενγκούλα. Μυστηριώδεις θρύλοι, και παραδόσεις κλπ. κλπ.

ΕΝΑ βράδυ στην Πρετόρια του Τράνσβαλ, άκουσα διάφορες εκπληκτικές ιστορίες από έναν γέρο Μπόρ που είχε γνωρίσει τα ευτυχισμένα χρόνια της Νοτίου Αφρικής και την εποχή του πυρετού για το χρυσάρι και τα διαμάντια. Έμαθα ότι υπάρχουν στη δυτική άκρη της παλιάς γεωγραφικής άποψης της Νοτιοδυτικής Αφρικής άγνωστες δόλοητες στρωμένες με διαμάντια. Έμαθα ότι υπάρχουν ζώνες άγνωστες στρώσεις λευκού και σκούρου ιθαγενούς, που τις φυλάει η φύση στο Κράτος, γιατί αν μερικοί άνθρωποι εκμεταλλευόντουσαν αυτές τις περιοχές με τα διαμάντια, ή τιμές τους στην Ευρώπη θα έπαυαν άμεσα να είναι φοβερό κατακόρυφα.

Από πού έρχονται, μου είπε ξαφνικά ο γέρος Μπόρ, αυτά τα διαμάντια που σκορπίζουν οι θύελλες στις έρημικες παραλίες του Ναμακάλαντ; Δεν είσατε και σεις της γνώμης, ότι υπάρχουν κρατήρες άδμαντοφόρου γης ψηλά στην κοιλάδα του Όραντζ Ρίβερ; Σε κάτι τέτοιους κρατήρες, που εδώ τους λένε αντίκες βρέθηκαν τα περιφημότερα διαμάντια, κι ανάμεσα σ' αυτά και το Κούλλιαν, το μεγαλύτερο διαμάντι του κόσμου. Έγω πιστεύω ότι τα νερά μερικόν ποταμών έφεραν αυτά τα πολύτιμα πετράδια στην παραλία, αφού πέρασαν και ξεπλυναν τις άδμανταφόρες περιοχές.

Επειδή δε τον κούταζα με δύσπιστο βλέμμα ο γέρος Μπόρ μου διηγήθηκε την ιστορία της Χαμένης Κοιλιάδας. Κατά το 1875, ένας Μπουσμαν, ένας νάνος μαύρος, ώδηγος έβαν Άγγλο τυχοδιώκτη ανάμεσα από τα βουνά Νούτ, προς βορράν των μεγάλων καταρρακτών Ωγκραμπέ, στις όχθες του Όραντζ Ρίβερ. Κι όπως συμβαίνει και στα μυθιστορήματα του Ρίντερ Χάγκερτ, οι δυο οδοιπόροι πέρασαν κάτω από ένα βουνό, διασχίζοντας ένα υπόγειο ποτάμι με μια πρόχειρη σκεδιά. Το υπόγειο αυτό ποτάμι έμοιαζε μ' ένα τούνελ κολάσεως! Ήταν γεμάτο πελώριες νυχτερίδες. Ύστερα λοιπόν από ένα αγωνιώδες ταξίδι βγήκαν στην άλλη μεριά του βουνού, σε μια καταραμένη κοιλάδα, έρημη, άγονη, γεμάτη φέδια, που είχε γύρω της λιγνιτώδεις βράχους. Κι εκεί ο Άγγλος τυχοδιώκτης και ο ιθαγενής βόταν αναρίθμητα διαμάντια. Πήραν τότε όσα μπορούσαν να σηκώσουν κι από ένα κρυφό πέρασμα που το ήξερε μόνο ο νάνος Μπουσμαν βγήκαν από την Κόλασι εκείνη των πολυτίμων πετρελαίων.

ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ
ΤΟΥ Ε. ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

που σ'αυτοίς το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Η «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»
του Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Επίσης συνεχίζεται η διανομή των Α',
Β', Γ' και Δ' βιβλίων μας :

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», του
«Αλφ. Κάρ», «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑ-

ΜΕΛΙΑΣ», του Δουμά υιού, η «ΜΑ-

ΜΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άλφρεδ Πρεβό και
η «ΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.

Παρακαλούνται οι αναγνώστες των περιο-

δικών μας να σπεύσουν να παραλάβουν τα
βιβλία των εγκαίρως, διότι η ζήτηση είναι
μεγάλη και πρωτοφανής και δεν είναι επιθα-

νον να εξαντληθούν εντός ελλείπων ημερών και
από 20 χιλιάδες τόμων
που έτοιμάσαμε.

Μα ξαφνικά στην έξοδο, ένας μαύρος όγκος, ανάλαφρος, έπεσε πάνω στον ιθαγενή και τον έκανε κομμάτια. Ήταν ένας μαύρος πάνθηρας! Ο Άγγλος άρπαξε την καρμπίνα του κι άμεσα κεραυνόβησε το θηρίο. Μα ήταν άργα πεία, γιατί ο όδηγός του είχε ξεφυγίσει. Εκείνος τότε, ύστερ από χίλιες δυο περιπέτειες κι αλαφρόνυχτας διαρκώς το φορτίο των διαμαντιών, κατόρθωσε τέλος να φθάσει σε μια κατοικημένη περιοχή. Έπειτα, όταν γύρισε στην Αγγλία, πούλησε τα διαμάντια που είχε σώσει κι έπιασε 30.000 λίρες στερλίνες. Μα δαες φορές κατόπιν επιχείρησε να ξαναβρή την Κόλασι των διαμαντιών, δεν το κατάφερε και πέθανε από τις στερήσεις και τις κακουχίες, δίχως να χαρή τα λεφτά του...

Άλλοι έπειτα θέλησαν ν' ανακαλύψουν το υπόγειο ποτάμι για να βγούν στη Χαμένη Κοιλιάδα των διαμαντιών, μα πέθαναν πριν φτάσουν εκεί πέρα. Οι ιθαγενείς εκείνης της περιοχής τους σκοτώσαν με τα φαρμακερά βέλη τους κι έκαψαν τα πτώματά τους προσφέροντας έτσι θυσίες στα μυστηριώδη πνεύματα της ζούγκλας. Μα από τις σημειώσεις τους που βρέθηκαν έκριβώς, μαθεύτηκε που βρισκόταν ακριβώς η Κόλασι των διαμαντιών. Ωστόσο, κανείς σήμερα δεν τολμάει πια να ριφινδυνεύει τη ζωή του σ' αυτές τις άγριες περιοχές

γιατί υπάρχει ο θρύλος ότι οι άγριοι ιθαγενείς κι οι μαύροι πάνθηρες φυλάνε τ' αναρίθμητα διαμάντια. Από την άλλη μεριά της Αφρικής, κατά το 1867, ο τυχοδιώκτης Άδām Ρέντερς απέκάλυψε μια μέρα κάτι πελώρια έρείπια. Ήταν τα έρείπια ενός έλλειπτικού ναού, του Ζιμπανπούε. Γύρω από τον ναό αυτό υπήρχαν χιλιάδες έρειπώμενες καλύβες από λάσπη. Μήπως εκεί πέρα ήταν τα θρυλικά χρυσωρυχεία του βασιλέως Σολομώντος; Ποιός ξέρει... Κανείς άκόμη δεν έχει χνάσει το μυστικό του.

Μια από τις πιο μεγάλες αποικιακές αποστολές του ΧΥΙου αιώνα ξεκίνησε μια μέρα για ν' ανακαλύψει στην καρδιά της Μαύρης Ήπειρου τα χρυσωρυχεία της Ταϊκόα, που οι Άραβες τα λένε «Φόρ» κι οι Κάφροι Φούρα και που μπορεί να είναι η παλιά Όρεφι των βιβλικών θρύλων. Μα ο πυρετός και τ' άγρια θηρία αποδεδειγμένα την αποστολή. Τέλος, οι ιθαγενείς όδηγοι πρόδωσαν τα μέλη της αποστολής στους καννιβάλους που είχαν τα χωριά τους εκεί τριγύρω. Οι Ευρωπαίοι, για να τους εκδικηθούν και να τρομάξουν και τους ιθαγενείς κρέμασαν πολλούς ζωντανούς και ανάποδα στα δέντρα, άλλους τους έβρισκαν με τα τεκούνια κι άλλους τους διεμέλισαν δένοντάς τους από τα πόδια στις κορυφές δυο δέντρων που τα λύνιζαν

Μια νύχτα, ένας μεγάλος τρώμος τους έπιασε όλους στην κατασκήνωση. Κι άβυσσος, στο κόκκινο φως της φωτιάς, παρουσιάστηκαν τρεις άνθρωποι με κεφάλια λεονταριών. Ένας από αυτούς φορούσε στο κεφάλι του ένα άσπρικο στεφάνι, που πετούσε άστρες εκτυφλωτικές λάμψεις. Κι οι τρεις τους πέρασαν σιωπηλά σαν φαντάσματα κι εξαφανίστηκαν.

Την άλλη μέρα, οι ιθαγενείς του Σάμφων σήκωσαν επανάσταση.

Οι άνθρωποι που ζούνε δω πέρα, τους είπανε τρομοκρατημένοι, είναι νεκροί. Δεν θα πάμε πιο μακριά...

Θα είναι μάγοι ή λεπροί αυτοί οι τρεις άνθρωποι που είδαμε χτες το βράδυ, τους εξήγησε ο Άγγλος.

Μα οι ιθαγενείς δεν τολμούσαν να προχωρήσουν κι έτσι ο Σάμφων αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω, τη στιγμή ακριβώς που είχε φτάσει ίσως κοντά στα θρυλικά χρυσωρυχεία της Ταϊκόα. Από τότε, κανείς άλλος δεν ξαναβρήκε το δρόμο τους.

Στο Μπουλαγουάλι πάλι, υπάρχει θαμμένος ένας άμύθητος θησαυρός. Ένας φύλαρχος των Ζουλού, ο Λομπενγκούλα, που είχε μαζέψει αναρίθμητα διαμάντια κι άφθονο χρυσάφι και έλεγοντανόνο από τις άλλες φυλές, όταν κατάλαβε ότι οι Άγγλοι θα τον εκδεδονίζαν, πήγε και κρύφτηκε σε μια μυστηριώδη σπηλιά του Ουμπύμ, ανάμεσα στα βουνά του Ματόπος.

Το 1893 αυτός ο βασιλέας των Ζουλού τράβηξε για την κοιλάδα του Σαμπί, με τέσσερες άκαμπτες και δεκαπέντε πιστούς υπηρέτες κι εκεί πέρα, σε κάποια μεριά έθαψε τον θησαυρό του.

Τη νύχτα, ο Λομπενγκούλα κι ο μαύρος γεγαυμένος του Τζόν Τζάκομπ, σκότωσαν την ώρα που κοιμόντουσαν τους δεκαπέντε υπηρέτες τους και ξεκίνησαν να γυρίσουν πίσω μόνοι τους. Και

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

ΝΑ απόγευμα, συνάντησα στον έξωστη ενός μεγάλου καφενέου τον φίλο μου Άμπελ Παρού, τον πιο πνευματώδη μα και τον πιο αδιάκριτο παρτιζάνο δημοσιογράφο. Ο Άμπελ Παρού ήξερε όλα τα θεατρικά μυστικά, όλα τ' απόκρυφα των παρασηνίων, όλα τα σκάνδαλα κάθε μορφής-χόλ και κάθε ιπποδρομίου. Ο άνθρωπος αυτός με το ειρηνικό χαμόγελο, με διεσκέδαζε με τις περιεργές ιστορίες του και τα εκπληκτικά ανέκδοτά του. Είλοσις όλων κληρο, ο Άμπελ Παρού δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να ξεφυτρώ στα παρασηνία και να παρακολουθού από κοντά τη ζωή των ήθοποιών, με τις περιπέτειες της και τα δράματά της.

Λένε πως ο έρωας είναι ένα πάθος που ξετρελαίνει και την καρδιά και το νου... μου έλεγε με μια στιγμή, αφού ήπια πρώτα το κοντέιλ του. Αυτό, φίλε μου, δεν είναι αλήθεια, τουλάχιστον για τους άρτίστες. Σ' αυτούς, ο έρωας υποχωρεί μπροστά στον εγωισμό ή στο πάθος της δόξης. Ένας ποιητής, ένας συγγραφέας εμπνέονται πάντα από το πάθος τους και εκμεταλλεύονται για την τέχνη τους τους πιο μεγάλους πόνους τους και τις πιο έντονες χαρές τους. Μα για τους ήθοποιους, για τους ακροβάτες, ή μερικούς για το επαγγελματίους, το πάθος για τα χειροκροτήματα, πνίγουν άκατανίκητα και τον πιο παράφορο έρωτα. Νά, για να πεισθής, άκουσε αυτή την αληθινή ιστορία.

Συνέβη στο Παρισινό Ίπποδρόμιο όπου θαμμένας κάθε βράδυ δυο ύποχοι ακροβάτες, ο Πέδρο και η Νάντια. Ο Πέδρο ήταν Ίσπανός. Από τη ράστα του, είχε μια άγρια υπερφάνεια, μια φλογερή και παράφορη ζήλεια και την ξαφνική λύσσα για εκδίκηση. Η Νάντια πάλι, μια παράξενη βορεινή κοπέλα, ήταν ιδιότροπη, με μια διεστραμμένη περιέργεια και με μια εκπληκτική ανεξαρτησία. Καθώς βλέπεις ήσαν δυο διαφορε-

γύρισαν σ' αλήθεια, ύστερ από πολλές περιπέτειες. Μα κι οι δυο τους δεν έζησαν πολύν καιρόν. Πέθαναν ύστερ από λίγα χρόνια, παίρνοντας μαζί στον τάφο το μυστικό τους.

Κι έτσι στην κοιλάδα του Σαμπί είναι σήμερα θαμμένος ο θησαυρός του βασιλέως του Ζουλού Λομπενγκούλα, που υπολογίζεται ότι ξεπερνάει τα 3 εκατομμύρια λίρες στερλίνες.

Ποιός λοιπόν θα βοη μια μέρα αυτούς τους άμύθητους θησαυρούς της Μαύρης Ήπειρου; Οι Άγγλοι πιστεύουν ότι είναι κληρονομία των ιθαγενών κι ότι θαρρούν σ' όλη την ώρα ότι οι ιθαγενείς ξεπνήσουν και πολιτισθούν κι αυτοί σαν τους Ευρωπαίους.

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΕ ΚΑΤΕΡΣ

τικές υπάρξεις και γι' αυτό ταίριαζαν από την πρώτη στιγμή και χάρις στις έναρτες άσχησεις τους, στην αξιοθαύμαστη τόλη τους, στο εφευρετικό πνεύμα τους και στην αφάνταστη ακρίβεια κάθε εκτελέσεώς τους, είχαν γίνει διάσημοι στις πρωτεύουσες της Ευρώπης. Μια μέρα λοιπόν ήρθαν και στο Παρίσι, αφού πρώτα τους έγινε μια τεραστία ρεκλάμα. Περιττό να σάς πω ότι ήσαν τρελλά έρωτευμένοι...

Το βράδυ της «προμερίας» τους, οι θεαταί είχαν πλημμυρίσει το ιπποδρόμιο και παρακολουθούσαν με άγνωση τις πρώτες ακροβατικές επιδείξεις του Πέδρο και της Νάντιας. Η επιδείξεις αυτές γινότανσαν είκοσι μέτρα πάνω από το έδαφος, χωρίς να υπάρχει από κάτω κανένα δίχτυ. Το ζευγάρι αυτό ήταν αξιοθαύμαστο. Εκείνος, μελαχρινός, μ' ένα μαύρο μετασώτ μαγιώ, είχε ένα λυγρό σώμα άρχαίου εφήβου. Ήπεινή, κατάληχη, πετούσε από το ένα «τραπέζ» στο άλλο σαν ένα φανταστικό πουλί, με μια χάρι και μια όμορφη που μέγευε τον κόσμο. Κι οι δυο τους, μέσα στους πολύχρωμους προβολείς, έμοιαζαν με δυο υπερφυσικές υπάρξεις, δυο πλάσματα όνειρου, που όπως τα πουλιά την άνοιξη στά δέντρα, έπαιζαν τρελλά στην όροφη τουσίρκου, ανάμεσα στις άνεμοσκαλές και στα «τραπέζ», όπως παίζουν άμεριμνα δυο έρωτευμένοι.

Κάτω από αυτούς, το ιπποδρόμιο απλώνονταν άσφυκτα γεμάτο από φρακοφορεμένους κυρίως και όμορφες γυναίκες με πολυτελείς και πολύχρωμες τουαλέτες. Κανείς όμως από αυτούς τους σιωπηλούς θεατάς που παρακολουθούσαν με θαυμασμό τις ακροβατικές επιδείξεις του Πέδρο και της Νάντιας, δεν υποψιαζόταν ότι οι δυο άρτί-

στες μάλλον εκεί πάνω στα σκοινιά με μια απερίγραπτη λύσσα. Ένα έρωτικό δράμα, άγνωστο στους άλλους, είχε ξεσπάσει ανάμεσα στα επικίνδυνα παίγνια τους...

Η Νάντια άτατούσε τον Πέδρο με τον Τζών, τον εξαρθρωμένο κλόουν που διασκέδαζε τον κόσμο στην αρχή του προγράμματος. Ο Πέδρο που υποψιαζόταν από καιρό αυτή την άχαρη και προδοσία της, έδω και λίγη ώρα, που ετοιμαζόταν να παρουσιασθή στον κόσμο, είδε την Νάντια να κρύβει στο στήθος της, κάτω από το άσπρο μετασώτ μαγιώ της, ένα ραβδάκι!...

Κι ο καυγας τους άρχισε από τις πρώτες επιδείξεις τους. Από το ένα «τραπέζ» στο άλλο, άνταλλάσανε μισόλογα και «πάσσο». Η βρισιές τους και τα τηρήματά τους διαστραμώνόντουσαν, με λύσσα, γιατί ο Πέδρο, έβλεπε καλά, στην είσοδο της πίστας του, τσίρκου το αλευρομένο και γελοιογραφικό πρόσωπο του αντίχλη του, που κλόουν Τζών, που είχε κατακτήσει την καρδιά της Νάντιας.

Σε μια στιγμή η Νάντια πήρε φόρα, διέγραψε μια επικίνδυνη τομή στον αέρα και πιάστηκε απ' τα χέρια του Πέδρο, που χρεμόταν ψηλά, με το κεφάλι κάτω. Ο Πέδρο την άρπαξε, με μια άσπρεια κίνησι, με τα σιδερένια χέρια του και ορίγγοντας τα δόντια του από τη λύσσα της μισή-ρισε.

Δός μου αυτό το γράμμα, αλλοιώς θ' ανοίξω τα χέρια μου και θα σ' αφήσω να πέσης και να γίνης κομμάτι!...

—Αναγρό! του απήντησε λαχανιασμένη και πιο χλωμή η Νάντια, μ' ένα τονο στη φωνή που έκανε αυτή τη λέξη να μοιάζει σαν προκληση και σαν βρισιά. Αναγρόε!...

Κάτω από αυτούς, το ιπποδρόμιο απλώνονταν άσφυκτα γεμάτο από φρακοφορεμένους κυρίως και όμορφες γυναίκες με πολυτελείς και πολύχρωμες τουαλέτες. Κανείς όμως από αυτούς τους σιωπηλούς θεατάς που παρακολουθούσαν με θαυμασμό τις ακροβατικές επιδείξεις του Πέδρο και της Νάντιας, δεν υποψιαζόταν ότι οι δυο άρτί-

στες μάλλον εκεί πάνω στα σκοινιά με μια απερίγραπτη λύσσα. Ένα έρωτικό δράμα, άγνωστο στους άλλους, είχε ξεσπάσει ανάμεσα στα επικίνδυνα παίγνια τους...

Η Νάντια άτατούσε τον Πέδρο με τον Τζών, τον εξαρθρωμένο κλόουν που διασκέδαζε τον κόσμο στην αρχή του προγράμματος. Ο Πέδρο που υποψιαζόταν από καιρό αυτή την άχαρη και προδοσία της, έδω και λίγη ώρα, που ετοιμαζόταν να παρουσιασθή στον κόσμο, είδε την Νάντια να κρύβει στο στήθος της, κάτω από το άσπρο μετασώτ μαγιώ της, ένα ραβδάκι!...

Κι ο καυγας τους άρχισε από τις πρώτες επιδείξεις τους. Από το ένα «τραπέζ» στο άλλο, άνταλλάσανε μισόλογα και «πάσσο». Η βρισιές τους και τα τηρήματά τους διαστραμώνόντουσαν, με λύσσα, γιατί ο Πέδρο, έβλεπε καλά, στην είσοδο της πίστας του, τσίρκου το αλευρομένο και γελοιογραφικό πρόσωπο του αντίχλη του, που κλόουν Τζών, που είχε κατακτήσει την καρδιά της Νάντιας.

Σε μια στιγμή η Νάντια πήρε φόρα, διέγραψε μια επικίνδυνη τομή στον αέρα και πιάστηκε απ' τα χέρια του Πέδρο, που χρεμόταν ψηλά, με το κεφάλι κάτω. Ο Πέδρο την άρπαξε, με μια άσπρεια κίνησι, με τα σιδερένια χέρια του και ορίγγοντας τα δόντια του από τη λύσσα της μισή-ρισε.

Δός μου αυτό το γράμμα, αλλοιώς θ' ανοίξω τα χέρια μου και θα σ' αφήσω να πέσης και να γίνης κομμάτι!...

—Αναγρό! του απήντησε λαχανιασμένη και πιο χλωμή η Νάντια, μ' ένα τονο στη φωνή που έκανε αυτή τη λέξη να μοιάζει σαν προκληση και σαν βρισιά. Αναγρόε!...

Κάτω από αυτούς, το ιπποδρόμιο απλώνονταν άσφυκτα γεμάτο από φρακοφορεμένους κυρίως και όμορφες γυναίκες με πολυτελείς και πολύχρωμες τουαλέτες. Κανείς όμως από αυτούς τους σιωπηλούς θεατάς που παρακολουθούσαν με θαυμασμό τις ακροβατικές επιδείξεις του Πέδρο και της Νάντιας, δεν υποψιαζόταν ότι οι δυο άρτί-

στες μάλλον εκεί πάνω στα σκοινιά με μια απερίγραπτη λύσσα. Ένα έρωτικό δράμα, άγνωστο στους άλλους, είχε ξεσπάσει ανάμεσα στα επικίνδυνα παίγνια τους...

Η Νάντια άτατούσε τον Πέδρο με τον Τζών, τον εξαρθρωμένο κλόουν που διασκέδαζε τον κόσμο στην αρχή του προγράμματος. Ο Πέδρο που υποψιαζόταν από καιρό αυτή την άχαρη και προδοσία της, έδω και λίγη ώρα, που ετοιμαζόταν να παρουσιασθή στον κόσμο, είδε την Νάντια να κρύβει στο στήθος της, κάτω από το άσπρο μετασώτ μαγιώ της, ένα ραβδάκι!...

Κι ο καυγας τους άρχισε από τις πρώτες επιδείξεις τους. Από το ένα «τραπέζ» στο άλλο, άνταλλάσανε μισόλογα και «πάσσο». Η βρισιές τους και τα τηρήματά τους διαστραμώνόντουσαν, με λύσσα, γιατί ο Πέδρο, έβλεπε καλά, στην είσοδο της πίστας του, τσίρκου το αλευρομένο και γελοιογραφικό πρόσωπο του αντίχλη του, που κλόουν Τζών, που είχε κατακτήσει την καρδιά της Νάντιας.

Σε μια στιγμή η Νάντια πήρε φόρα, διέγραψε μια επικίνδυνη τομή στον αέρα και πιάστηκε απ' τα χέρια του Πέδρο, που χρεμόταν ψηλά, με το κεφάλι κάτω. Ο Πέδρο την άρπαξε, με μια άσπρεια κίνησι, με τα σιδερένια χέρια του και ορίγγοντας τα δόντια του από τη λύσσα της μισή-ρισε.

Δός μου αυτό το γράμμα, αλλοιώς θ' ανοίξω τα χέρια μου και θα σ' αφήσω να πέσης και να γίνης κομμάτι!...

—Αναγρό! του απήντησε λαχανιασμένη και πιο χλωμή η Νάντια, μ' ένα τονο στη φωνή που έκανε αυτή τη λέξη να μοιάζει σαν προκληση και σαν βρισιά. Αναγρόε!...

Κάτω από αυτούς, το ιπποδρόμιο απλώνονταν άσφυκτα γεμάτο από φρακοφορεμένους κυρίως και όμορφες γυναίκες με πολυτελείς και πολύχρωμες τουαλέτες. Κανείς όμως από αυτούς τους σιωπηλούς θεατάς που παρακολουθούσαν με θαυμασμό τις ακροβατικές επιδείξεις του Πέδρο και της Νάντιας, δεν υποψιαζόταν ότι οι δυο άρτί-

στες μάλλον εκεί πάνω στα σκοινιά με μια απερίγραπτη λύσσα. Ένα έρωτικό δράμα, άγνωστο στους άλλους, είχε ξεσπάσει ανάμεσα στα επικίνδυνα παίγνια τους...

Κι απότομα, μ' ένα τρόνταγμα και μια έλξη, η Νάντια αναποδογύρισε και τώλιζε τα λεπτά και νευρώδη πόδια της γύρω από τον κορμό του Πέδρο, που μ' όλους τους μύς του προσπαθούσε να ξεφύγει από το σφίξιμο και να ρίξει κάτω στο σκοτεινό κύκλο του τσίρκου την άπιστη φιλενάδα του.

Έτσι λοιπόν άρχισε μια άγνωστη πάλι που έκανε να ταλαντεύεται μπροστά στα άγρια μάτια τους, γεμάτα από λύσσα, μίσος και ήλιγο, το κάθε σκοινί, το κάθε φως που προβολέας και η αναποδογυρισμένη πίστα με τον εξαρθρωμένο και σιωπηλό παλιό...

Ο κόσμος, σκοτεινός την άναπνοή του, παρακολουθούσε μ' ένα ψιθύρισμα άγνωσης και τρόμου αυτό το συγκινητικό θέαμα, αυτό το πρωτότυπο νούμερο, αυτή τη λυσσώδη πάλη, ανάμεσα στα σκοινιά της όροφης.

Οι θεαταί άκουγαν τα ξύλα των «τραπέζ» να σπάνε και τα σκοινιά να τρίζουν από τις σπασμωδικές έλξεις και τις άποτρες κινήσεις των δυο κορμών που έσφιγγαν το ένα το άλλο, με μια τρελή απόγνωση.

Ωστόσο, το σφίξιμο της Νάντιας, έτσι δυνατό όπως ήταν, κούρασε τέλος τον Πέδρο, γιατί τα σκοινιά είχαν νατουσει πια τα πόδια του. Το βάρος του σώματος της Νάντιας τον τραβούσε άκατανίκητα προς το βάραθρο.

Μέσα σ' αυτιά του άκουγε μια παράξενη βοή, σαν της θάλασσας. Και στο μυαλό του, το σκοτισμένο, έλαμπε μονάχα αυτή η σκέψη: πως από τη μια στιγμή ως την άλλη θ' άφηνε τα χέρια του και ότι αυτοί κι η Νάντια θα γινότουσαν λιώμα, αμόφρωτα κομμάτια, στη μέση του στίβου.

Μα να, άβυσσος, ο κόσμος που δεν άντεχε πια, για να λυτρωθή από την άγνωση, έσπασε σ' ατελείωτα χειροκροτήματα. Η έπειρημίες, σαν το σπασμο των χαμένων πάνω στους βράχους μιας άτης, έπλησαν και ζοήρησαν τον Πέδρο. Μέσα στον ακροβάτη ζήληση η υπερφάνεια κι ο εγωισμός του άρτίστα, που δεν ήθελε να τελεσιωμ μ' ένα φαινομενικά άδείο και προσωλητικό πείσμο την ένοση καρδιά του.

Με μια υπερφάνεια, τότε προσπάθεια συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του, ανέβασε άρπα- άρπα τη Νάντια, κοντά του, καθώς στερεά κι ο ίδιος στο αέρομένο πλαίσιο του «τραπέζ» και, μετροστά στην απόδοσή του τους έκαναν διθεαταί, χαϊρέτησαν κι οι δυο τους μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη το πλήθος.

Έπειτα, όταν βρέθηκαν στο μαρινί τους, η Νάντια, γεμάτη εγνωμοσύνη και τρέμοντας άσπρη συγκομή από την τομική συγκίνηση, που της μαρτύρωσε το αήμα και τις αίσθησεις άρπάλασε μ' ένα παράφορο έρωτα τον Πέδρο και του ψιθύρισε:

—Νά! Πάρε το γράμμα! Έσένα μονάχα λατρεύω!... Και ξεχάσε για πάντα τον εξαρθρωμένο κλόουν Τζών.

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΝΙΕ

Ο καυγας τους άρχισε από τις πρώτες επιδείξεις τους...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

Πώς αυτοκτονούν οι κατάδικοι. Ποιά είναι η γνώμη των ιατροδικαστών. Σε Πέσες κατηγορίες διαιρούνται οι αυτόχειρες εγκληματίες. Η αυτοκτονία του Τέντυ Μόρσελ. Ένας καλός συντροφος για το ταξίδι του Άλλου Κόσμου. Ο μαρτυρικός θάνατος του Φίλιπ Μόρρισον. Η παράξενη αυτοκτονία του Τζέιμς Κράουλ. Ο ηρωϊκός θάνατος του Πάολο Σιπινι κλπ. κλπ.

Είνα γραμμένο Κάρολ Μάρθελμ, έναν από τους πιο Ικανούς αστυνομικούς ρεπόρτερ ο οποίος είχε την υπομονή να ρωτήσει όλους τους διευθυντές των διαφόρων φυλακών και να συγκεντρώσει ένα πλήθος στοιχεία γι' αυτό το άρθρο του. Σας το μεταφράζουμε γιατί αξίζει να το διαβάσετε :

«Πολλές φορές, γράφει ο κ. Κάρολ Μάρθελμ, μου δόθηκε η ευκαιρία να συζητήσω με ανθρώπους των κατέρχων και με εγκληματίες, πριν από τη δίκη τους.

Επίσης ταχτικά έχομαι σ' επαφή με το «συνάφι» των κακοποιών του λιμανιού και της εγγατικής συνοικίας. Οι περισσότεροι με ξέρουν με τ' όνομά μου και μου μιλάν με οικειότητα, γιατί τυχαίνει να έχω ασχοληθεί κι' άλλοτε με αυτούς και να έχω περιγράψει τους αδελφούς τους. Ωστόσο εκείνοι που δεν μπορούσα ακόμη να εξηγήσω ήταν για ποιο λόγο καμιά φορά αυτοκτονούν οι εγκληματίες. Ένας ιατροδικαστής τον οποίο ρώτησα άρκεσθηκε να μου δηλώσει ότι οι αυτόχειρες εγκληματίες διαιρούνται στις ακόλουθες κατηγορίες :

Σ' εκείνους που αυτοκτονούν από τύψεις, σ' εκείνους που αυτοκτονούν για να γλυτώσουν την τιμωρία που τους περιμένει και στους εγκληματίες που σκοτώνονται σε μία στιγμή παροξυσμού. Υπάρχουν ακόμη οι διάφοροι ψυχοπαθείς οι οποίοι αυτοκτονούν από απελπισία κι' άλλοι πάλι που πεθαίνουν... αφού μία μέρα θα πεθάνουν που θα πεθάνουν!...

Η έρευνά μου στις διάφορες φυλακές των Ηνωμένων Πολιτειών απέδειξε ότι έτσι πράγματι συμβαίνει, με συγχρόνως μ' έκανε να μάθω ένα σωρό τέτοιες αυτοκτονίες από τις οποίες θα σας αναφέρω τις πιο περίεργες.

Στις φυλακές του Σίνγκ — Σίνγκ τον περασμένο χρόνο είχε κλειστεί ένας από τους τρομερότερους κακοποιούς του Νέου Κόσμου, ο Τέντυ Μόρσελ. Αυτός ο εγκληματίας σκότωνε μόνο ηλικιωμένους ανθρώπους. Ήταν ένας ανισόρροπος. Μπροστά στους δικαστές του μάλιστα δεν διάστασε καθόλου να ομολογήσει μ' απόλυτη τα εγκλήματά του και να δηλώσει μ' απέλεια τα έξι :

— Είμαι ένας σωτήρας της ανθρωπότητας! Μόνο όταν σκοτώσω με τους γόρους θα μπορέσω να ζήσω. Ένας άνθρωπος που έχει περάσει πια τα εξήντα δεν κάνει για τίποτα. Μοιάζει σαν ένα γέροκο άλογο, που το σκοτώνουν, για να μη τρώει άδικα την τροφή του. Φαντασθήτε τι παράδοξος θα ή-

ταν ο κόσμος αν εξαφανίζονταν οι γέροι! Παντού θα έβλεπες νεανικά πρόσωπα, γεμάτα εθιμικά, δεν θα σκεπτόσουν ποτέ το θάνατο. Έπειτα οι γέροι κι' η γριές στο σπίτι δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να γκρινιάζουν και να δημιουργούν φασαρίες. Τους βαρύνει κι' αυτή η κόρη ή ζώη τους. Όταν όμως τους στείλεις στον άλλο κόσμο ησυχάζεις μία και καλή απ' αυτούς και μπορείς κατόπιν να δουλέψεις ανενόχλητος.

Οι φρενολόγοι που έζησαν αυτήν την εγκληματία αναγκάστηκαν να παραδεχθούν ότι είχε σιγνιές ανισορροπίας κι' έτσι ο Μόρσελ γλίτωσε την ηλεκτρική καρέκλα, μα στάλθηκε στα κάτεργα. Έκει πέρα όμως ο «τελλός Τέντυ», όπως τον έλεγαν, άρχισε να υποφέρει γιατί δεν μπορούσε να εφορμάσει το ανθρωποδομήτριο σχέδιό του. Έπειτα στενοχωριόταν και με τους άλλους φυλακισμένους που τον κοροϊδεύαν και τον βάσανε να τους αναπτύσσει τις θεωρίες του. Ο Μόρσελ σιγά, σιγά έχασε τον ύπνο του, κυριεύονταν από νευρικούς παροξυσμούς και τέλος μία νύχτα ζήτησε τον παπά της φυλακής. Οι δε-

μοφύλακες αν και παραξενεύθηκαν ωστόσο από περιέργεια του κόναν αυτή τη χάρη. Ο πάστορας ένας αγαθός γεροντάκος, νομίζοντας ότι ο Τέντυ ήθελε να του εξομολογηθεί τα εγκλήματά του έτρεξε άμέσως στο κελί του. Ο Μόρσελ τον υποδέχτηκε μ' ευλάβεια, του φίλησε το χέρι και γονάτισε μπροστά του με σεβασμό. Ο πάστορας τότε έκανε νόημα στους δεμοφύλακες να τους αφήσουν μόνους. Οι φύλακες βέβαια έφυγαν άνωποτοι.

Πέρασαν σωστές δύο ώρες. Σ' αυτό το διάστημα ο πάστορας δεν είχε βγει από το κελί του καταδίκου. Παραξενεμένοι οι δεμοφύλακες άνοιξαν την πόρτα, μα πάγωσαν την ίδια στιγμή από τη φοβή τους. Στά κάγκελα του κελιού είδαν κρεμασμένα δύο πτώματα: Το άτυχο παπά και του Τέντυ. Πάνω στο κρεβάτι του ο εγκληματίας είχε αφήσει ένα χαρτί στο οποίο έγραφε :

«Σας ευχαριστώ που με βοηθήσατε να βρω συντροφιά για τον άλλο κόσμο!»

Από την ιατροδικαστική εξέταση που έγινε κατόπιν απέδειχθη ότι ο Τέντυ είχε στραγγαλιστεί τον πάστορα κι' ύστερα τον είχε κρεμάσει μ' ένα κομμάτι σχοινι. Έπειτα είχε κρεμασθεί κι' ο ίδιος. Φαίνεται δε ότι είχε προμελετήσει ακόμη το έγκλημά του, γιατί είχε κα-

ταρθείσει να προμηθευθεί το σχοινί που του χρειαζόταν γι' αυτή την τελευταία «επιχείρησή» του. Ένας άλλος πάλι δολοφόνος ο Μπόμπυ Νίζον, που ήταν γνωστός στον υπόκοσμο του Σικάγου με τ' όνομα ο «Μονόφθαλμος», τον τριτο χρόνο της φυλάκης του αυτοκτόνησε με τον ακόλουθο ανατριχιαστικό τρόπο: Δίγους μήνες πριν από τον θάνατόν του έσπασε ένα φεγγίτη του προαυτίου και κατάφερε να κρύψει μερικά σπασμένα γυαλιά. Έπειτα, με μία πέτρα, τα έκα- νησε σκόνι και τα κατάτρε σαν... κι- νίνο. Έννοείται ότι δεν άργησε να μετανοήσει για τον ηρωισμό του, γιατί πέθανε σταματώντας κι' οδυρ- λιάζοντας από τους πόνους, ενώ από το στόμα του έβγαζε ματωμένους αφρούς!

Στο σημείωμα που είχε αφήσει ο Νίζον για το διευθυντή των φυλακών του έλεγε και την αιτία για την οποία είχε αυτοκτονήσει κι' η οποία ήταν υπερβολικά περίεργη, αν όχι εξοφρενική. Κάποτε δηλαδή ο διευθυντής του είχε πει ότι είχε δειλός. Ο «Μονόφθαλμος» όμως φαίνεται ότι το πήρε κατά- καρδα. Και για να τ' αποδείξει ο-

τι είχε παληκάρει... κατάτρε τα τριμμένα γυαλιά και πήγε πε- ρίπατο!

Στις φυλακές του Κάλβεστον πάλι είχε προφυλακισθεί ένας διάση- μος παραχαράκτης, ο Φίλιπς Μό- ρισον. Ήταν ένας «άσος» στο εί-δος του κι' όλες ή τράπεζες είχαν αναστατωθεί από τα κατορθώματά του. Μολις λοιπόν συνελήφθη οι διευθυντές των πιστωτικών ιδρυμά- των πλήρωσαν γενναία τις έφημε- ρίδες ή όποιες άρχισαν έναν φοβε- ρό πόλεμο έναντιόν του για να τρο- μάξουν και τους άλλους παραχα- ράκτες. Η μία έφημερίς έλεγε, ότι έτρεπε να τον καταδικάσουν σε θά- νατο. Η άλλη ότι έτρεπε να του κουνουν το δεξί χέρι, σύμφωνα μ' ένα παλιό έθιμο των Γιάγκηδων και μία τρίτη υπέδειχνε να τον θανατώσουν μ' ένα βασανιστήριο δι- κής της έφευρέσεως: Συνιστούσε δι- λαδή να τον ρίξουν ζωντανό μέσα σ' ένα ειδικό δέψ. Έτσι θα γινό-ταν ένας πολτός και δεν θα έβρε-αυτε κοκκαλάκι από τον διάσημο

παραχαράκτη!

Ο Φίλιπς Μόρρισον ο οποίος τα διάβαζε φυσικά δι' αυτά, τα είχε χάσει υπό το φόβο του. Όλη τη μέρα την περνούσε σκυμμένος πάνω στις έφημερίδες, διαβάζοντας τα τρομερά βασανιστήρια στα οποία έτρώκετο να τον υποβάλουν. Τόση δέ ήταν ή άπελπισία, του ώστε μ' ένα κομμάτι σκουριασμένο τενεκέ... πριόνισε τις φλέβες του και πέθα-νε από ακατάσχετη αιμορραγία!

Ο Τζέιμς Κράουλ πάλι, ένας άλ- λος τρομερός εγκληματίας αυτοκτό-νησε γιατί όσκις τολμούσε να βγά-λη να κλπινίση ένα τσιγάρο, ο δε-μοφύλακας του άρπαξε όλο το πα-κέτο!...

Ένας άλλος, έπίσης ανθρωποκτό-νος, ο Πάολο Σιπινι, τον τέταρτο χρόνο που βρισκόταν στις φυλακές του Σίνγκ — Σίνγκ αποφάσισε να πεθάνει σαν... στρατιώτης! Μία νύ-χτα λοιπόν κατόρθωσε να βγί από το κελί και μ' αλλαγήμους χαράς έτρεξε προς το προαύλιο, ο-που έγινε κόκκινος, από τα πολυβό-λα των σκοπών, πεθαίνοντας σαν ένας γενναίος στρατιώτης!

Μά το πιο περίεργο εινε ότι ξε-ψυχώντας δ... ήσως αυτός ζήτησε έπιμονα ν' του άφρουν τίν στρατιώ-τη που του έριξε με το πολυβόλο... για να τον ευχαριστήσει που τον είχε βγάλει από τα βάσανα της φυλα-κής!

Απ' αυτή την έρευνά μου τέλος εξακρίβωσα ότι αυτοκτονούν συνή-θως οι δολοφόνοι. Αυτοί έχουν τις περισσότερες τύψεις και τους πιο άπορρόπαιους εφιάλτες. Κι' αυτο-κτονούν πάντα λίγες μέρες προ της δίκης τους, είτε στην άρχή της φυ-λακισέως τους.

ΚΑΡΑ ΜΑΡΘΕΛΜ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η Χρηστίνα, ή Βασίλισσα της Σουηδίας, ως γνωστόν, απέφευγε πολύ τη συναναστροφή με γυ- ναίκες :

— Άγαπώ τους άνδρες, έλεγε, — γιατί εινε άνδρες αλλά γιατί δεν εινε... γυναίκες!

Κάποτε ο Λουδοβίκος ο 14ος έ-δειξε στον περίφημο Μπουαλό, με- ρινούς στίχους του και ζήτησε την γνώμη του, για την αξία τους.

Και ο Μπουαλό, με την έτοιμό-τητα που τον χαρακτηρίζει, του ά-πάντησε :

— Τίποτα δεν εινε για σας ά- δύνατο, Μεγαλειότηε. Όλα μπο- ρείτε να τα κάνετε, ακόμα και... κακούς στίχους, σαν αυτούς!...

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

«Τίποτα άλλο. Τα λοιπά έν- διαφέρουν τον Πάδοκα».

«Στύν καθίνα σας, θά δοθεν- έντρε από έκείνα που συμφο- ρήθηκαν, και είκοσι δολάρια πάρα πάνω».

Το γράμμα αυτό δεν έφερε καμ- μία ύπογραφή.

Ο Μπουργκινιόν, μόλις τελείω-σε την ανάγνωση του, γεμάτος χαρά, έτρεξε προς τους κοιμισμένους συν- ττρόφους του, παίρνοντας μαζί του και το φλασκι με το ρομπι.

Έτρεπε να τους ξυπνήσει γρήγο-ρα άπ' το λήθαργο, να τους έπα- ναφύσει στις αισθήσεις τους, γιατί ή όρα περνούσε και δεν έτρεπε να χάνουν καιρό.

Σκύβοντας κοντά τους, τους ά- νοιξε το στόμα και διά της βίας τους έδωσε να πιουν άρκετο από το ρομπι.

Τό άλκοόλ δεν άργησε να κάνει ή σωτηρία ενεργή τους. Ο Ζάν Πάω πρώτος τινάχτηκε και άνοιξε τα μάτια του. Τό ίδιο συνέβη και με τον Άρβέλ, σέλιγος. Είχαν και οι δύο ξαναβρεί τις αισθήσεις τους είχαν σωθεί!

Ο Μπουργκινιόν, χωρίς να χάσει καιρό, τους έδωσε να διαβάσουν τό πολύτιμο γράμμα.

— Δρόμο, δρόμο! φώναξαν και οι δύο μαζί, μόλις τελείωσαν τό διά- βασμά του. Πρέπει να φύγουμε τό γρηγορότερο.

Τό γράμμα αυτό εινε σίγουρα γραμμένο από την Αιμιλία, συνέλγισε ο Άρβέλ. Φαίνεται πως βρίσκεται κι' αυτή κρυμμένη στη Βλομινδά-λη. Έκει θα φυλάη και την Καίτη Λόβ. Έμπρός λοιπόν! Άς μη χά- νουμε καιρό.

Και σηκώθηκαν για να πάρουν τ' άλογά τους.

Μά πως να φύγουν;

Ο Άρβέλ και ο Ζάν — Πάω, μόλις κίνησαν ο ένας τον άλλον, έφριξάναν! Ήταν και οι δύο τους γε- μάτοι αίματα! Τα ρούχα τους κα- τάσκοιμένα κι' αιματοβαμμένα, τα πρόσωπα και τα στήθη τους ξεδιαμαμένα. Ήταν και οι δύο τους φοβητή στην όψη, άπορρόπαιοι. Δεν ήσαν για να παρουσιασθούν σε κόσμο. Και να πάνε μάλιστα στην Νέα Υόρκη σ' αυτά τα κα- κά χάλια! Άδύνατον! Άσφαλώς μόλις τους αντίκρυζαν, θα τους πιάνανε ως ύποπτους!

Τι μπορούσαν όμως να κάνουν; Ο Μπουργκινιόν σκέφθηκε για μία στιγμή, και ύστερα ξαφνικά δείχνοντας με τό χέρι του κάτι στο βάθος του δρόμου, ένευσε στους συντρόφους του να ακολουθήσουν.

Ο Άρβέλ κι' ο Ζάν Πάω ένι- ταξαν προς τό σημείο που τους έ-δειχνε. Δεν άγνωστοι, με πολύ κα-

λό έξωτερικό, περνούσαν άπ' τό δη- μούσιο δρόμο, όχι πολύ μακριά ά-πό τους τρεις συντρόφους. Βάδι- ζαν γρήγορα και φαινότουσαν φο- βισμένοι.

Όλο και κυττούσαν πίσω τους, σαν να ήθελαν ν' άποφύγουν κά-ποιον που ίσως να τους παρακο- λουθούσε.

Ήταν, πολύ καλά ντυμένοι, μα άν τους πρόσχε κανείς περισσό-τερο, θα διέκρινε πως τα ρούχα που φορούσαν δεν φαινότουσαν να εινε ραμμένα από σώμα τους.

— Σάν «κατεργαρόμυτρα» μου φαίνονται, έλεε σιγά ο Ζάν — Πάω.

— Σίγουρα! Και έγω την ίδια γνώμη, έχω, άποκρίθηκε ο Μπου- ργκινιόν.

— Θάνε λοιπούτες! πρόσθεσε κι' ο Άρβέλ. Εγώ μάλιστα στοιχημα- τίζω πως κάτι θα κλέψανε έδώ γύρω, και προσπαθούν τώρα να ξε- φύγουν.

Φορούσε όμως περίφημα κου- στούμια, έ; ; Όλομάλια και από ά- χαριβό ύφασμα! Ξαναίπε ο Ζάν — Πάω.

— Και τά κατέλλα τους όμως δεν πάνε πίσω! Δες τα πως άστρά- φτουν στον ήλιο, συνέχισε ο Μπουργκινιόν, γουρλώνοντας τά μάτια του.

Και σέ λίγο κυττάζοντας χα- ρακτηριστικά τους δύο συντρόφους του πρόσθεσε :

— Μοι φαίνεται πως δεν μάς

έμποδίζει τίποτε να τους τά πα- ρούμε, άφου τόσο πολύ τά χρεια- ζόμαστε σήμερα!

— Πολύ λογικά! έλεε ο Ζάν — Πάω. Στή θέσι που βρισκόμαστε δεν πρέπει να κάνουμε τόν... άκα- τάδεχτο! Πρέπει, με κάθε τρόπο, νόμιμο ή παράνομο, να φτάσουμε γρήγορα στη Βλομινδάλη. Τά άλ- λα εινε φιλοδοιεύεις. Έμπρός λοι- πόν εις έργον! Όποιος με άγαπά άς μ' ακολουθήσει.

Κι' έτρεξε προς τό δημόσιο δρό- μο, ακολουθούμενος άπ' τον Μπου- ργκινιόν και λίγο πειό πίσω, από τον Άρβέλ, τον όποιον ή άνάμνησι της Καίτης — Λόβ, είχε βαθεία συ- κινήσει.

— Έ; Σταθήτε, σταθήτε, γέοι μου! φώναξε από μερικά μέτρα μακριά ο Ζάν — Πάω, πλησιάζοντας τους δύο άγνωστους. Έρχόμαστε να σας μιλήσουμε για κάτι σπουδαίο! Οι δύο άγνωστοι μόλις αντίκρυσαν τους τρεις συντρόφους και είδαν τη φοβητή όψη τους, άνοίξαν περισ- σότερο τό βήμα τους και θέλησαν να φύγουν.

Δεν έπόλαβαν όμως, γιατί σέ λίγο ο Ζάν — Πάω και ο Μπουργκινιόν, που τους είχαν πλησιάσει από τά πλάγια, τους έπρότειναν τά πιστό- λια τους.

Οι δύο άγνωστοι στάθηκαν κα- τάχλωμοι και σηκώσανε τά χέρια επάνω τους.

— Χωρίς συζητήσεις και περιττά

λόγια! τους έλεε, πλησιάζοντας τους ο Ζάν — Πάω. Δεν πρόκειται να σας κάνουμε κανένα μεγάλο κακό! Θέ- λουμε μόνο τά ρούχα σας, τά κα- πέλλα σας, τά παπούτσια σας και τέλος πάντων ό,τι φοράτε. Όλα αυτά δεν κάνουμε πάρα πάνω από τριάντα δολάρια. Έμεις θα σας δώσουμε σαράντα! Έμπρός γρήγο-ρα και μη μάς κυττάτε σαν χαζοί. Γδυθήτε, γιατί άλλωώς σας τινά- ζω τά μυαλά στον άέρα και σας πέρνω τά ρούχα, χωρίς την άδειά σας!

Οι δύο άγνωστοι δεν έφεραν καμ- μία αντίσταση.

Ο Άρβέλ, που έκρυβε πάντα στη ζώνη του τό κοινό ταμείο των συντρόφων του, έβγαλε σαράντα ά- σημένα νομίσματα, τά μέτρησε καλά και τά πέταξε μπροστά στα πόδια των δύο άγνωστων, που εί- χαν άρχίσει να γυδώνονται, χωρίς να μπορούν, από την τρομάρα τους να προφέρουν ούτε λέξη.

Δεν πέρασαν παρά όλίγα λεπτά και ο Ζάν — Πάω με τον Άρβέλ, είχαν γίνει άγνωστοι! Σωστοί πρίγκιπες! Τι μπορούσαν να ζη- τήσουν περισσότερο; Ό,τι χρεια- ζότανε να εμφανισθούν σάν έλαιοι τζέντλεμαν στη Νέα Υόρκη, τό είχαν βρεί στους δύο εκείνους ά- γνώστους και τό φορούσαν τώρα επάνω τους.

Έτσι, άφου πρώτα πλύνθηκαν καλά με τό άφθονο νερό που έτρε- χε από την πηγή του δάσους και καθαρίστηκαν από τά αίματα, κα- λοτεντισμένοι και κατακαθαροί, με τά πιστόλια τους στις δευρά- τινες ζώνες τους, οι τρεις συντρό- φοι καθάλασαν σε αλογά τους, και πήραν γεμάτοι έλπίδες τό δρό- μο για τη Βλομινδάλη, στην ό-ποια έπρεπε να φθάσουν τό γρη- γόρωτερο, και όχι αργότερα από την αλή.

Στό σημείο αυτό, χροιάζεται να δώσουμε μερικές εξηγήσεις, για να κατανοηθούν μερικές λεπτομέρειες της διηγήσεως που πρόκειται ν' ά- κολουθήσουν, στα έπόμενα γεγο- νότα.

Οι δύο γυναίκες, που με διαβο- λικό τρόπο κατόρθωσαν να ξεφύ- γουν από τά ύποπτα του Ζάν — Έ- ανγκάλ, καταδιωκόμενες άπό τον Ζάν — Πάω, χωρίς στον άφρονα ή- ροισμό του Άρβέλ, είχαν προβλε- πει να έφοδιωθούν με φραουά άρκετων σοματοφυλάκων για την άσφάλειά τους.

Η φραουά αυτή τις συνόδευσε από σταθμό σε σταθμό και έτσι πέρασαν από την Τολανδία στο Δουβλίνο και άπ' έκεί στην Άγ- γλία, στο Λονδίνο, όπου ή Μερω- λή βρήκε την ευκαιρία να συναν- τήσει τον Λόρδο Άρχιγερματά ο όποιος και τις διευκόλυνε να φύ-

Σάν κατεργαρόμυτρα μου, φαίνονται, έλεπε σιγά ο Ζάν Πάω.

γουν για την 'Αμερική.

Η Αιμιλία είχε καταστραφή τελείως από τα γεγονότα που άφηγηθήκαμε. Τίποτα δεν έμεινε πια στην άθλια αυτή γυναίκα! Ο Πόρος της κατεστράφη. Τα κτήματα της έρημωθήκανε, οι άγροδομοί και οι ένοικιαστές της, άρνήθηκαν να της καταβάλουν κάθε πληρωμή. Το όνομά της καθώς και το όνομα της αδελφής της, είχε καταντήσει αντίκειμενο μίσους και αποτροπήσμου σ' όλη σχεδόν την 'Ιρλανδία.

Όλ' αυτά βεβαίως ήταν σπουδαία άφορμή για να ψυχράνουν την άγαντη της Αιμιλίας προς την αδελφή της, η οποία ήταν η κυριώτερη αίτια όλων των καταστροφών αυτών.

Επειδή όμως δεν της είχε πια απομείνει καμιά προστασία, κανένα άλλο στήριγμα στον κόμο από την Μερούλη, αναγκάστηκε, η πονηρή αυτή γοργά, να πνίξει μέσα της κάθε αίσθημα μνησικακίας, και μάλιστα προσπάθησε με πολλά δειγμάτια τυφλής υπακοής και αποσιώσεως να κάνει την αδελφή της να λησμονήσει τις αποκαλύψεις της στον Ζάν-Πώλ.

Η Αιμιλία δηλαδή είχε γίνει στην 'Αμερική η κολασμένη ψυχή της αδελφής της Μερούλης. Και επειδή δεν ήθελε να σέβεται απ' αυτήν, ούτε στην τύχη, ούτε στην ένεργητικότητα, είχε προσφέρει σπουδαίες υπηρεσίες στην κυρία 'Αρβέλ και είχε γίνει το κυριώτερο όργανο σε όλες τις αιματηρές σκευωρίες με τις οποίες η Μερούλη εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της 'Αγγλίας.

Σε πάρα πολλά ζητήματα μάλιστα, προετοιμάτο η Αιμιλία της αδελφής της, ιδίως στην περίπτωση Ικανότητα που είχε να κατασκοπεύει και να προδίδει μυστικά του 'Αμερικανικού στρατού, στην 'Αγγλία.

Και η δυο αδελφές ζούσαν στην 'Αμερική με ψεύτικα όνματα, και για περισσότερη ασφάλεια, μήπως ανακαλυφθούν ή προδοθούν, δεν κατοικούσαν ποτέ μαζί, αλλά χωριστά και σε διαφορετικές συνοικίες ή πόλεις.

Η Αιμιλία κουβότανε κάτω από το ψευδώνυμο, «Κυρία 'Ορλάνδου», και κατοικούσε κατά προτίμηση, τον περισσότερο καιρό, στην Νέα Υόρκη. Διατηρούσε δε πάντοτε πυκνή και μυστική αλληλογραφία με την αδελφή της, την οποία έστελνε διά μέσου των πρακτόρων και ιδίως του Κολβούρου, που έθεωρετο ο πιο δραστήριος και ο πιο έξυπνος κατάσκοπος.

Η Μερούλη πάλιν κατοικούσε στη Φιλαδέλφεια, σ' ένα από τα κομψότερα μέγαλα της πόλεως, στην πιο αριστοκρατική της συνοικία.

Από ένα εκ των πρώην συζύγων της είχε κληρονομήσει η άθλια αυτή κολοσσιαία περιουσία, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας το αποτελούσε μία άπεραντη έκταση στην Φλωρίδα (άπεραντη σαν μία Γαλλική επαρχία), η οποία όνομαζόταν: Χώρα του Πάλλμαρ.

Η Μερούλη λοιπόν είχε διαλέξει ως ψευδώνυμο το όνομα της χώρας αυτής, και λεγόταν «Βανόλ, Κόμησας Πάλλμαρ». Μ' αυτό το όνομα ήταν γνωστή σε όλους, πλην των μυστικών πρακτόρων και κατασκόπων της.

Στο πολυτελέστατο μέγαρό της δεχότανε, σερβόν κάθε ημέρα τον έγκλεκτο κόσμο, και συχνά έδιδε μεγαλοπρεπείς γιορτές για τις

οποίες δαπανούσε μεγάλα ποσά.

Τίποτα έννοιαται δεν διέφευγε από την αντίληψή της. Η πανουργία της ήταν περίφημη και η ένεργητικότητά της θαυμαστή. Για τον 'Αρβέλ και τον Ζάν-Πώλ είχε μάθει όλα όσα ένδιεφεραν την κατασκοπεία της, και εκ των πρώτων είχε ανακαλύψει τις φροντίδες της Μάρθας Βάσιγκτον για την κόρη του Ζάν-Πώλ. Παραμόνευε την Καίτη Λόβ με τα λαγωνικά της, τόσο καλά, ώστε μόλις βρήκε την ευκαιρία, κατόρθωσε να την άρπάξει και να την μεταφέρει σε άσφαλές μέρος.

Ο κύριος σκοπός βέβαια της Μερούλης δεν έπραγματοποιείτο με την άρπαγή της μικρής αυτής κόρης. Έκείνο που την ένδιεφερε, εκείνο που την έκανε να μη κοιμάται μέριμνα-νόχτα, ήταν το πως θα μπορούσε ν' απαλλαγεί, το γρηγορώτερο απ' τους δυο συζύγους της, τον Ζάν Πώλ και τον Τανεγκυ.

Έπρεπε όμως να οργανώσει έτσι τα πράγματα, ώστε ο θάνατος των δυο αυτών άνδρων, να μη δώσει καμιά υπόνοια. Γι' αυτό και άφου πρώτα συνενοήθηκε με την αδελφή της, στην οποία και ανέθεσε την εκτέλεση όλων της σκευωρίας του ρόλου, άπεράσει ν' άναμείνη την άφιξη του Ζάν-Πώλ και του Τανεγκυ στα περίε της Νέας Υόρκης, όπου και θα έξετελείτο η δολοφονία.

Για να είναι όμως σίγουρη για κάθε άπρόοπτο, που μπορούσε να συμβεί προέβη στην άρπαγή της κόρης του Ζάν-Πώλ, την οποία έσκόπευε να κρατήσει ως όμηρο.

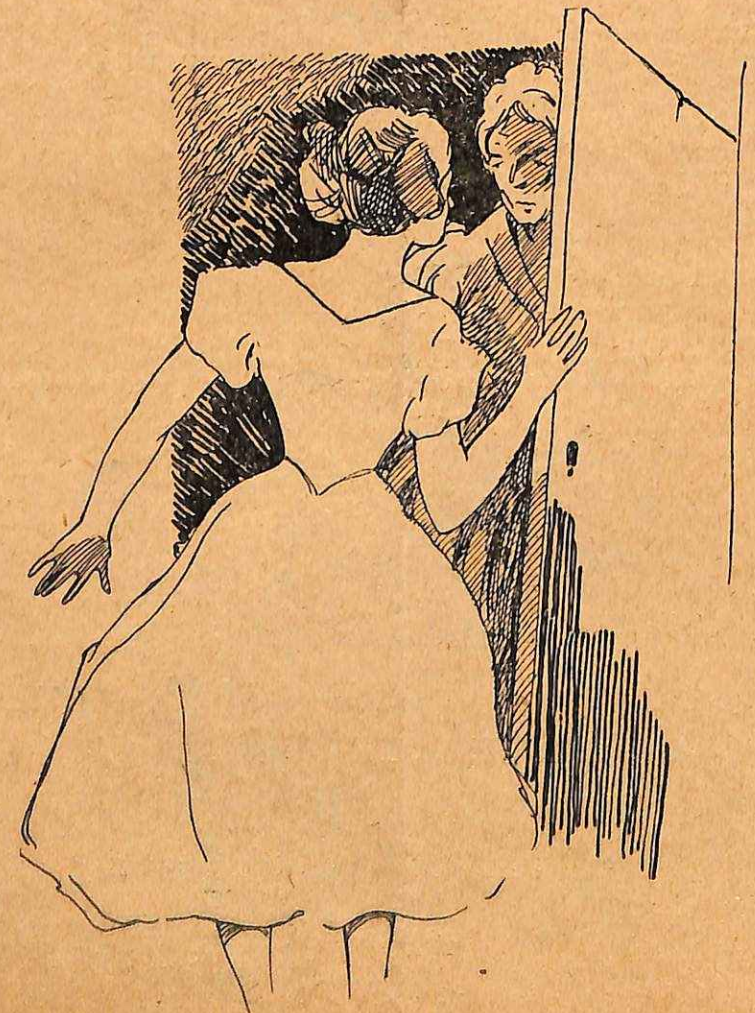
Η Αιμιλία όμως, που ασφαλώς

εργάσθηκε με όλη της τη δύναμη για την όργάνωσή του φόνου αυτού, δεν στάθηκε τυχερή στην πραγματοποίησή των σχεδίων της. Κανέναν από τους σατανικούς συνδυασμούς της δεν επέτυχε.

Κι' αντί των δυο ανθρώπων τους οποίους περίμενε να της φέρον κοιμισμένους απ' το ναρκωτικό, είδε να έρχεται μόνος του ο δυστυχής Μπώβ, ένας από τους κυριότερους ήρωας της τραγικής εκείνης συμπλοκής της «Μαύρης Πέτρας», ο οποίος και διηγήθηκε στην κυρία του, όλα τα διατρέξαντα και το άξιοδρήντο τέλος της περιπέτειάς αυτής.

Το πιο φοβερό απ' όλα ήταν το ότι ο Πάδδωκ και ο Σόντερ είχαν σκοτωθεί. Τα άλογά τους δέ βρισκόντουσαν τώρα στα χέρια των δυο ήρώων μας, οι οποίοι ήταν πλέον κάτοχοι και της άποκαλυπτικής επιστολής που βρήκε ο Μπουργκινιόν στη θήκη της σέλας ενός των άλόγων.

Η Αιμιλία μόλις έμαθε όλ' αυτά, λίγο έλειψε να τρελλαθεί απ' το κακό της. Τι θάλεγε; Πως θα δικαιολογούσε τα πράγματα στην αδελφή της; Πως θα μπορούσε να την αντίκρουση ύστερα από μια τέτοια μεγάλη άποτυχία ενός τόσο σπουδαίου σχεδίου, του οποίου η Μερούλη άπαιτούσε γρήγορη και άμεση λύση; Επειδή λοιπόν δεν ήξερε τί να κάνει η Αιμιλία και για να ξεθυμάνη λίγο τα νεύρα της έπρεπε το χοντρό μπαστούνι που μεταχειριζότανε πάντοτε όταν ήθελε να βαδίσω—ήταν πια πολύ γοργά—και σιγά-σιγά άνέβηκε επάνω στη σοφίτα που είχε φυλακισμένη τη κόρη του Ζάν-Πώλ, την Καίτη.

Αντίκρουσε το άπαίσιο πρόσωπο της Αιμιλίας.

Λόβ.

Όταν η άτυχη αυτή κόρη μεταφέρθηκε στη σοφίτα που έμενε τώρα φυλακισμένη, ήταν σχεδόν άναίσθητη. Δεν κατάλαβε λοιπόν τίποτε, ούτε και μπορούσε να ξεγήγη την άρπαγή της, και τη φυλάκιση της. Γιατί την κρατούσαν στο σκοτεινό και ψυχρό αυτό δωμάτιο, που δεν φωτιζότανε παρά μόνο από ένα μικρό παράθυρο κλεισμένο με χοντρά σιδερένια κάγκελλα;

Γιατί την είχαν με τόσο σκληρότητα άρτάξει απ' την στοργική αγάλη της καλής εκείνης Μάρθας Βάσιγκτον, την οποία σκεπτόταν τώρα με λαχράρα, όπως σκέπτεται το παιδί τη μητέρα του;

Γιατί της έσκοτώσαν τον Ναίβ, τον πιστό εκείνο φύλακα που ξεψύχησε μπροστά της, αφήνοντας ένα σπαρακτικό σφραγισμα, το οποίο της έσκισε την καρδιά;

Γιατί; Για ποιά αίτια συνέβησαν όλ' αυτά; Ρωτούσε η δυστυχισμένη Καίτη-Λόβ τον έαυτό της, χωρίς να μπορεί ώστόσο να ξεγήγη τίποτα.

Ότε το μέρος που βρισκότανε το ήξερε, ούτε που την είχαν μεταφέρει μπουρούσε να καταλάβει...

Η μόνη γυναίκα που πρωτόειδε όταν συνήθε και άνοιξε τ' άθωμάτια της, ήταε η φριχτή, η άποτρόπαιη εκείνη γοργά του Σαίν-Ερμάλ, και που της φρενόταν άλλοτε τόσο άσχημα, τόσο σκληρά!

Ω! Πως τη μισούσε αυτή τη γυναίκα η Καίτη-Λόβ! Πόσο ήθελε να μη την βλέπει, να φύγει μακριά, να μην εινε κοντά της, να μη την έσανιδή πια ποτέ...

Έτσι, με τις σκέψεις αυτές, ταράγμένη, όπως ήτανε πάντοτε, και άτυχη, άκουσε εκείνο το άπόγευμα να της χτυπούν την πόρτα δυνατά και άπότομα...

Τρόμαξε το δυστυχισμένο κορίτσι και μαζεύτηκε στο άχερμένο στρώμα που της είχαν για κρεβάτι...

Τα χτυπήματα της πόρτας έπαυληφθήκανε δυνατότερα...

Σηκώθηκε, άνοιξε φοβισμένη και κατάχλωμη κι' αντίκρουσε το άπαίσιο πρόσωπο της Αιμιλίας.

—Τι κάνεις τόση ώρα; Γιατί δεν άνοιξεις άφου σου χτυπάνε; Τη ρώτησε άγρια η Αιμιλία.

—Με συγχωρείτε, Κυρία, ήμουνα κατάκοπη. Έχω να κοιμηθώ πολλές νύχτες, και είχα πλαγιάσει για ν' αναπαυθώ, άπάντησε η Καίτη Λόβ.

Η γοργά Αιμιλία έρριψε τριγύρω της ένα βλέμμα άγριο και ύποπτο.

Το κουρελιασμένο στρώμα και μερικά βρωμερά σκεπάσματα που λεησόμεναν για κρεβάτι της Καίτης—Λόβ, βρισκόνταν σε ύποπτη άτάξια.

Η Αιμιλία το άντελήφθη.

—Ψέματα! Ψέματα! Τι φώναζε άγρια στη μικρούλα. Κάποιος άλλος λόγος είναι που άργησες ν' άνοιξης! Δεν φαίνεσαι καθόλου κουρασμένη.

—Μά ναι, ναι, κυρία, με είχε πάρει ο ύπνος στην καρέλια μου και σκόπευα να πλαγιάσω...

—Σιωπή! Ψεύτρα! Το ξέρω δ! Το ξέρω πως είσαι ύπαυρο... Όλο κοιμάσαι. Μήπως κάνεις και τίποτ' άλλο; Έπιασες ποτέ στα χέρια σου να κάνεις καμιά δου-

λειά;

—Δεν φταίω εγώ, κυρία γι' αυτό.

—Τσα-τσα που θέλω να ξεγάρωμαι...

—Νά ξεγασθής; Και τί να κάνεις; Μήπως είσαι Ικανή για τίποτε;

—Έάν μ' έμάθαιναν, θα ήμουνα Κυρία. Μά κανείς δεν έφρόντισε ποτέ για μένα!

—Θά άστειύεσαι, φαίνεται. Δεν έμεινες έξη ολόκληρους μήνες σ' ένα σπίτι, που φημίζεται δα πως είναι ο ναός της οικιακής άρετης; Εκεί δεν σ' έμάθανε να κεντάς, να ράβης, να πλέκεις; Η κ. Βάσιγκτον είναι νοικοκυρά, λένε. Λοιπόν τί έκανες κοντά της; Τεμπέλιαδες; Κι' άφου της έρριξε ένα ειρωνικότατο βλέμμα συνέχισε:

—Δεν σ' έμαθε λοιπόν τίποτα η Κυρία Βάσιγκτον; Μήπως σ' έδίδαξε τουλάχιστον να κάνεις ώραία γλυκά;

Η Καίτη—Λόβ δεν άπάντησε.

—Έξερε πως η γοργά Αιμιλία προσάφουσε πάντα να την πειράξει, να την ειρωνεύεται, να την ταπεινώνει. Και δεν ήθελε να της δίνη αυτή την εύχαρισται άπαντώντας της.

Η Αιμιλία σταμάτησε κι' αυτή τις παρατηρήσεις της κι' άρχισε πάλι να περιεργάζεται με το βλέμμα της την κλινιστρωμένη του δωματίου.

Η Καίτη—Λόβ δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από επάνω της. Και σε μια στιγμή είπε στη γοργά, παρακλητικά και σαν να ήθελε να την κάνει να προσέξει άλλου.

—Ο καιρός αυτές τις ήμέρες ψυχράνε, κυρία κι' άρχισα να χρονώω. Μπορώ να σάς παρακαλέσω να έπιτρέψετε να μου βάλουν λίγη φωτιά; Και άκόμα κάτι, κυρία. Γιατί μου στερείτε το φως το βράδυ; Θέλετε λοιπόν να πεθάνω απ' το κρύο και την άπελπισία!...

—Σιωπή! μούγγισες η μοχθηρή γερόντισσα. Μη λές μεγάλα λόγια, κόρη μου. Στην ηλικία σου δεν πεθαίνουν τόσο εύκολα. Νά σου είπω μάλιστα καθωρά γιατί σε κάνουμε να ύποφέρεις; Γιατί φυλαγόμαστε από σένα... Ναι, φυλαγόμαστε πολύ. Μη ξεχνάς τί συνέβη άλλοτε στο Σαίν—Ερμάλ. Λησμονήσες την πυρκαϊά του Πόρους μου, της οποίας ήσουν έσύ η αίτια;...

—Σας το όρκίζομαι, κυρία, δεν έφτανα εγώ. Έπειτα τότε ήμουνα 15 έτών και δεν είχα συναίσθησι των πράξεών μου... έν ό σήμερα...

—Και σήμερα τα ίδια θα κάνεις. Τώρα μάλιστα με μεγαλύτερη πονηρία, γιατί μεγαλώσες. Όχι...! όχι! ποτέ! Ούτε θέρμανσις, ούτε φώς!

—Τότε κυρία, σάς ίκετεύω... δώστε μου ένα βαρύτερο σκεπάσμα να σκεπάζομαι όταν κοιμάμαι. Αυτό δεν το άρνούνται, ούτε στον χειρότερο έγκληματιά.

—Πάλι λόγια... λόγια! Πάψε πιά... Έλα... έλα τώρα, σήκωσε τα σκεπάσματα, τίνάζε τα, και στρώσε καλά το κρεβάτι σου που είναι άνω κάτω.

Η Καίτη Λόβ άνατρίχιασε. Η φράσεις αυτές της Αιμιλίας, της παύσανε το αήμα!

—Έλα, λοιπόν, έμπρός! Τι στέκεσαι σαν κούτσουρο; σιδεράσε η Αιμιλία.

—Άδριο τακτοποιώ, κυρία τραύλισε η νέα. Τώρα είμαι κατάκοπη.

—Πώς; άδριο... Δεν είσαι καλά, κόρη μου... Σου είπα τώρα... Άμέσως! Κάνε γρήγορα εκείνο που

σε διατάσσουν.

Και κυττάζοντας την κόρη του Ζάν-Πώλ η γοργά στρίγγλα κατάματα και βλέποντας την ταραχή της της φώναξε:

—Μά τί έχεις...; Κάτι έχεις και μου τό κρύβεις...; Τι συμβαίνει!... Πές μου, πές μου γρήγορα!... έδώ κάτι θα μαγειρεύεις έσύ...

Και προχώρησε δυο βήματα προς το στρώμα της Καίτης Λόβ. Έκείνη προσπάθησε να την έμποδίσει και στάθηκε μπροστά της.

—Όχι! Κυρία! σάς βεβαίω.

Δεν είναι τίποτ! τραύλισε.

Άλλά η γοργά Αιμιλία την έσπρωξε και προχώρησε άγριεμένη.

—Εγώ δεν τ' άκούω αυτά τα παραμύθια, φώναξε.

Και χωρίς να πεοιμένη άπάντησε άισχυψε μόνη της και σήκωσε τα μαξιλάρια.

—Τί είν' αυτά...; φώναξε τότε τραβώντας δυνατά την Καίτη Λόβ απ' το χέρι...

Τί βλέπω; Μ' αυτά λοιπόν περνάς τις ώρες σου...; Πές μου γρήγορα... ξεγήγησε μου... Τι σημαίνουν αυτά τα έργαλεία...

XXIII

ΟΠΟΥ Η ΚΑΙΤΗ ΛΟΒ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΙΣ ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ

Ο Ζάν Πώλ, ο Τανεγκυ κι' ο

Τί είν' αυτά...; φώναξε τραβώντας δυνατά την Καίτη Λόβ απ' το χέρι.

Μπουργκινιόν, έπρεπε να περάσουν από τις άγγλικές γοαιμές για να μπουν στη Βλομινγιάλη. Γι' αυτό χρειάζόντουσαν πολλές προφυλάξεις.

Επιτέλους όμως κατόπιν πολλών κόπων και άφου έλαβαν όλα τα μέτρα τους για να μην κινήσουν την ύποψια των φυλάκων, κατόρθωσαν να πλησιάσουν προς την πόλη και να περάσουν τα τείχη της.

Έκεί κοντά, προς την όδο Χαλέμ, όπως είδαμε, βρισκότανε το σπίτι στο οποίο ήτανε φυλακισμένη η Καίτη—Λόβ.

Το σπίτι αυτό ήταν μια μικρή διώροφη έταυλι, μ' έκτεταμένο κήπο, στο βάθος του οποίου ήταν κτισμένα δυο μονόοροφα σπίτια τα οποία έχρησιμεύαν ως κατοικία των ύπηρετών.

Ο Μπουργκινιόν, ο τετραπέρατος αυτός ύπηρετης δεν άργησε να κατασκοπεύει τα περίε της έταυλις.

Από τα πρώτα λοιπόν πράγματα

που παρατήρησε ήτανε πως ο κήπος της έταυλις, καθώς και η αλλη της, η οποία συγκοινωνούσε με τον κήπο, έφρουρούντο πολύ καλά από τέσσερα μεγάλα μανδρόσκυλα, τα οποία δεν χωράτευαν καθόλου.

Κάθε άπόπειρα λοιπόν εισόδου των ήρώων μας στην έταυλι, θα ήταν καθαρή άπερισκεψία, θα ήταν καταστροφή.

Ο Μπουργκινιόν κατέστησε γνωστούς όλους αυτούς τους κινδύνους στους συντρόφους του και ύστερα από άρκετη σκέψη, τους είπε:

—Τό να μπουμε κατ' εύθειαν σπύτε εινε άδύνατον. Έπί του παρόντος το μόνο που έχουμε να κάνουμε εινε να μπουρέσουμε από μακριά να βλέπουμε τις κινήσεις των ένοίκων, ώστε να ήμιασε ένήμερο και έτοιμοι όταν χρειασθούμε. Και για να καταφέρουμε αυτή την κατόπτευσι, πρέπει να σκαρφαλώσουμε σ' ένα ψηλό δένδρο, που δεν απέχει παρά ολίγα μέτρα απ' έδώ. Από την κορυφή του θα μπουρούσε κανείς να ιδη και να μάθη σπουδαία πράγματα.

Ο Ζάν-Πώλ άντήλαξε με τον Τανεγκυ, ένα βλέμμα πλήρους έπιδοκμασίας. Ο Μπουργκινιόν μιλούσε σοφά, σαν ένας πεπειραμένος οδηγός.

Εγύρισαν λοιπόν τ' άλογά τους προς το μέρος που τους έδειχνε ο Μπουργκινιόν και σε λίγο έφθασαν

Οι τρεις συντρόφοι συγκροτήσανε τώρα πρόγεγο συμβούλιο. Έπρεπε πάση θυσία να δώσουν είδησι στην Καίτη Λόβ. Μά πως; Με τί τρόπο;

Ο Μπουργκινιόν και πάλι τους έβγαλε από την άμηχανία.

—Έχουμε άνάγκη από ένα λεπτό και γερό σκονί, τους είπε. Μπορούμε να τό βρούμε; Μ' αυτό θα κανονιστούν όλα.

Οι δυο σύντροφοι του τον κυττάξαν με άπορία.

Ο Τανεγκυ που κάτι κατάλαβε φώναξε:

—Ναι, πρέπει να βρούμε λίγο σκονί.

—Έχουμε σκουπί άρκετό, είπε ο Ζάν-Πώλ. Στη σέλα μου ύπάρχει φυλαγμένο ολόκληρο πακέτο. Θα κάνουμε μ' αυτό ένα λεπτό σκονί, άρκετά μακρό.

—Όρσία! Περίφημα,—είπε ο Μπουργκινιόν.

Και σε λίγο άρχισαν να στρίβουν το σκουπί, ποτε ο ένας ποτε ο άλλος και να φτιάχνουν το σκονί. Δεν χρειάζότανε άλλωστε και πολύ. Άρκετους, σύμφωνα με τα σχέδια του Μπουργκινιόν, να φάνη από την κορυφή του δένδρου μέχρι του ύψους του παραθύρου της σοφίτας, όπου θα βρισκόταν φυλακισμένη η Καίτη Λόβ.

Ο Μπουργκινιόν, όταν έτοιμάσθηκε το σκονί και το δοκίμασε άν εινε γερό, σηκώθηκε και άρχισε άλλες προετοιμασίες.

Έπρεπε να επιδιορθώσει ένα τόξο που είχε για να μπουρέση να οί έη μ' αυτό ένα βέλος δεμένο με σκονί, στο παράθυρο της Καίτης Λόβ. Στο βέλος θα κάρφανε το σημείωμα με το οποίο θα την έιδοποιούσαν για την άφιξή τους.

Στο διάστημα αυτό ο Ζάν—Πώλ έτελείωσε το γράμμα που είχε άρχίσει να γράφει στην κόρη του.

—Προσοχή! είπε τότε σιγά ο Μπουργκινιόν. Έφθασε η μεγάλη στιγμή!

Και περνώντας στα χέρια του το τόξο στην αλκή του οποίου είχε τυλίξει το γράμμα και το είχε δέσει καλά, έτόξευσε με προσοχή, προς την διεύθυνσι του παραθύρου της Καίτης—Λόβ.

Το φεγγάρι εκείνη την ώρα είχε βγη από τα σύννεφα και έλαμπε στον ουρανό.

Μέσα στην άλυτη ήσυχία της βροχής, άκούστηκε ένας όξος συριγμός. Τα βλέμματα των τριών συντρόφων καρφώθηκαν στο παράθυρο. Λίγα δευτερόλεπτα πέρασαν γεμάτα άγωνία. Κι' άξαφνα άκούστηκε ο κρότος γυαλιού που έσπασε άπότομα...

—Νίκη! Νίκη! μπουρούσε μ' ένθουσιασμο ο Μπουργκινιόν.

Οι δυο σύντροφοι του έτριψαν τα χέρια τους από χαρά... Το βέλος είχε φθάσει στο μέρος που ήθελε.

Η Καίτη—Λόβ που κοιμότανε εκείνη τη στιγμή βαθεία, άνοιξε τρομαγμένη τα μάτια της, και άσσηκώθηκε. Σην άνωρό φως της νελήνης διακρίνε το βέλος μπρος στα πόδια της. Στην άρχη νόμισε πως κάποιος ήθελε να την σκοτώσει.

Άφρονος κατόπιν, τρέμοντας, από ταραχή, πήρε το βέλος και διέκρινε το τυλιγμένο σ' αυτό χαρτί.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ "ΒΕΝΤΕΤΤΑ"

(Αρβέρ της πασίγνωστης ηθοποιού του κινηματογράφου Ντελορές Καστέλλο).

Ε αυτό το άρθρο μου θέλω να σας διηγηθώ όλη τη ζωή μου κ' ελπίζω ότι θα συγχωρησέτε τις αδυναμίες μου. Κάθε γυναίκα έχει πάντα ένα πληθός φιλοδοξιών κ' όνειρα. Πάνω απ' αυτά δέσκεφτεται πάντα το γάμο. Άλλωστε γι' αυτήν

ο γάμος είναι το σπουδαιότερο γεγονός της ζωής της. Για μένα όμως ήταν το μόνο πράγμα που δεν σκεφτόμουν. Αν παντρεύτηκα έναν από τους πιά διασημούς γόητες του Χόλλυγουντ αυτό έγινε ξαφνικά, χωρίς να το περιμένω. Ήταν ζήτημα τύχης όπως λένε. Μά' ως σας διηγηθώ από την αρχή την ιστορία της ζωής μου. Θα το πιστέψετε; Ξέρω να κρύβω όλες τις στενοχώριες και τις λύπες μου ώστε όλοι με νομίζουν για την πιο ευτυχισμένη γυναίκα της φιλομυτοπλεως. Κι' αυτό, μά' την αλήθεια, είναι ένα θείο χάρισμα όπως το γέλιο.

Γεννήθηκα το 1905 σ' ένα άμορφο σπίτι στην πολιτεία του Πίτσμπουργκ. Όταν οι γονείς μου μ' έβγαζαν περίπατο με τ' αμαξάκι μου έμοιαζα σαν μιά ψεύτικη κοκκία μέσα σ' όλο αυτό τον κόσμο των εξακοσίων χιλιάδων Αμερικανών που κυκλοφορούσαν στους δρόμους και γάγγειαν έξω από τις βιτρίνες των καταστημάτων. Θυμάμαι ότι η μητέρα μου δεν άφηκε κανέναν να μου μιλήσει και να με χαιδεύει. Φοβόταν όλους αυτούς τους αγνώστους που μου χαμογελούσαν, γιατί εκείνη την εποχή, στην πολιτεία μας δρούσε μιά επικίνδυνη συμμορία Κιντνάπερς. Ήταν δέκα άπαιστοί κακοήγροι που έκλεβαν τα μικρά παιδιά κι' ύστερα ζητούσαν από τους γονείς τους πολλά λεφτά για να τους τα δώσουν πίσω. Ο πατέρας μου έτρεμε πάντοτε για μένα και διαρκώς κρατούσε στην τσέπη του ένα πιστόλι για να μ' υπερασπίσει. Άλλωστε μ' αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε, αν μ' έχανε, θα πέθαινε από τη θλίψη του.

— Η Ντολορές, έλεγε στη μητέρα μου την οποία λάτρευε, έχει πάρει όλη την όμορφιά σου. Θα γίνει ένα υπέροχο «γκέρλ», γι' αυτό σκέφτομαι όταν μεγαλώσει να την κάνω «αστέρα» του κινηματογράφου.

Μά' η μητέρα μου στενοχωριόταν γιατί δεν ήθελε να μέ...

σου που έγινες ηθοποιός!...

Τότε όμως ο πατέρας μου πληγωνόταν στον εγωισμό του και θυώανε. — Τόν Μωρίς Καστέλλο, της έλεγε, τόν ξέρει όλος ο κόσμος! Άλλωστε κι' εσύ ή ίδια μ' αγαπήσες για το ταλέντο σου. Μά' δεν μπορείς να καταλάβεις τις θυσίες που έκανα για σένα.

Κι' αλήθεια ο πατέρας μου εκείνη την εποχή ήταν ένας από τους πιο γνωστούς ηθοποιούς στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η φωτογραφία του δημοσιεύονταν κάθε τόσο στις εφημερίδες και στα περιοδικά. Ακόμη κολλιόταν και στους τοίχους των κεντρικών δρόμων. Κι' αυτό ήταν για μένα μιά ξεχωριστή ευχαρίστηση. Κάθε φορά που έβλεπα την φωτογραφία του χτυπούσα τα χέρια μου και ξεφώνιζα από τη χαρά μου. Κι' οι δικτάτες που μ' ακολουγαν και ογελοόσαν κι' έλεγαν με θοιμασμό:

— Είναι η κόρη του Μωρίς Καστέλλο.

Νοί ήμουν ή «κόρη» του και

καμάρινα γι' αυτό. Έπειτα όμως έμαθα κάτι που με τρόμαξε. Ο πατέρας μου είχε πολλές έρωτικές περιπέτειες στη ζωή του. Κι' όταν άρχισα να καταλαβαίνω τον κόσμο, φοβόμουν μήπως καμιά μέρα παρουσιάζονταν κι' έν άλλο παιδί για να μου πάρη την αγάπη του. Κι' αυτός ο φόβος εξακολούθησε να με βασανίζει μέχρι που έγινα πια ένα άμορφο και μεγαλό κορίτσι.

Α. έσεις, δεν ξέρετε πόσο υπέφερα απ' αυτό το μαρτύριο. Είχα κάνει μάλιστα την ανοησία να ψάξω το γραφείο του, να βρω όλα τα τρυφερά γράμματα που του είχαν γράψει ή διάφορες γυναίκες και να τα διαβάσω. Από εκείνη τη μέρα αναστατώθηκε ή καρδιά μου. Κάτι είχε τρυπώσει μέσα της ή «κλέφτης» της αγάπης του, είχαν τ' θράσος να του γράφουν τα ίδια άμορφα λόγια που άκουσα καμιά φορά να του λέει κ' ή μητέρα μου. Κι' αυτό ήταν τρομερό. Μ' έκανε να πιστεύω ότι μιά μέρα ο πα-

τέρας μου θα χώριζε από την αγαπημένη μου μητέρα όπως είχε χωρίσει μ' όλες τις άλλες τρυφερές φίλες του.

Τότε βλέπετε, δεν ήξερα τι ο κάθε άνδρας έχει έναν σωρό έρωτικές περιπέτειες στη ζωή του κι' ότι μόνο μιά φορά αγαπάει πραγματικά μιά γυναίκα γι' αυτό και την παντρεύεται. Θέλετε να δείτε αν σας αγαπά ή φίλος σας, ώμορφες θυμαστρίες μου; Πέστε του να σας κάνει σύζυγό του. Είπε το μόνο μέσο με το οποίο μπορείτε να τον ψυχολογήσετε. Άλλα προσέχετε!... Πρέπει να μη του το πείτε απότομα και τον τρομάξετε. Πολλά κορίτσια έχουν χάσει έτσι την τύχη τους γιατί δεν διάλεξαν την κατάλληλη στιγμή για να πουν στο φίλο τους να τις παντρευτεί. Το δό ειπαν αδέξια και με ύφος που πρόδιδε ότι δεν του είχαν καθόλου εμπιστοσύνη ή πριν ακόμη εκείνος άρχισι να ένδιαφέρεται σοβαρά για το άτομό τους. Γι' αυτό έχασαν την ευκαιρία και τώρα κατηγορούν όλους τους άνδρες ότι είναι ύποκριτοι. Όχι, οι άνδρες δεν είναι ύποκριτοι. Αν θέλετε μάλιστα να σας πω την καθαρή αλήθεια, είναι πιο ειλικρινείς από τις γυναίκες.

Μά' ο καθείς έχει τα όνειρά του. Όνειρεύεται ένα ήσυχο σπίτι με μιά άμορφη σύντροφο χωρίς μεγάλες απαιτήσεις. Ένας άλλος μιά τρυφερή σύζυγο και μιά καλή μητέρα των παιδιών του. Ένας τρίτος μιά γυναίκα που να τον υπακούει τυφλά. Μά' τα κορίτσια κρύβουν πάντα τον πραγματικό χαρακτήρα τους και παρουσιάζονται όλα ίδια. Έτσι εκείνος διατάζει γιατί φοβάται μήπως κάνει λάθος στην έκλογή του. Πολλές φορές πάλι ξεγελιέται από το φέρεσίμό τους και νομίζει ότι ή φίλη του δεν είναι ο ιδανικός τύπος της γυναίκας που όνειρεύθηκε. Γι' αυτό λέει κιόλας ότι ο γάμος είναι λαχόζ. Κι' όμως όλος ο κόσμος θα μπορούσε να είναι ευτυχισμένος αν τα κορίτσια φρόντιζαν να είναι πιο ειλικρινείς με τους άνδρες. Άς είναι, είμαι βέβαιη ότι κανείς δεν θ' άκούσει τις συμβουλές μου γιατί όλοι διατάζουν να ομολογήσουν τα έλαττώματα και τις αδυναμίες τους. Γι' αυτό άς συνεχίσω την ιστορία της ζωής μου.

Όπως σας ανέφερα, ο πατέρας μου ήθελε να με κάνη «αστέρα» του κινηματογράφου. Όταν λοιπόν τελείωσα τις σπουδές μου σ' ένα περίφημο σχολείο του Πίτσμπουργκ, μ' έγραψε σε μιά δραματική σελίδα κι' ο ίδιος παρακολούθησε καθημερινώς τις μελέτες μου και με δίδαξε. Σέ ηλικία είκοσι χρόνων ήξερα τόσο καλά την τέχνη του ηθοποιού και

Μεταξύ των άλλων περιέργων, το βιβλίο αυτό έγραφε για τα νερά του ποταμού, που διασχίζει την πόλη της Έδεσσας. Λέει ότι τα νερά αυτά έχουνται από τη λίμνη του Όστρόβου, ύποχθονίας, και οναδύναντο μακρυά κατόπιν, καταρρέει σ' ένα χωριό το Γκούγκοβο και από εκεί χύνονται προς το χωριό Βλάντοβο και πέφτουν κατόπιν, καταρρέει, στην πόλη της Έδεσσας.

Αυτό το ανακάλυψαν, έγραφε το βιβλίο, «πατέρες της Μονής της Παναγίας της Κλεισούρας» ρίζοντας άχυρα χρηματισμένα, στη λίμνη του Όστρόβου. Και τα άχυρα αυτά τα έναβροήκαν στο Γκούγκοβο τις ηγίες.

Για τη λίμνη του Όστρόβου, γράφει το βιβλίο πως διαν τα νερά της είναι ήσυχα, καθαρά, φαίνεται, κάτω, στο βάθος της μιά βουλιανή πολιτεία.

Και ότι όρισμένες εορτές του χρόνου, σημαίνουν οι καμπάνες της, και όποιος φυλάζει άπάνω και προσέχει τις άκουει.

Από τις ιστορίες παραδόσεις, που αναφέρει το βιβλίο, ή πιο περιέργη είναι ή ιστορία της σπηλιάς του Γκούγκου.

Η σπηλιά αυτή βρίσκεται κοντά στο χωριό του Γκούγκοβου, είναι δέ μεγάλη, περίεργη, άνοιχτή σαν στόμα και σκοτεινή σαν θάνατος. Από τα βάθη της τρέχει και χύνεται ένα βαρύ, βουβό και άφθονο το νερό.

Εκεί, και σήμερα ακόμα, οι χωρικοί διηγούνται για φαντάσματα που παρουσιάζονται και βρυκοπληνθή και περάση από εκεί, ή ξεγελαστή από τη δροσιά του μερους και τον βαθύ ίσκιω των δένδρων, και καθήση τα μεσημέρια του καλοκαιριού, άκουει περιέργες όμιλίες, φωνές και θορυβό άνδρες, πον μέσ' από τη γήν, σά να είναι κόσμος μέσα στα κασάθνια, από ζή, κινείται και θορυβή.

Τη νύχτα δέ, και ίδιος κατά τις ήμερες που είναι γύρω από την εορτή της Αναλήψως, μυστηριώδη χερια, βγαίνουν από το χάμα κι' άρπάζουν και κρατούν, όποιον ζώο τυχαίνει να περνά απ' αυτό το

ΘΥΛΟΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΓΚΟΥ

(Μακεδονική παράδοση από παλιό χειρόγραφο)

Ένα Μοναστήρι του Τσιριλόβου, έξω από τη Καστοριά, που κάρχε πρδ έτών σωζόταν ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο, γραμμένο με βυζαντινή γραφή, έπάνω σε χοντρό, σαν περιγαυηνή, χαρτί, γεμάτο από περιέργες ιστορίες του τόπου.

Το βιβλίο αυτό είχε διασώσει ο μακαρίτης Μητροπολίτης Καστορίας Ίσακίμ Λεπτιδής. Είν' άγνωστο όμως που βρίσκεται σήμερα. Ίσως να έχη καταβηθή στη Βιβλιοθήκη της Κοινότης Καστορίας.

Μεταξύ των άλλων περιέργων, το βιβλίο αυτό έγραφε για τα νερά του ποταμού, που διασχίζει την πόλη της Έδεσσας. Λέει ότι τα νερά αυτά έχουνται από τη λίμνη του Όστρόβου, ύποχθονίας, και οναδύναντο μακρυά κατόπιν, καταρρέει σ' ένα χωριό το Γκούγκοβο και από εκεί χύνονται προς το χωριό Βλάντοβο και πέφτουν κατόπιν, καταρρέει, στην πόλη της Έδεσσας.

Αυτό το ανακάλυψαν, έγραφε το βιβλίο, «πατέρες της Μονής της Παναγίας της Κλεισούρας» ρίζοντας άχυρα χρηματισμένα, στη λίμνη του Όστρόβου. Και τα άχυρα αυτά τα έναβροήκαν στο Γκούγκοβο τις ηγίες.

Για τη λίμνη του Όστρόβου, γράφει το βιβλίο πως διαν τα νερά της είναι ήσυχα, καθαρά, φαίνεται, κάτω, στο βάθος της μιά βουλιανή πολιτεία.

Και ότι όρισμένες εορτές του χρόνου, σημαίνουν οι καμπάνες της, και όποιος φυλάζει άπάνω και προσέχει τις άκουει.

Από τις ιστορίες παραδόσεις, που αναφέρει το βιβλίο, ή πιο περιέργη είναι ή ιστορία της σπηλιάς του Γκούγκου.

Η σπηλιά αυτή βρίσκεται κοντά στο χωριό του Γκούγκοβου, είναι δέ μεγάλη, περίεργη, άνοιχτή σαν στόμα και σκοτεινή σαν θάνατος. Από τα βάθη της τρέχει και χύνεται ένα βαρύ, βουβό και άφθονο το νερό.

Εκεί, και σήμερα ακόμα, οι χωρικοί διηγούνται για φαντάσματα που παρουσιάζονται και βρυκοπληνθή και περάση από εκεί, ή ξεγελαστή από τη δροσιά του μερους και τον βαθύ ίσκιω των δένδρων, και καθήση τα μεσημέρια του καλοκαιριού, άκουει περιέργες όμιλίες, φωνές και θορυβό άνδρες, πον μέσ' από τη γήν, σά να είναι κόσμος μέσα στα κασάθνια, από ζή, κινείται και θορυβή.

Τη νύχτα δέ, και ίδιος κατά τις ήμερες που είναι γύρω από την εορτή της Αναλήψως, μυστηριώδη χερια, βγαίνουν από το χάμα κι' άρπάζουν και κρατούν, όποιον ζώο τυχαίνει να περνά απ' αυτό το

αυτό, είναι όμοιοι. Πέτρινοι, τετράγωνοι, σαν μπασίλο, και με μιά πλάκα τετράγωνη, πελεκημένη από πάνω.

Σε κανέναν από το πλήθος των όμοιων αυτών τάφων, δεν υπάρχει έπιγραφή ή καν ένα σημάδι που να δείχνη σε ποία θρησκεία ανήκουν οι νεκροί, που κλίνουν μέσα. Οι τάφοι είναι πάντοτε σιωπηλοί. Ξέρουν να φυλάνε καλά το μυστικό τους.

Είναι τάχα αρχαίων έλλήνων τάφοι; Είναι χριστιανικοί; Είναι Μουσουλμανικοί; Κανέναν δεν το ξέρει. Όλοι αυτοί οι τάφοι φαίνονται στραμμένοι προς το βορρά, σε διεύθυνση δηλαδή που ούτε οι Τούρκοι, ούτε οι χριστιανοί θάβουν τους νεκρούς τους.

Και το μυστήριο γίνεται ακόμα μεγαλύτερο, αν λάβη κανείς υπόψη ότι κοντά στο μεγάλο αυτό νεκροταφείο της έρημιάς και της μονόθεας, δεν υπάρχουν ούτε ίχνη, ούτε λείψανα που να δείχνουν ότι εκεί πέρα βρισκόταν κάποτε πόλις ή χωριό, ή εκκλησία, ή συνοικισμός. Τίποτε απολύτως τίποτε. Σιωπή, έρημια και γυμνότης!

Επίσης καμιά παράδοση δεν σώζεται σχετικώς με ταξύ των χωρικών του πλησιεστέρου χωριού. Όποτε και όνομασία έχει ή τοποθεσία αυτή σήμερα. Άπλως τη λένε «Στη σπηλιά»...

Το μυστήριο του το διαφώτισε κάπως το χειρόγραφο του Τσιριλόβου αλλά κι' αυτό, δεν λύνει ιστορικώς το ζήτημα. Αναφέρει σε μιά σελίδα του, για τα παράξενα φαινόμενα εκείνης της σπηλιάς, και τα καταπληκτικά πράγματα που γινόντουσαν εκεί, έδω και τριακόσια - τετρακόσια χρόνια.

Γράφει λοιπόν, το χειρόγραφο αυτό βιβλίο ότι όρισμένες εορτές του έτους, και όρισμένες ώρες, τα μεσάνυχτα π.χ. και τα μεσημέρια αν κανέναν οδοιπόρο παραπληνθή και περάση από εκεί, ή ξεγελαστή από τη δροσιά του μερους και τον βαθύ ίσκιω των δένδρων, και καθήση τα μεσημέρια του καλοκαιριού, άκουει περιέργες όμιλίες, φωνές και θορυβό άνδρες, πον μέσ' από τη γήν, σά να είναι κόσμος μέσα στα κασάθνια, από ζή, κινείται και θορυβή.

Τη νύχτα δέ, και ίδιος κατά τις ήμερες που είναι γύρω από την εορτή της Αναλήψως, μυστηριώδη χερια, βγαίνουν από το χάμα κι' άρπάζουν και κρατούν, όποιον ζώο τυχαίνει να περνά απ' αυτό το

αποτελεσμα της όλονυχίου λειτουργίας! Αναφέρει όμως και άλλα φαινόμενα εκεί από διηγήσεις βοσκών και χωρικών.

Λέει πως, μιά φορά ένας βοσκός, βρήκε ένα χρυσό σαντάλι εκεί και πως άνα το φόρεσε ή αδελφή του ή μικρή, χάθηκε από τα μάτια τους. Και πως την βρήκαν, έπειτα από πολλές ήμερες, άπάνω σ' ένα βουνό, όπου βρίσκονται σήμερα οι κατανανδρες των χωριών Άγρια (Βιαντόβου) και Μεσημερίου...

Αυτοχόρς το χειρόγραφο δεν άναφέρει, ή διηγήθηκε το κορίτσι, για την εξήγησή του αυτή!

Έπειτα διηγείται, τι έπαθεν ένας μοναχός, που κοιμήθηκε εκεί πέρα.

Είδη, πως πήγε κάποιος και τον

μέρος. Έτσι πολλές φορές, λέει το χειρόγραφο, βρίσκονται ψόφια κασίκια, που παραπληνθήκανε και βοσκούσαν σ' αυτό το μέρος. Επίσης βρίσκονται και λαγοί και τετράποδα άγρίμια.

Το περίεργο δέ είναι ότι την πρόληψη αυτή, την έχουν και οι σημερινοί οι χωρικοί, που λένε και βεβαιούν ότι βρήκαν άλεπούδες και μιά φορά και ένα λύκο, ψόφους εκεί κοντά στα νερά, με τα πόδια του ξεαρθρωμένα.

Το χειρόγραφο αναφέρει επίσης ότι μερικοί πατέρες της Μονής της Παναγίας της Κλεισούρας, θέλησαν κάποτε ν' απαλλάξουν τον τόπο από των φαντασμάτων το κακό.

Φόρεσαν λοιπόν τα άμφια τους, πήραν τα ιερά σκεύη της εκκλησίας ενός γειτονικού χωριού, που λεγότανε Νησί, και ξενύχτισαν ιεραουργώντας.

Σ' όλο δέ το διάστημα αυτό, της που κράτησε ως τ' το πρωί, διέκριναν μέσα από το βαθύ και μεγάλο χάος της σπηλιάς, μέσα από το πηχτό σκοτάδι μάτια πυρωμένα να τους παρακολουθούν, και να σβύνουν και να ξαναφαινόταν, και άλλοτε να άραώνουν και άλλοτε να γίνονται άφθονα και πυκνά, όπως τα άστρα επάνω στον ουρανό, κάσθηνον νύχτα θερινήν...

Οι «πατέρες» όμως δεν φοβήθηκαν από το θέαμα αυτό. Με το σταυρό της δύναμης, έμειναν άκλόνητοι εκεί. Κάμανε και άγιασμό και άγίασαν τα νερά και τότε τους φάνηκε πως σταμάτησε το ποτάμι σαν να έπαυαν να χύνανε τα νερά του...

Το χειρόγραφο δεν αναφέρει τι άποκάινε την άλλη ήμερα οι πατέρες, ούτε ποιά ήταν το

Τότε από όσα είδε δεν ήπτηχαν πια. Άκίνητα τα δένδρα, άκίνητο και το νερό. Και μοναχά στο δάχτυλό του, βρισκότανε ακόμα το κατακόκκινο σαν αίμα δαχτυλίδι, από βαθύχρονο σαφδώνυχο που τοίβριλε ή περίεργη κοπέλλα!

Και του περιέργου αυτού δαχτυλιδιού την ύπαρξη πιστοποιούν όλοι οι πατέρες...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

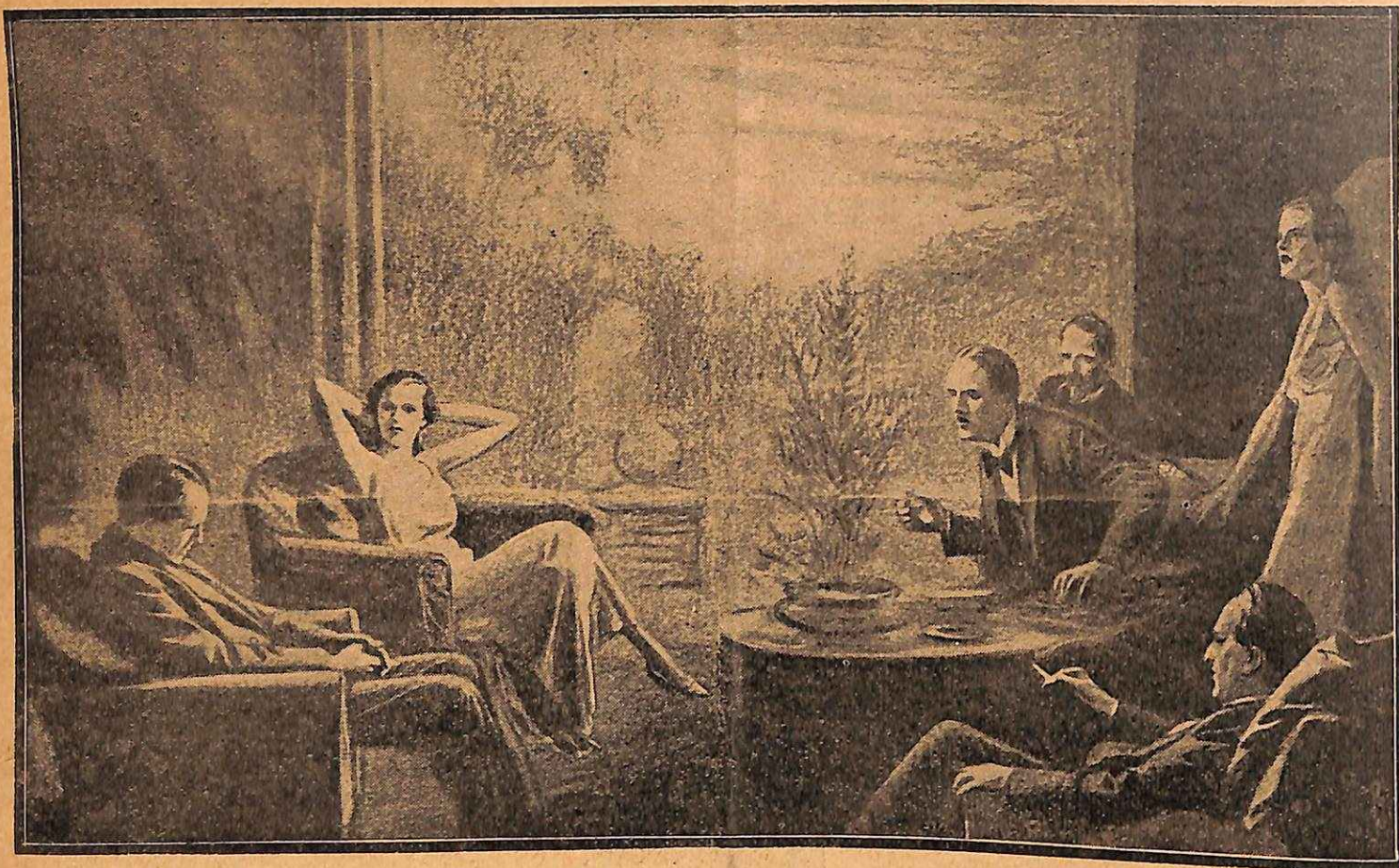
ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το αυτοκίνητο φάνει σ' ένα σημείο του έξοχικού δρόμου, και σταματάει, άδυνατώντας να προχωρήση, λόγω της φοβερής κατοπίας.

— Κύριε, λέει σ' όσφρσ, άτ' έδώ και πέρα όποιον μονάκι μπορεί να περάσουν. Αν θέλετε νατεβάτε και προχωρήσει!

Η κυρία στον ύπνρσ της: — Γιάννη, δεν σου είπα χίλιες φορές, να μη μπαίνεις ποτέ στο διακότιό μου, αν δεν χρειήσης πρώτα την πόρτα;

— Έννοια σας, κυρία. Εγώ κυτάζω πάντοτε από την κλειδαρότρυπα, και όταν δώ πως δεν είσαστε ντυμένη, τότε δεν μπαίνω ποτέ μέσα, αλλά περιμένω...

ΤΟΥ GEORGE R. PILGRIM

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΟΣ ΜΙΛΑΕΙ...

Εκείνο το βράδυ, η ατμόσφαιρα ήταν βαρειά, πνιγρή. Φύλλο δεν σάλευε στα δέντρα του πάρκου... Από νωρίς, μακρυνοί ήχοι βροντής μάς έκαναν να ελπίζουμε ότι ίσως θα έβρεχε, αλλά δυστυχώς δεν έβρεξε κι' η αφόρητη ζέση εξακολούθησε να μάς βασανίζει όλη τη βραδιά.

Πεντ' έξη καλεσμένοι βοισκόμαστε συγκεντρωμένοι στη βεράντα της έξοχης βίλλας του σέο Τζίμυ Στούαρτ. Καθόμαστε στο σκοτάδι και κουβεντιάζαμε, όταν σε κάποια στιγμή έφτασε ο Μύρεν Μπρέντ, ο γνωστός δραματικός συγγραφέας και φίλος μας.

Γιατί κάθεστε σ'α σκοτεινά; μάς ρώτησε ο Μύρεν.

— Ξεχαστήκαμε με τη συζήτηση που είχαμε, του αποκριθήκα η οικοδόσποινα. Κι' έπειτα είναι τόσο εθάρσια έτσι... Μιλούσαμε για το χαράκι των Ιαπωνών και τις αυτοκτονίες εν γένει. Καλά που ήρθες, Μύρεν, να μάς δώσεις κ'έσ' τη γνώμη σου. Ο Τζίμυ επιμένει ότι χρειάζεται θάρος για ν' αυτοκτονήσεις κανείς. Έγώ λέγω πως είναι δειλός όποιος φοβάται ν' αντισταθεί στη ζωή.

Ο Μύρεν ξεπλώθηκε σε μία πολυθρόνα κάπως παλιότερη, και με ήρεμο ύφος είπε:

— Έγώ μπορώ να μιλήσω έκ πείρας...

— Τι έννοεις; Δοκίμασες χαμιά πορρά ν' αυτοκτονήσεις; ρώτησε η μίς Σόλβι Καπέλ, γελώντας.

— Είχες ποτέ άφορη ν' αυτοκτονήσεις; ρώτησε, ταυτοχρόνως ο Τζίμυ.

— Ναί, θέλησα ν' αυτοκτονήσω γιατί είχα σκοπόσει τον έραστή της γυναίκας μου, απάντησε ο Μύρεν.

ρεν μ' άπάθεια.

— Μύρεν! Τρελλάθηκες... Κοροϊδεύεις... Τι κάθεται και λές; φωνάζαμε όλοι μαζί.

— Όλοι ξέραμε ότι ο Μύρεν ζούσε μονιασμένος με τη γυναίκα του...

— Αν θέλετε να σ'ας διηγηθώ τι μου συνέβη σήμερα το απόγευμα, σ'ας παρακαλώ να μη με διακόψετε. Μιλώ πολύ σοβαρά...

— Ακούστε με...

— Πρέπει να ξέρετε, εξακολούθησαν ο Μύρεν, ότι τον τελευταίο καιρό, υποψιαζόμουν τη γυναίκα μου. Η Σέυλα κι' εγώ, ενώ παντρευτήκαμε από άγάπη, ωστόσο σιγά-σιγά ψυχραθήκαμε μεταξύ μας.

— Ίσως αυτό σ'ας φαίνεται περίεργο, αλλά η αλήθεια είναι ότι δύο χρόνια τώρα η φαινομενική αφοσίωσής μας ήταν προσποιητή. Όχι πως είχαμε μαλώσει, αλλά υπήρχε μεταξύ μας μία αδιαφορία η οποία σιγά-σιγά μάς χώρισε τον ένα από τον άλλο. Από περιφάνεια, για τα μάτια του κόσμου, εξακολουθούσαμε να ζούμε μαζί. Τον τελευταίο καιρό ωστόσο άντελφθη ότι η Σέυλα δεν τηρούσε τη σωτηρή συμφωνία που είχαμε κάνει να μην απατήσουμε ο ένας τον άλλον.

Μερικά ύποπτα τηλεφωνήματα και μία ξεχασμένη σημείωση, την οποία βρήκα μία μέρα επάνω στο γραφείο της γυναίκας μου, μία σημείωση που είχε ως μόνη πληροφορία το άσχημο Ν., μ' έβαλαν σε ύποψης.

Δεν άφησα μάλιστα να βγάλω το συμπέρασμα ότι το σημείωμα αυτό προερχόταν από τον Νίκελ. Πρέστον, τον όποιον όλοι σ'ας γνωρίζετε, αποφάσισε ωστόσο να περιμένω για να βεβαιωθώ. Πέρασαν κάμποσες μέρες, όταν προχθήν ενώ είχα συμφωνήσει με τη Σέυλα να-

δούμε μαζί εδώ και να μείνουμε με ριζές ημέρες, εκείνη βρήκε κάποια πρόταση για να μην έρθει μαζί μου. Ήρθα λοιπόν μόνος μου. Δεν ξέρω αν παρατηρήσατε πόσο συλλογισμένος ήμουν την άνοιξη και πέρασα δίπλα στον ύπνρητή μου ο όποιος χτυπούσε δονάτα, χωρίς να του μιλήσω. Έκείνος ωστόσο φάνηκε σ'αν να μη με είδε κι' εξακολούθησε να χτυπά. Κατέβηκα τις σκάλες και βγήκα έξω. Σ'αν βρέθηκα στο δρόμο άρχισα να περπατώ όλο-όλο μπροστά μου, άσκοπα, χωρίς να ξέρω πού πήγαινα. Εκείνη τη στιγμή, θά έδινα ευχαρίστως δέκα χρόνια της ζωής μου, για να μην είχα κάνει αυτό που έκανα. Ο θυμός είναι κακός σύμβουλος!

Είχα καταστρέψει τη ζωή μου για να μη ξέρω να συγκρατώ τα νεύρα μου. Ως τώρα κατείχα μία καλή θέσι στην κοινωνία. Είχα την υπόληψή μου, ήμουν συγγραφέας γνωστός και αγαπητός στο κοινό. Ένώ τώρα... Για τη Σέυλα, για μία γυναίκα, η όποια μου ήταν αδιάφορη, από μία άνοστη φιλαντία, για να μη φανώ γελοίος σ'α μάτια του κόσμου, είχα σκοτώσει έναν άνθρωπο κι' είχα επιτεριχίσει ν' αυτοκτονήσω...

Φαίνεται ότι θά περπάτησα όρες όλο-όλο γιατί ή ώρα ήταν έξη όταν βρέθηκα ξαφνικά, μπροστά στην είσοδο του σταθμού της Βικτωρίας. Ένα ταξί είχε σταθί σε λίγων βηματών απόστασι κι' είδα να βγαίνει απ' αυτό ο Νόρμαν Έρμαν, ο άδελφικός φίλος μου. Έτοιμαζόμουν να του μιλήσω, να τον συμβουλευθώ, όταν ξαφνα στάθηκε κατάπληκτος... Τον ακολουθούσε η Σέυλα! Δέν μ' είδα ν, μολονότι πέρασαν πλάι μου, αλλά βλέπατε ήταν τόσο άποστολημένοι με τον έαυτό τους... Γελούσαν, μιλούσαν, πιασμένοι από το χέρι σ'αν αγαπημένο ζευγάρι. Ο καθένας κρατούσε μία μικρή βαλίτσα του χεριού. Όπως φαίνεται, ή άλλες άποσκευές τους είχαν σιγαλή προηγήτερα στο σταθμό... Άνικανος να κινηθώ, στεκόμουν και τους κύτταξα. Είχα κάνει λάθος σ'ον έραστή! Είχα σκοτώσει άδικα έναν άνθρωπο, ο όποιος δεν μου είχε κάνει τίποτα. Μά μαζί με τη μεταμέλειά μου, ένιωσα τώρα μία κρυφή χαρά. Ο Πρέστον ήταν νεκρός! Αλλά κανείς δεν θά φανταζόταν ποτέ ότι εγώ τον είχα σκοτώσει. Δέν είχα χαμιά άφορη έναντίον του. Μ' έννοεις;...

— Καλά—είπε ο οικοδεσπότης— αλλά πώς θά καταφέρετε ώστε ο ήρος της τραγωδίας σου να μη προδοθή ποτέ;

— Μου φαίνεται δύσκολο να σταθί αυτό επάνω στη σκηνή! πρόσθεσε γελώντας κάποιος άλλος.

— Αλλά δεν σκέπτομαι να το δώσω στο θέατρο, είπε ο Μύρεν. Είμαι της γνώμης ότι ή αλήθεια δεν κάνει πολύ έντύποσι επάνω στη σκηνή...

Για λίγα δευτερόλεπτα κανείς δεν μίλησε. Κατόπιν ο οικοδεσπότης είπε άπότομα.

— Ένοιωσα τότε ένα φοβερό φλεγμασίο ποτέ με τη γυναίκα σου;

— Πρέστον—του φώναξα ξαλλος—είσαι ένας ψεύτης!

— Πές το πάλι, αν τολμάς!—φώναξε ο Νίκελ θυμωμένος τώρα.

Εγώ το επανέλαβα κι' εκείνος μου κατάφερε μία γερή χροιά. Τότε εγώ, νευριασμένος όπως ήμουν, χωρίς να πολυσκεφθώ, τράβηξα το περιστροφικό μου και του άντεψα μία σφαίρα στο μέτωπο. Ο Πρέστον σωριάστηκε νεκρός σ'α πόδια μου. Περίμενα λίγο, μά κανέναν δεν ήρθε. Προσάρκω κανείς δεν είχε άκούσει τον πυροβολισμό. Έφυγα τότε και έπείστρεψα σ'ον σπίτι μου. Ο ύπνρητής μου μου είπε ότι σ'ον διάστημα της άπουσίας μου, ή γυναίκα μου είχε ξαναγυρίσει, πήρε τις άποσκευές της κι' έφυγε μ' ένα ταξί.

Ανέβηκα στην κάμαρά μου και στάθηκα συλλογισμένος. Σκέφθηκα ότι ή Σέυλα θά πήγε να συναντήση τον Πρέστον και πως βρισκοντάς τον νεκρό, θά κατάλαβε άμέσως ότι εγώ τον σκότωσα. Φυσικά θά είδοποιούσε την άστυνομία και θά με συνελάμβαναν άμέσως. Η σκέψις της διηψ, της φρενιζίασε, αλλά περισσότερο ή γελιοποιήσας μου σ'α μάτια της κοινωνίας μ' έκανε έξαλλο. Η πληγωμένη φιλοτιμία μου δεν μπορούσε να τ'α ανεχθή όλα αυτά. Μία μόνη λύσις υπήρχε: Η αυτοκτονία. Πήρα πάλι το περιστροφικό μου το όποιον είχα ορίσει μέσα σ' ένα συρτάρι, το στήριξα σ'ον κροτάφο μου, έκλεισα τα μάτια μου και πίεσα την σκανδάλη...

— Καί το όπλο έπαθε άφλογισία, είπε ο Τζίμυ γελώντας.

— Ένοιωσα τότε ένα φοβερό φλεγμασίο ποτέ με τη γυναίκα σου;

— Πρέστον—του φώναξα ξαλλος—είσαι ένας ψεύτης!

— Πές το πάλι, αν τολμάς!—φώναξε ο Νίκελ θυμωμένος τώρα.

Εγώ το επανέλαβα κι' εκείνος μου κατάφερε μία γερή χροιά. Τότε εγώ, νευριασμένος όπως ήμουν, χωρίς να πολυσκεφθώ, τράβηξα το περιστροφικό μου και του άντεψα μία σφαίρα στο μέτωπο. Ο Πρέστον σωριάστηκε νεκρός σ'α πόδια μου. Περίμενα λίγο, μά κανέναν δεν ήρθε. Προσάρκω κανείς δεν είχε άκούσει τον πυροβολισμό. Έφυγα τότε και έπείστρεψα σ'ον σπίτι μου. Ο ύπνρητής μου μου είπε ότι σ'ον διάστημα της άπουσίας μου, ή γυναίκα μου είχε ξαναγυρίσει, πήρε τις άποσκευές της κι' έφυγε μ' ένα ταξί.

κλονισμό, εξακολούθησε ο Μύρεν χωρίς να προσέξη στη διακοπή. Αλλά φαντάζεστε τη κατάπληξή μου, όταν σ'ε λίγο συνήλθα άνοιξα τα μάτια μου κι' είδα ότι βρισκόμουν σ'ον ίδιο γνωστό περιβάλλον της κάμαράς μου. Συγχρόνως κάποιος χτυπούσε δυνατά, έπιμονα στην πόρτα μου και την τράνταζε σ'αν να θέλει να τη σπάσει...

—Θέε μου—σκέφθηκα—δέν μπορεί κανείς ούτε ν' αυτοκτονήση με την ήσυχία του...

Δέν είχα το θάρρος να κάνω δεύτερη άπόπειρα και φουρκισμένος πέταξα το περιστροφικό. Προχώρησα τότε προς την πόρτα και νευριασμένος όπως ήμουν την άνοιξα και πέρασα δίπλα σ'ον ύπνρητή μου ο όποιος χτυπούσε δονάτα, χωρίς να του μιλήσω. Έκείνος ωστόσο φάνηκε σ'αν να μη με είδε κι' εξακολούθησε να χτυπά. Κατέβηκα τις σκάλες και βγήκα έξω. Σ'αν βρέθηκα στο δρόμο άρχισα να περπατώ όλο-όλο μπροστά μου, άσκοπα, χωρίς να ξέρω πού πήγαινα. Εκείνη τη στιγμή, θά έδινα ευχαρίστως δέκα χρόνια της ζωής μου, για να μην είχα κάνει αυτό που έκανα. Ο θυμός είναι κακός σύμβουλος!

Είχα καταστρέψει τη ζωή μου για να μη ξέρω να συγκρατώ τα νεύρα μου. Ως τώρα κατείχα μία καλή θέσι στην κοινωνία. Είχα την υπόληψή μου, ήμουν συγγραφέας γνωστός και αγαπητός στο κοινό. Ένώ τώρα... Για τη Σέυλα, για μία γυναίκα, η όποια μου ήταν αδιάφορη, από μία άνοστη φιλαντία, για να μη φανώ γελοίος σ'α μάτια του κόσμου, είχα σκοτώσει έναν άνθρωπο κι' είχα επιτεριχίσει ν' αυτοκτονήσω...

Φαίνεται ότι θά περπάτησα όρες όλο-όλο γιατί ή ώρα ήταν έξη όταν βρέθηκα ξαφνικά, μπροστά στην είσοδο του σταθμού της Βικτωρίας. Ένα ταξί είχε σταθί σε λίγων βηματών απόστασι κι' είδα να βγαίνει απ' αυτό ο Νόρμαν Έρμαν, ο άδελφικός φίλος μου. Έτοιμαζόμουν να του μιλήσω, να τον συμβουλευθώ, όταν ξαφνα στάθηκε κατάπληκτος... Τον ακολουθούσε η Σέυλα! Δέν μ' είδα ν, μολονότι πέρασαν πλάι μου, αλλά βλέπατε ήταν τόσο άποστολημένοι με τον έαυτό τους... Γελούσαν, μιλούσαν, πιασμένοι από το χέρι σ'αν αγαπημένο ζευγάρι. Ο καθένας κρατούσε μία μικρή βαλίτσα του χεριού. Όπως φαίνεται, ή άλλες άποσκευές τους είχαν σιγαλή προηγήτερα στο σταθμό... Άνικανος να κινηθώ, στεκόμουν και τους κύτταξα. Είχα κάνει λάθος σ'ον έραστή! Είχα σκοτώσει άδικα έναν άνθρωπο, ο όποιος δεν μου είχε κάνει τίποτα. Μά μαζί με τη μεταμέλειά μου, ένιωσα τώρα μία κρυφή χαρά. Ο Πρέστον ήταν νεκρός! Αλλά κανείς δεν θά φανταζόταν ποτέ ότι εγώ τον είχα σκοτώσει. Δέν είχα χαμιά άφορη έναντίον του. Μ' έννοεις;...

— Καλά—είπε ο οικοδεσπότης— αλλά πώς θά καταφέρετε ώστε ο ήρος της τραγωδίας σου να μη προδοθή ποτέ;

— Μου φαίνεται δύσκολο να σταθί αυτό επάνω στη σκηνή! πρόσθεσε γελώντας κάποιος άλλος.

— Αλλά δεν σκέπτομαι να το δώσω στο θέατρο, είπε ο Μύρεν. Είμαι της γνώμης ότι ή αλήθεια δεν κάνει πολύ έντύποσι επάνω στη σκηνή...

Για λίγα δευτερόλεπτα κανείς δεν μίλησε. Κατόπιν ο οικοδεσπότης είπε άπότομα.

— Ένοιωσα τότε ένα φοβερό φλεγμασίο ποτέ με τη γυναίκα σου;

— Πρέστον—του φώναξα ξαλλος—είσαι ένας ψεύτης!

— Πές το πάλι, αν τολμάς!—φώναξε ο Νίκελ θυμωμένος τώρα.

Εγώ το επανέλαβα κι' εκείνος μου κατάφερε μία γερή χροιά. Τότε εγώ, νευριασμένος όπως ήμουν, χωρίς να πολυσκεφθώ, τράβηξα το περιστροφικό μου και του άντεψα μία σφαίρα στο μέτωπο. Ο Πρέστον σωριάστηκε νεκρός σ'α πόδια μου. Περίμενα λίγο, μά κανέναν δεν ήρθε. Προσάρκω κανείς δεν είχε άκούσει τον πυροβολισμό. Έφυγα τότε και έπείστρεψα σ'ον σπίτι μου. Ο ύπνρητής μου μου είπε ότι σ'ον διάστημα της άπουσίας μου, ή γυναίκα μου είχε ξαναγυρίσει, πήρε τις άποσκευές της κι' έφυγε μ' ένα ταξί.

Ανέβηκα στην κάμαρά μου και στάθηκα συλλογισμένος. Σκέφθηκα ότι ή Σέυλα θά πήγε να συναντήση τον Πρέστον και πως βρισκοντάς τον νεκρό, θά κατάλαβε άμέσως ότι εγώ τον σκότωσα. Φυσικά θά είδοποιούσε την άστυνομία και θά με συνελάμβαναν άμέσως. Η σκέψις της διηψ, της φρενιζίασε, αλλά περισσότερο ή γελιοποιήσας μου σ'α μάτια της κοινωνίας μ' έκανε έξαλλο. Η πληγωμένη φιλοτιμία μου δεν μπορούσε να τ'α ανεχθή όλα αυτά. Μία μόνη λύσις υπήρχε: Η αυτοκτονία. Πήρα πάλι το περιστροφικό μου το όποιον είχα ορίσει μέσα σ' ένα συρτάρι, το στήριξα σ'ον κροτάφο μου, έκλεισα τα μάτια μου και πίεσα την σκανδάλη...

— Καί το όπλο έπαθε άφλογισία, είπε ο Τζίμυ γελώντας.

— Ένοιωσα τότε ένα φοβερό φλεγμασίο ποτέ με τη γυναίκα σου;

— Πρέστον—του φώναξα ξαλλος—είσαι ένας ψεύτης!

— Πές το πάλι, αν τολμάς!—φώναξε ο Νίκελ θυμωμένος τώρα.

Εγώ το επανέλαβα κι' εκείνος μου κατάφερε μία γερή χροιά. Τότε εγώ, νευριασμένος όπως ήμουν, χωρίς να πολυσκεφθώ, τράβηξα το περιστροφικό μου και του άντεψα μία σφαίρα στο μέτωπο. Ο Πρέστον σωριάστηκε νεκρός σ'α πόδια μου. Περίμενα λίγο, μά κανέναν δεν ήρθε. Προσάρκω κανείς δεν είχε άκούσει τον πυροβολισμό. Έφυγα τότε και έπείστρεψα σ'ον σπίτι μου. Ο ύπνρητής μου μου είπε ότι σ'ον διάστημα της άπουσίας μου, ή γυναίκα μου είχε ξαναγυρίσει, πήρε τις άποσκευές της κι' έφυγε μ' ένα ταξί.

Ανέβηκα στην κάμαρά μου και στάθηκα συλλογισμένος. Σκέφθηκα ότι ή Σέυλα θά πήγε να συναντήση τον Πρέστον και πως βρισκοντάς τον νεκρό, θά κατάλαβε άμέσως ότι εγώ τον σκότωσα. Φυσικά θά είδοποιούσε την άστυνομία και θά με συνελάμβαναν άμέσως. Η σκέψις της διηψ, της φρενιζίασε, αλλά περισσότερο ή γελιοποιήσας μου σ'α μάτια της κοινωνίας μ' έκανε έξαλλο. Η πληγωμένη φιλοτιμία μου δεν μπορούσε να τ'α ανεχθή όλα αυτά. Μία μόνη λύσις υπήρχε: Η αυτοκτονία. Πήρα πάλι το περιστροφικό μου το όποιον είχα ορίσει μέσα σ' ένα συρτάρι, το στήριξα σ'ον κροτάφο μου, έκλεισα τα μάτια μου και πίεσα την σκανδάλη...

— Καί το όπλο έπαθε άφλογισία, είπε ο Τζίμυ γελώντας.

— Ένοιωσα τότε ένα φοβερό φλεγμασίο ποτέ με τη γυναίκα σου;

— Πρέστον—του φώναξα ξαλλος—είσαι ένας ψεύτης!

— Πές το πάλι, αν τολμάς!—φώναξε ο Νίκελ θυμωμένος τώρα.

Εγώ το επανέλαβα κι' εκείνος μου κατάφερε μία γερή χροιά. Τότε εγώ, νευριασμένος όπως ήμουν, χωρίς να πολυσκεφθώ, τράβηξα το περιστροφικό μου και του άντεψα μία σφαίρα στο μέτωπο. Ο Πρέστον σωριάστηκε νεκρός σ'α πόδια μου. Περίμενα λίγο, μά κανέναν δεν ήρθε. Προσάρκω κανείς δεν είχε άκούσει τον πυροβολισμό. Έφυγα τότε και έπείστρεψα σ'ον σπίτι μου. Ο ύπνρητής μου μου είπε ότι σ'ον διάστημα της άπουσίας μου, ή γυναίκα μου είχε ξαναγυρίσει, πήρε τις άποσκευές της κι' έφυγε μ' ένα ταξί.

Ανέβηκα στην κάμαρά μου και στάθηκα συλλογισμένος. Σκέφθηκα ότι ή Σέυλα θά πήγε να συναντήση τον Πρέστον και πως βρισκοντάς τον νεκρό, θά κατάλαβε άμέσως ότι εγώ τον σκότωσα. Φυσικά θά είδοποιούσε την άστυνομία και θά με συνελάμβαναν άμέσως. Η σκέψις της διηψ, της φρενιζίασε, αλλά περισσότερο ή γελιοποιήσας μου σ'α μάτια της κοινωνίας μ' έκανε έξαλλο. Η πληγωμένη φιλοτιμία μου δεν μπορούσε να τ'α ανεχθή όλα αυτά. Μία μόνη λύσις υπήρχε: Η αυτοκτονία. Πήρα πάλι το περιστροφικό μου το όποιον είχα ορίσει μέσα σ' ένα συρτάρι, το στήριξα σ'ον κροτάφο μου, έκλεισα τα μάτια μου και πίεσα την σκανδάλη...

— Καί το όπλο έπαθε άφλογισία, είπε ο Τζίμυ γελώντας.

— Ένοιωσα τότε ένα φοβερό φλεγμασίο ποτέ με τη γυναίκα σου;

— Πρέστον—του φώναξα ξαλλος—είσαι ένας ψεύτης!

— Πές το πάλι, αν τολμάς!—φώναξε ο Νίκελ θυμωμένος τώρα.

Εγώ το επανέλαβα κι' εκείνος μου κατάφερε μία γερή χροιά. Τότε εγώ, νευριασμένος όπως ήμουν, χωρίς να πολυσκεφθώ, τράβηξα το περιστροφικό μου και του άντεψα μία σφαίρα στο μέτωπο. Ο Πρέστον σωριάστηκε νεκρός σ'α πόδια μου. Περίμενα λίγο, μά κανέναν δεν ήρθε. Προσάρκω κανείς δεν είχε άκούσει τον πυροβολισμό. Έφυγα τότε και έπείστρεψα σ'ον σπίτι μου. Ο ύπνρητής μου μου είπε ότι σ'ον διάστημα της άπουσίας μου, ή γυναίκα μου είχε ξαναγυρίσει, πήρε τις άποσκευές της κι' έφυγε μ' ένα ταξί.

Ανέβηκα στην κάμαρά μου και στάθηκα συλλογισμένος. Σκέφθηκα ότι ή Σέυλα θά πήγε να συναντήση τον Πρέστον και πως βρισκοντάς τον νεκρό, θά κατάλαβε άμέσως ότι εγώ τον σκότωσα. Φυσικά θά είδοποιούσε την άστυνομία και θά με συνελάμβαναν άμέσως. Η σκέψις της διηψ, της φρενιζίασε, αλλά περισσότερο ή γελιοποιήσας μου σ'α μάτια της κοινωνίας μ' έκανε έξαλλο. Η πληγωμένη φιλοτιμία μου δεν μπορούσε να τ'α ανεχθή όλα αυτά. Μία μόνη λύσις υπήρχε: Η αυτοκτονία. Πήρα πάλι το περιστροφικό μου το όποιον είχα ορίσει μέσα σ' ένα συρτάρι, το στήριξα σ'ον κροτάφο μου, έκλεισα τα μάτια μου και πίεσα την σκανδάλη...

— Καί το όπλο έπαθε άφλογισία, είπε ο Τζίμυ γελώντας.

— Ένοιωσα τότε ένα φοβερό φλεγμασίο ποτέ με τη γυναίκα σου;

— Δέν πιστεύω να φανταστήκατε ότι πιστέψαμε το παρημίθι σου, Μύρεν.

— Το βέβαιο είναι ότι είναι δύσκολο να το πιστέψη κανείς, συμφώνησε ο Μύρεν.

— Δύσκολο είπες; Αλλά εύλογη μένε, πως είναι δυνατόν να...

— Αν μ' αφήνατε να τελειώσω, θά καταλαβαίνατε καλύτερα. Αλληλοκτυπαχτήκαμε σιωπηλοί, περιεργοί να μάθουμε τη συνέχεια.

Κι' ο Μύρεν εξακολούθησε: — Η ικανοποίησής μου όμως αυτή δεν κράτησε πολύ. Ένψ προηγήτερα ένιωθα ένα καταθλιπτικό συναίσθημα, κατόπιν όταν έφυγα από το σταθμό της Βικτωρίας, θαρούσα ότι πετούσα. Περατούσα ξαλαφρωμένος, ξεγνοιαστός. Αλλά ή φρόνησις μ' έκανε να πάρω μία γεύση από την άποφασί. Σκέφθηκα ότι έπρεπε ν' αποφύγω να συναντήσω κανένα γνωστό μου, για να μη μαθευτή ή παρουσία μου σ'ον Λονδίνον. Πήγα λοιπόν σ'ον σταθμό του Πάντινγκτον και πήρα το τρέινο των έφτάμιση για να έπιστρέψω έδω. Όταν σ'ε λίγο ήρθε ο εισπρακτωρ για να κόψει τα εισιτήρια, πέρασε μπροστά από μένα

— Δέν πιστεύω να φανταστήκατε ότι πιστέψαμε το παρημίθι σου, Μύρεν.

— Το βέβαιο είναι ότι είναι δύσκολο να το πιστέψη κανείς, συμφώνησε ο Μύρεν.

— Δύσκολο είπες; Αλλά εύλογη μένε, πως είναι δυνατόν να...

— Αν μ' αφήνατε να τελειώσω, θά καταλαβαίνατε καλύτερα. Αλληλοκτυπαχτήκαμε σιωπηλοί, περιεργοί να μάθουμε τη συνέχεια.

Κι' ο Μύρεν εξακολούθησε: — Η ικανοποίησής μου όμως αυτή δεν κράτησε πολύ. Ένψ προηγήτερα ένιωθα ένα καταθλιπτικό συναίσθημα, κατόπιν όταν έφυγα από το σταθμό της Βικτωρίας, θαρούσα ότι πετούσα. Περατούσα ξαλαφρωμένος, ξεγνοιαστός. Αλλά ή φρόνησις μ' έκανε να πάρω μία γεύση από την άποφασί. Σκέφθηκα ότι έπρεπε ν' αποφύγω να συναντήσω κανένα γνωστό μου, για να μη μαθευτή ή παρουσία μου σ'ον Λονδίνον. Πήγα λοιπόν σ'ον σταθμό του Πάντινγκτον και πήρα το τρέινο των έφτάμιση για να έπιστρέψω έδω. Όταν σ'ε λίγο ήρθε ο εισπρακτωρ για να κόψει τα εισιτήρια, πέρασε μπροστά από μένα

— Δέν πιστεύω να φανταστήκατε ότι πιστέψαμε το παρημίθι σου, Μύρεν.

— Το βέβαιο είναι ότι είναι δύσκολο να το πιστέψη κανείς, συμφώνησε ο Μύρεν.

— Δύσκολο είπες; Αλλά εύλογη μένε, πως είναι δυνατόν να...

— Αν μ' αφήνατε να τελειώσω, θά καταλαβαίνατε καλύτερα. Αλληλοκτυπαχτήκαμε σιωπηλοί, περιεργοί να μάθουμε τη συνέχεια.

Κι' ο Μύρεν εξακολούθησε: — Η ικανοποίησής μου όμως αυτή δεν κράτησε πολύ. Ένψ προηγήτερα ένιωθα ένα καταθλιπτικό συναίσθημα, κατόπιν όταν έφυγα από το σταθμό της Βικτωρίας, θαρούσα ότι πετούσα. Περατούσα ξαλαφρωμένος, ξεγνοιαστός. Αλλά ή φρόνησις μ' έκανε να πάρω μία γεύση από την άποφασί. Σκέφθηκα ότι έπρεπε ν' αποφύγω να συναντήσω κανένα γνωστό μου, για να μη μαθευτή ή παρουσία μου σ'ον Λονδίνον. Πήγα λοιπόν σ'ον σταθμό του Πάντινγκτον και πήρα το τρέινο των έφτάμιση για να έπιστρέψω έδω. Όταν σ'ε λίγο ήρθε ο εισπρακτωρ για να κόψει τα εισιτήρια, πέρασε μπροστά από μένα

— Δέν πιστεύω να φανταστήκατε ότι πιστέψαμε το παρημίθι σου, Μύρεν.

— Το βέβαιο είναι ότι είναι δύσκολο να το πιστέψη κανείς, συμφώνησε ο Μύρεν.

— Δύσκολο είπες; Αλλά εύλογη μένε, πως είναι δυνατόν να...

— Αν μ' αφήνατε να τελειώσω, θά καταλαβαίνατε καλύτερα. Αλληλοκτυπαχτήκαμε σιωπηλοί, περιεργοί να μάθουμε τη συνέχεια.

Κι' ο Μύρεν εξακολούθησε: — Η ικανοποίησής μου όμως αυτή δεν κράτησε πολύ. Ένψ προηγήτερα ένιωθα ένα καταθλιπτικό συναίσθημα, κατόπιν όταν έφυγα από το σταθμό της Βικτωρίας, θαρούσα ότι πετούσα. Περατούσα ξαλαφρωμένος, ξεγνοιαστός. Αλλά ή φρόνησις μ' έκανε να πάρω μία γεύση από την άποφασί. Σκέφθηκα ότι έπρεπε ν' αποφύγω να συναντήσω κανένα γνωστό μου, για να μη μαθευτή ή παρουσία μου σ'ον Λονδίνον. Πήγα λοιπόν σ'ον σταθμό του Πάντινγκτον και πήρα το τρέινο των έφτάμιση για να έπιστρέψω έδω. Όταν σ'ε λίγο ήρθε ο εισπρακτωρ για να κόψει τα εισιτήρια, πέρασε μπροστά από μένα

— Δέν πιστεύω να φανταστήκατε ότι πιστέψαμε το παρημίθι σου, Μύρεν.

— Το βέβαιο είναι ότι είναι δύσκολο να το πιστέψη κανείς, συμφώνησε ο Μύρεν.

— Δύσκολο είπες; Αλλά εύλογη μένε, πως είναι δυνατόν να...

— Αν μ' αφήνατε να τελειώσω, θά καταλαβαίνατε καλύτερα. Αλληλοκτυπαχτήκαμε σιωπηλοί, περιεργοί να μάθουμε τη συνέχεια.

Κι' ο Μύρεν εξακολούθησε: — Η ικανοποίησής μου όμως αυτή δεν κράτησε πολύ. Ένψ προηγήτερα ένιωθα ένα καταθλιπτικό συναίσθημα, κατόπιν όταν έφυγα από το σταθμό της Βικτωρίας, θαρούσα ότι πετούσα. Περατούσα ξαλαφρωμένος, ξεγνοιαστός. Αλλά ή φρόνησις μ' έκανε να πάρω μία γεύση από την άποφασί. Σκέφθηκα ότι έπρεπε ν' αποφύγω να συναντήσω κανένα γνωστό μου, για να μη μαθευτή ή παρουσία μου σ'ον Λονδίνον. Πήγα λοιπόν σ'ον σταθμό του Πάντινγκτον και πήρα το τρέινο των έφτάμιση για να έπιστρέψω έδω. Όταν σ'ε λίγο ήρθε ο εισπρακτωρ για να κόψει τα εισιτήρια, πέρασε μπροστά από μένα

— Δέν πιστεύω να φανταστήκατε ότι πιστέψαμε το παρημίθι σου, Μύρεν.

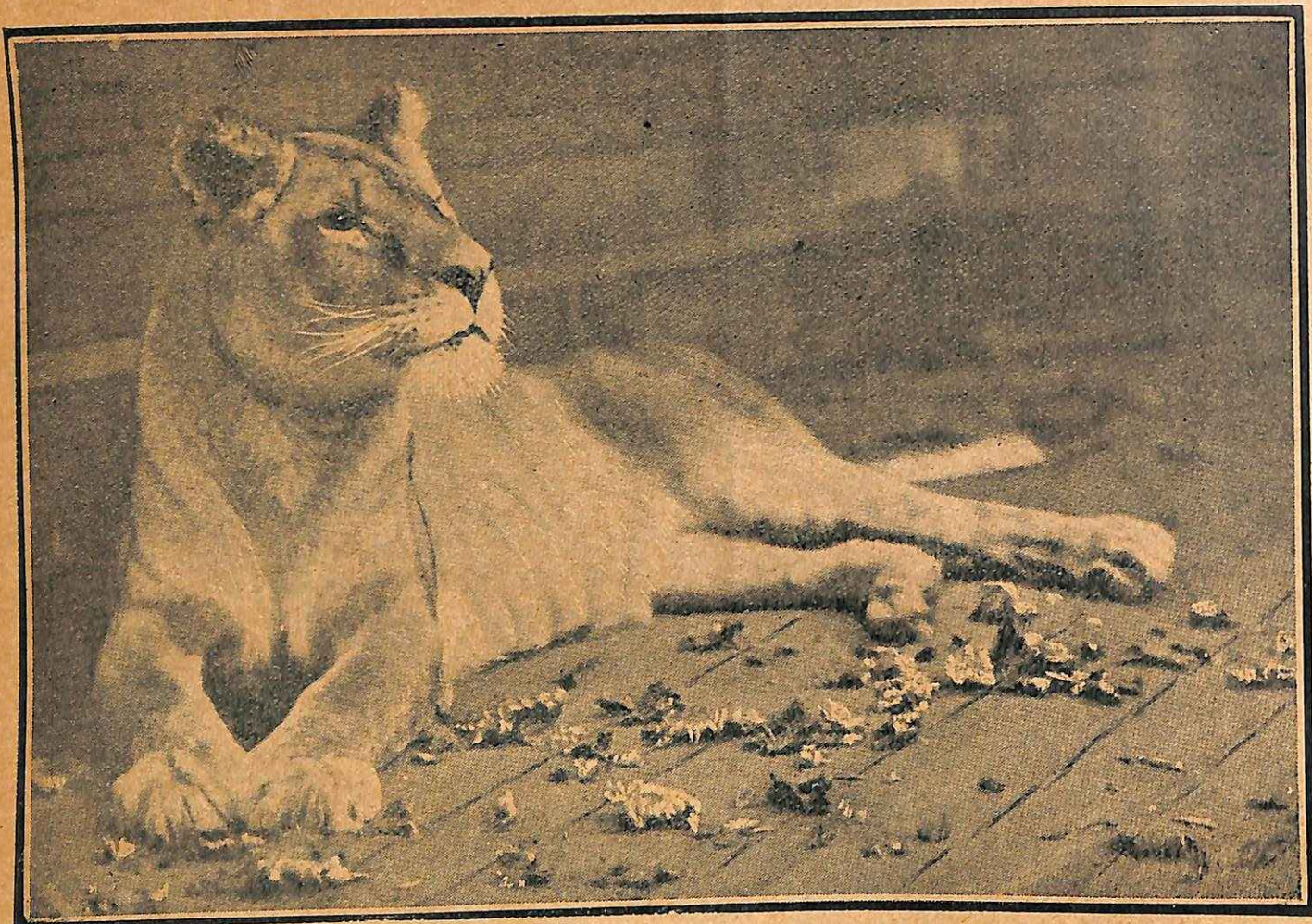
— Το βέβαιο είναι ότι είναι δύσκολο να το πιστέψη κανείς, συμφώνησε ο Μύρεν.

— Δύσκολο είπες; Αλλά εύλογη μένε, πως είναι δυνατόν να...

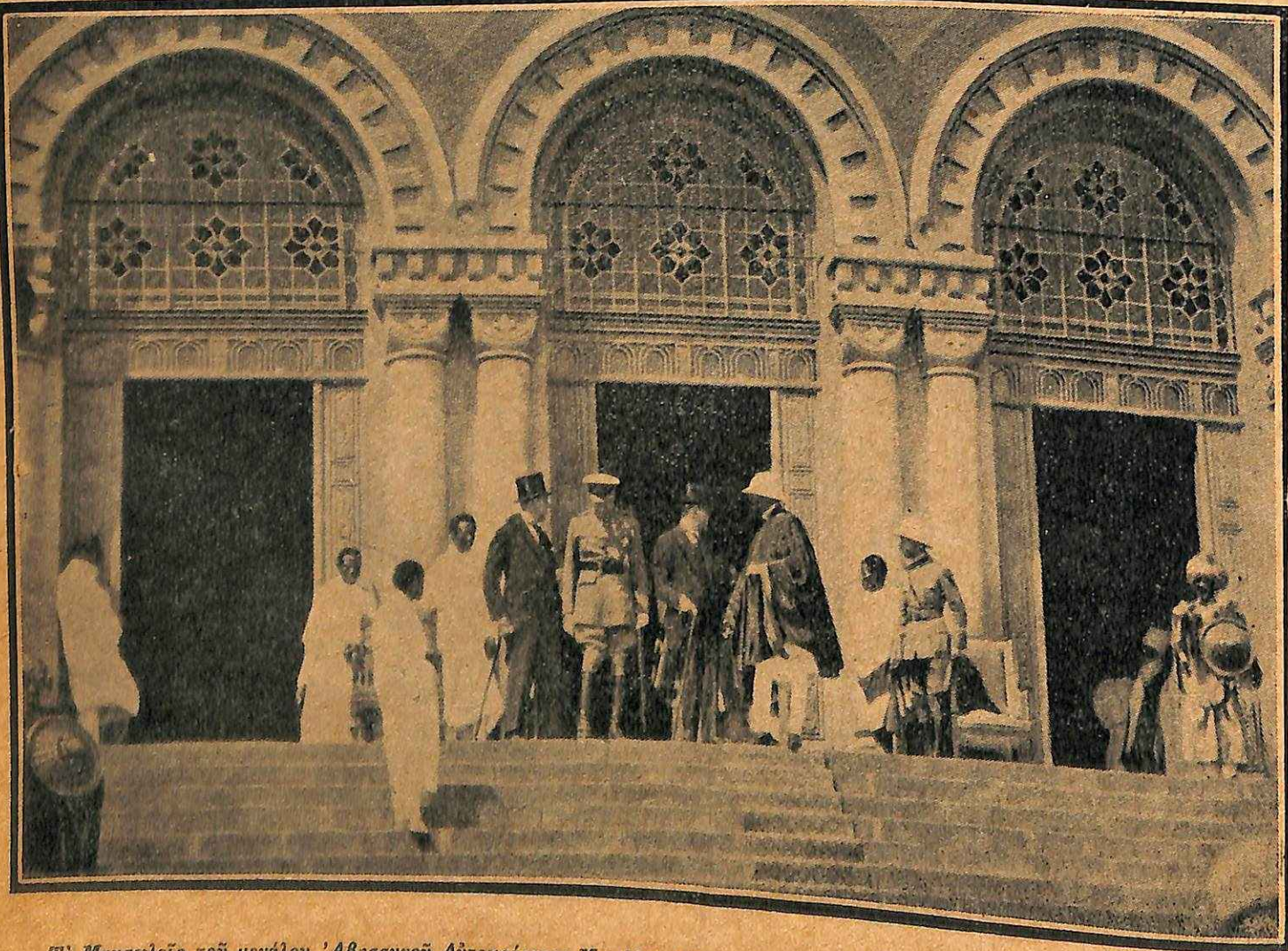
— Αν μ' αφήνατε να τελειώσω, θά καταλαβαίνατε καλύτερα. Αλληλοκτυπαχτήκαμε σιωπηλοί, περιεργοί να μάθουμε τη συνέχεια.

Κι' ο Μύ

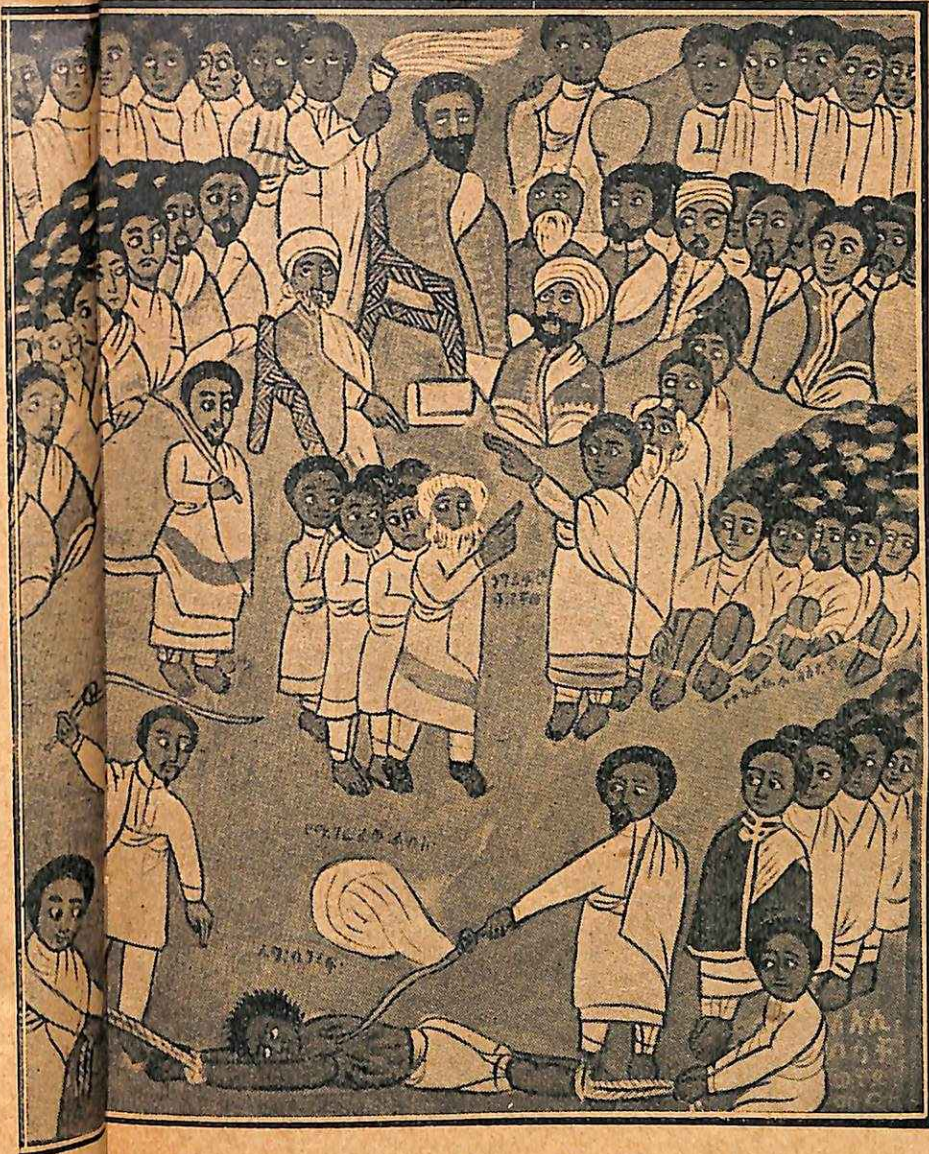
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΝ

Μιά υπέροχη λέαινα τών δασών τής 'Αβησσυνίας, ἀναπαυομένη μετά τὸ γεῦμα της.

Τὸ Μανσωλεῖο τοῦ μεγάλου 'Αβησσυνιοῦ Ἀυτοκράτορος Μενελίκ. Στὴν εἰσοδὸ τοῦ φαίνονται ξένοι διπλωμάται καὶ ἀβη-
σουνοὶ ἐπίσημοι οἱ ὅποιοι ἔχουν μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψίν του

Ἐνα ἔργον τοῦ καλλιτέχνη, τὸ ὁποῖο παριστάνει τὸν Ἀυτοκράτορα Χαϊλέ Σελασιέ, ἀ-
βησσυνὴν ἀπὸ λαοῦ του. Πρὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος φαίνονται οἱ μεγιστάνες οἱ ὅποιοι
τοῦ παρουσιάζουν τοὺς νόμους γραγμένους σὲ πλάκες.

'Αβησσυνίας περιφερόμενος ἀτὰς ἐρήμους της πρὸς εὐρεσί λείας.

Μιά ἄβησσυνὴ νέα τῆς φυλῆς Γκάλα, μετὴν παράδοξον κόμμωσιν
τῆς τὴν ὥρα ποὺ πηγαίνει στὴν πηγὴν γιὰ νερό.

'Αβησσυνὸς στρατηγὸς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ πρόκειται νὰ πολε-
μήσουν κατὰ τῶν Ἰταλῶν μετὴν μεγαλοπρεπεῆ του στολή. Ἡ
ἀσπίδα του, ἡ ὁποία εἶνε κατωμένη ἀπὸ δέρμα γυνόκερου
καὶ στολισμένη μετὰ πολὺτιμες πέτρες εἶνε δῶρο τῆς κυβερνή-
σεώς του.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτή τη σκέψη έκανα αυθόρμητα κι' ειλικρινά, όταν βρέθηκα επιτέλους στο γάλλ των δικηγόρων πάλι, κι' έβλεπα απ' την αίθουσα του δικαστηρίου 'Η υπέροχη κι' υψηλή εκείνη αγόρευσι του κ. Φρενιέρ, υπήρξε ένα σωτήριο βάπτισμα για την κηλιδωμένη ψυχή μου κι' έκανε να δώ ολοκάθαρα το παρελθόν μου, σ' όλη του τη σκοτεινιά και την άπαισιότητα. Μ' έκανε να δοκιμάσω αίσθηματά ευγενικά, των οποίων την ύπαρξη ούτε καν ύψωσα-ζομουν πριν.

Και νοιώθοντας γλυκιές ελπίδες μιάς έντιμης ζωής για το μέλλον, καθώς και σκληρές τύψεις συνειδήσεως για το φριχτό μου παρελθόν, έσκυψα σαν ένοχη το κεφάλι μου, και σιγά-σιγά—συγκρατώντας τους λυγμούς μου—τράβηξα για το σπίτι μου...

12'

Απ' τη στιγμή εκείνη, μιά καινούρια ζωή άνοιγόταν μπροστά μου.

Αλλά απ' τη στιγμή εκείνη επίσης, άρχισα να νοιώθω μιά αγάπη πού έντονη, πιά άγνη, πιά ειλικρινή, για τον κύριο Φρενιέρ!

Ω, δεν ήταν σαν τις άλλες αγάπες μου, ή αγάπη αυτή! Δεν είχε τον σαρκικό και ταπεινό χαρακτήρα των άλλων έρώτων, τούς οποίους είχα ως τότε αισθανθή!...

Όχι!.. Ήταν ένα άλλόκοτο, πρωτογνώριστο, άλλα και πανίσχυρο αίσθημα, ένα αίσθημα άγνό, ύψηλό, ευγενικό!...

Αισθανόμουν για τον κύριο Φρενιέρ μιά άφοσίωσι δίχως όρια, έναν θαυμασμό άφιλοκερδή, μιά έκτιμησι βαθυτάτη, και μιά λαχτάρα—λαχτάρα έρωτευμένης—ν' άκούω διαρκώς τη βαθιά φωνή του και να παρακολουθώ τις άρμονικές κινήσεις του!...

Όχι δεν έυπνούσε τούς πόθους μου ή όμορφιά του, γιατί δεν ήταν όμορφος!... Δεν με γοήτευσε, και δεν έύπησε ένόχους σαρκικούς πόθους στην καρδιά μου ή άνδρική του καλλονή, γιατί ήταν άσχημος σχεδόν!... Τό άτομό του με δυσκολία θά τό ξεχώριζε κανένας, μπερδεμένο στο άλλο πλήθος. Τά χαρακτηριστικά του προάπτοντο, άν και κανονικά, δεν είχαν τίποτα τό έξαιρετικό ή άσυνήθιστο άπάνω τους,...

Αλλά εκείνο πού με γοήτευσε, ήταν ή άνέκφραστη χάρη των κινήσεών του, ή άποφασιστική έκφρασις του προσώπου του, κι' ή φλόγες των διαπεραστικών ματιών του, ή όποιες πρόδιδαν ψυχή μεγάλη, διάπλατη, γενναία, κι' ειλικρινή!...

Γυρίζοντας απ' τό δικαστήριο στο σπίτι μου, κλειστήκα στο δωμάτιό μου, κ' είδοποίησα την καμαριέρα μου ότι δεν θά δεχόμουν κανέναν άπολύτως... Έπειτα, ντυμένη όπως ήμουν, έπεσα στο κρεβάτι μου και βυθίστηκα σε ταραγμένες σκέψεις!...

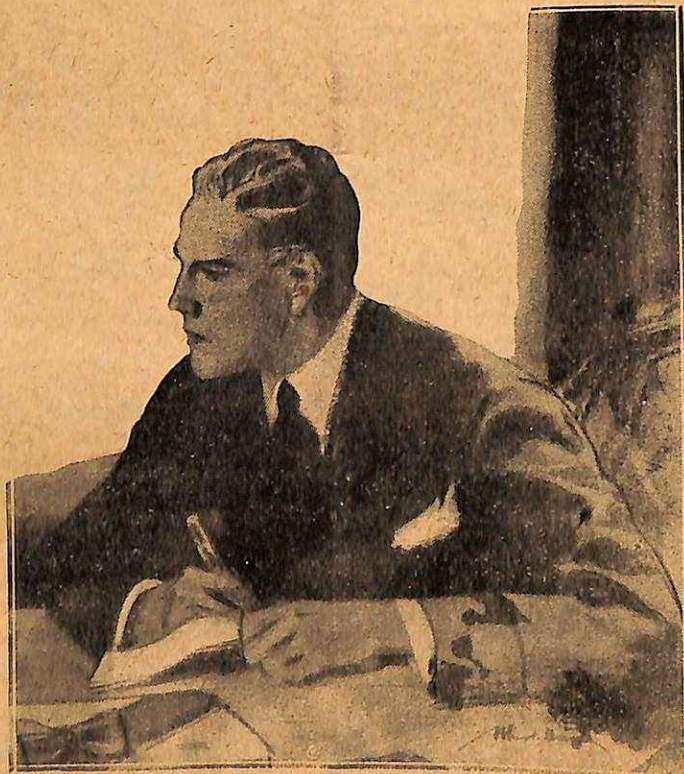
Μιά ψυχική τρικυμία με συκλόνιζε... Ήμουν άνικανη να σκεφθώ κάτι, επί πολλή ώρα... Όλα χοροπηδούσαν στο μυαλό μου... Άν και έύπνια, έβλεπα ώστόσο ζωντανούς, άλλες κι' άκατανόητους εφιάλτες μπροστά μου. Έκλαιγα, γελοούσα, καταριόμουν τη μοίρα μου, ύστερα τη μακρίζα γιατί γνώρισα τον κύριο Φρενιέρ, και πάλι ξανάκλαιγα και ξαναγελοούσα δίχως λόγο!...

Η άλλόκοτη αυτή ταραχή μου, κράτησε ως τό άπομειή-

μερο. Άναρωτιόμουν επίσης μ' άγωνία άν ήταν παντρεμένος ή άνύπαντρος ο κύριος Φρενιέρ, άν αγαπούσε τυχόν καμιά άλλη γυναίκα, και, τέλος, άν μπορούσε ίσως ν' αγαπήση έμένα και να με κάνει σύζυγό του!

Κατά τό δειλινό σηκώθηκα. Δίχως νάχω όρεξι για φαγητό, παρ' όλο πού ήμουν νηστική απ' τό πρωί, κάθησα μπρος στο γραφείο μου... Και με χέρι νευρικό απ' τον πυρετό, άρχισα να γράφω έπιστολές σ' όλους τούς γνωστούς μου στο Παρίσι, είδοποιώντας τους ότι λόγοι ύγείας—δ ήθεν—με άνάγκασαν να ταξιδέψω και ν' άπουσιάσω επί αρκετόν καιρό... Αισθανόμουν άληθινή άηδία, με ή σκέψη να ξαναδώ πάλι τούς παληούς αυτούς μάρτυρας—άλλά και συνενόχους—τών επί τόσα χρόνια έκτραχιλισμών μου!...

Κι' όταν έστειλα τις έπιστολές αυτές στο ταχυδρομείο, ένοιώσα μιά άνακούφισι άνέκφραστη: Μού φάνηκε, ότι έξέπλενα άρκετές κηλίδες απ' τό σκοτεινό μου παρελθόν, κι' ότι έξιλεωνόμουν κάπως άπέναντι της συνειδήσεώς μου!

Σήκωσε τα μάτια του απ' τα χαρτιά του και με ρώτησε: «— Τι θέλετε, κυρία; »

Την επομένη ήμέρα, κατά τις τέσσερες τό άπόγευμα, βγήκα απ' τό σπίτι μου και τράβηξα άποφασιστικά για τό γραφείο του κ. Φρενιέρ. Ήταν μόνος, και γι' αυτό με δέχτηκε άμέσως, μόλις ο θυρωρός τον είδοποίησε για την έπίσκεψή μου. Έκείνος μόλις με είδε, ξαφνιάστηκε λίγο και σηκώνοντας τά μάτια του απ' τα χαρτιά του, με ρώτησε.

— Τι θέλετε, κυρία;

— Κύριε, τού είπα σταθερά μόλις κάθησα, ή καλή μου τύχη με ώδήγησε χθές στο δικαστήριο!... Έτυχε να βρεθώ σε μιά αίθουσα συνεδριάσεως, και σ' εκείνη άκριβώς, στην όποια άγορεύατε έσείς!... Σας άκουσα ως τό τέλος με βαθυτάτη προσοχή, όσο άναπτύσσετε τά έπιχειρήματά σας ύπερ της άτυχής εκείνης κυρίας Ρ... την όποια τόσο συκοφαντούσε ο άνάξιος σύζυγός της!...

Δεν ήρθα να σας συχαρώ, κύριε, για την άξιοθαύμαστη άγόρευσί σας, ούτε για την πανηγυρική άδωάσι της πελάτιδός σας!... Ο μόνος σκοπός της σημερινής μου έπισκέψεως σε σας—είνε να μάθω την κατοικία αυτής της κυρίας Ρ... Θα είμαι εύτυχής, άν δεχτή τη βοήθειά μου, γιατί άντελήφθην καλά χθές, πόσο είνε φτωχή και δυστυχισμένη!... Είμαι χήρα, ποτέ δεν υπήρξα δυστυχώς μητέρα, κι' είμαι τέλος πλουσιωτάτη!... Έπιθυμώ λοιπόν να βοηθώ και να παρηγορώ, όσους παλεύουν γενναία—μά δυστυχώς άνώφελα—έναντι της άθλιότητος και των καταδρομών της τύχης!

Ο κύριος Φρενιέρ με συνεχάρη ειλικρινώς, για τά ειλικρινή αυτά λόγια μου, και μούδωσε τη διεύθυνσι της κυρίας Ρ... Ύστερα, μ' ευχαρίστησε θερμά για τούς τόσο μετρημένους έπαινούς μου, και με συνόδευσε ως την πόρτα, δίχως να ζητήση—άπό διάκρισι—περισσότερες πληροφορίες για μένα.

Σάν τέλειος τζέντλεμαν, δεν μπορούσε βέβαια να γλυστήρησέ με παρόμοιες άδαικρίσιες. Όστόσο, έγώ λυπήθηκα πού δεν φάνηκε άδίκριτος, γι' αυτή τη φορά τουλάχιστον!

Απ' την ήμέρα εκείνη, έγινε τακτική έπισκέπτριά του. Ή κυρία Ρ... την όποια βοήθησα με γενναίοδωρία, τούκανε χίλιους έπαινους για μένα!...

Βοήθησα επίσης κι' άλλες φτωχές πελάτιδες του, κι' έγινε

μέλος ενός φιλανθρωπικού σωματείου, στο όποίο ήταν μέλος κι' ο ίδιος!...

Μά, παρ' όλα αυτά, δεν κατώρθωσα, ούτε μιά σιγμή να γεμίσω τό κενό της ψυχής μου και ν' άνακουφισθώ από τη βαθιά ήθική κούρασι πού με πίεζε.

Παρ' όλην αυτή την άπότομη μεταβολή της ζωής μου, μολονότι ήξερα πώς έτσι εκπληρώνω ένα άνώτερο, ένα ιερό σκοπό, έντούτοις κάτι μού έλεγε μέσα μου, πώς δεν εκπληρούσα όπως έπρεπε τό καθήκον μου.

Ο κ. Φρενιέρ ήταν πιά για μένα ο άξων προς τον όποίο στρεφόντουσαν άκατάπαυστα όλες μου ή σκέψεις. Γύρω απ' τον άνθρωπο αυτό είχε προσηλωθώ όλη μου ή προσοχή και μιά άνώτερη δύναμι, πιά, έντονη απ' όλες τις άλλες δυνάμεις της ψυχής μου, μ' έκανε να νοιώθω ότι δεν έπρεπε να έχω κανέναν άλλον σκοπό πιά στη ζωή μου, από τό πώς να ιμωρέσω να γίνω άντάξια του.

Όχι βέβαια πώς φρόντιζα να τον κάνω να με αγαπήση και αυτός. Αυτό δεν τό σκέφθηκα ποτέ μου. Ο άνθρωπος αυτός

είχε γίνε πιά για μένα τό έδωλο της ζωής μου, και κάθε φορά πού μάθαινα κάτι γι' αυτόν—χωρίς εκείνος να ξέρη ποτέ τίποτα απ' τη ζωή μου—αισθανόμουν κρυφά, μιά χαρά άνέκφραστη πού έβγαίνεν από τά βάθη της ψυχής μου.

Όσο για τον χαρακτήρα του και για τά ψυχικά του χαρίσματα, δεν είχα διόλου άπατηθή. Ήταν καθ' όλα άντάξιος της αγάπης μου, και οι πληροφορίες πού είχα μάθει από διάφορα πρόσωπα, πού τον έγνώριζαν, ήσαν άρκετές για να διαπιστώσω πώς ο άνθρωπος αυτός άείζει, με τό παρά πάνω κάθε μου αγάπη, κάθε στοργή, κάθε θυσία.

Ο κ. Φρενιέρ είχε γεννηθή και άνατραφή σε περιβάλλον, κατ' έξοχήν σεμνό και τίμιο.

Ο πατέρας του ήταν ένοικιαστής των άπεράντων γαιών ένός ευγενούς Πυργοδεσπότου, ή μητέρα του ήταν κόρη άριστοκρατικής οικογενείας.

Ο κ. Φρενιέρ άνατράφηκε και έζησε τά παιδικά του χρόνια μέσα στην πατρική έπαυλη, μακριά από τον μολυσμένο αέρα των πόλεων, μέσα στο καθαρό και ζωογόνο αέρα της έξοχής.

Μαζί με την έξαιρετική έπιμελημένη άνατροφή πού τού έδωσαν οι γονείς του, ή φύσις, έφρόντισε και αυτή να τον προικίση με άρκετά χαρίσματα.

Δεν μπορώ βέβαια να πώ πώς ήταν ώραιος, ούτε πώς μπορούσε να σε γοητεύη μόνο με την εμφάνισι. (Ίδιως στο σώμα ήτανε μάλλον κοντό).

Είχε όμως τόσο συμπαθητική φυσιογνωμία, τόσο ζωηρά και έκφραστικά μάτια, και, τό κυριώτερο, τόσο ευγενικούς τρόπους ώστε δεν ήταν άνάγκη να τον συναναστραφής πολύ για να καταλάβης πώς είχες να κάνης μ' έναν πραγματικό άριστοκράτη.

Έπειτα ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο γλυκός και χαϊδευτικός ώστε με τις πρώτες φράσεις πού σού έλεγε και

με τό ύπεροχο εκείνο βλέμμα πού σε κυτούσε, αισθανόσουνα άμέσως την έπιβολή της θελήσεώς του και ένοιωθες για τον άνθρωπο αυτό, ένα άπόλυτο και άπεριόριστο σεβασμό.

Έπειτα, πρέπει να προσθέσω σε όλα αυτά και την ευρύτατη μόρφωσι του.

Μπορούσε να μιλήση για τά σπουδαιότερα ζητήματα της ζωής, της τέχνης, της Έπιστήμης με βαθύτητα, με κύρος και με ακρίβεια.

Παρ' όλ' αυτά όμως δεν ήταν διόλου εγωίστης. Άπεναντίας φρόντιζε πάντοτε να σέβεται τον συνομιλήτην του και τις ιδέες του τις εξέφραζε με μιά άσύγκριτη ευγένεια και μετριοπάθεια.

Φυσικά, ένας τέτοιος έξαιρετικός άνθρωπος δεν μπορούσε

πού είχα προς τό μακαρίτη ποτέ μου δεν μπόρεσα να τον αγαπήσω έτσι όπως αγαπώ τον κ. Φρενιέρ.

Ποτέ μου δεν μπόρεσα να αισθανθώ γι' αυτόν τό άκατανίκητο εκείνο πάθος στην ψυχή μου, πού ένοιωσα από την πρώτη στιγμή πού άντίκρουσα τον κ. Φρενιέρ.

Γιατί με τον καιρό δεν ήταν πιά μ' αγάπη άπλη, τό αισθημα πού έβλόγιζε την καρδιά μου. Ήταν κάτι άλλο, ήταν μιά δύναμι άνέκφραστη, ένα είδος άνωτέρας λατρείας, μιά μυστική έλξι, πού με έσπρωχνε διαρκώς κοντά του.

Μού φαινόταν πώς δεν γεννήθηκα, πάρα μόνο για να ζω μαζί του, για να τον βλέπω, για ν' άκούω τη φωνή του, για να νοιώθω την άνάσα του.

Τόν άναζητούσα παντού στο

ζούμε, να μιλήμε, να χανόμαστε μέσα σε κήπους, σε δάση, σε έρημιές.

Και τότε ξεχνούσα την ηλικία μου, την κατάστασί μου... Ξεχνούσα τό πόν, και μόνο ή σκέψη εκείνου άπασχολούσε όλόκληρη την ύπαρξί μου!...

Πόσο λυπόμουν γιατί είχαν περάσει τόσα χρόνια της ζωής μου χωρίς να τον γνώρισω, χωρίς να τον αγαπήσω!

Πόσο θά ήθελα να τον έκανα να είκοσι χρόνια μεγαλύτερο, να τον γεράσω, να τον κάνω άνικανο να κινήται, να βγαίνει έξω, να διασκεδάξη!...

Ήταν στιγμές πού θάθελα ν' άδιαθετήσω, ν' άρρωστήση, για να μπορέσω να τρέξω να τον περιποιηθώ σαν μητέρα κοντά στο προσκεφάλό του! Ήταν πάλι στιγμές πού τό μυαλό μου σκοτιζόταν. Τόν ζήλευα! Ναι, τόν ζήλευα... Μισούσα κάθε γυναίκα πού πήγαινε μαζί του. Την μισούσα θανάσιμα!

Πόσο τόν αγαπούσα! Για πρώτη φορά δοκίμαζε ή ψυχή μου τέτοια αγάπη, τέτοιο πάθος, τέτοια λαχτάρα!

Είχα πιά συγκεντρωθή στον έαυτό μου! Είχα αλλάξει και συνήθειες, και τρόπο ζωής.

Τό σπίτι μου είχε κλειστή για όλους, ακόμα και για τις πιά στενές φιλικές μου γνωριμιές.

Κανέναν άλλον δεν δεχόμουν, πάρα μόνο την Καρολίνα.

Δεν ήξερε κι' αυτή τί να υποθέση, πώς να εξηγήση την άπότομη αυτή μεταβολή της ζωής μου. Προσπαθούσε με διάφορες πλάγιες έρωτήσεις να μαντέψη, κάτι μά ποτέ της, δεν έμαθε τίποτε!...

Όλες μου οι παληές διασκεδάσεις, τά θέατρα, ο κόσμος, ο περίπατος στο δάσος, όχι μόνο δεν μ' ευχαριστούσαν πιά, αλλά μού πρόξενούσαν άηδία.

Δεν έβγαίνα έξω παρά μόνο τις ήμέρες, πού φανταζόμουν ότι θά μπορούσα ίσως να συναντήσω τυχαίως στο δρόμο τον κ. Φρενιέρ.

Όλ' αυτά, μαζί με τις ψυχικές ταραχές, τις άγωνίες και τις παρατεταμένες άύπνιες, είχαν άρχισει να με καταβάλλουν, πολύ. Άδυνατίζα λίγο—λίγο κι' ένοιωθα πώς αι δυνάμεις μου μ' έγκατέλειπαν.

Τό βλέμμα μου δεν είχε πιά την ίδια εκείνη ζωηρότητα και τό χρώμα τού προσώπου μου άρχισε να χλωμαίξη.

Μέσα σε τρείς μήνες είχα άποκτήσει τόσες, ρυτίδες, ώστε φαινόμουν κατά δέκα χρόνια πιά μεγάλη απ' ό,τι ήμουν!...

Και τότε, όταν έβλεπα τόν έαυτό μου έτσι γερασμένο στον καθρέφτη και συλλογιζόμουν συγχρόνως και την ηλικία μου, κρυμμένη μέσα στο κόσμο και προσπαθούσα να μη με ίδη κανείς. Έφτασε νάντι-κρύσω για λίγες στιγμές από μακριά την φυσιογνωμία του

για να γίνω εύτυχής. Άλλες φορές πάλι, στη μοναξιά μου, δημιουργούσα χωρίς να θέλω, με την φαντασία μου, διάφορες συναντήσεις μαζί του.

Τόν έβλεπα να έρχεται σπίτι μου, να με παίρνει μαζί του και να βγαίνουμε έξω πλάι ο ένας στον άλλον... να βαδί-

παρεκαλούσα να έλθη να με

Τόν άναζητούσα στα διάφορα κέντρα.

να έχη άλλο προορισμό στη ζωή του από την έξυπνότητά της μεγάλης και ύψηλης ιδέας τού άνθρωπισμού και της έλευθερίας.

Γι' αυτό και ο κ. Φρενιέρ, όταν έφθασε σε κάπως ώριμη ηλικία, κηρύχθηκε έναντίον τού δεσποτισμού και της τυραννίας, έβάσισε δέ, σε όλη την μετέπειτα πολιτική του σταδιοδρομία, την κάθε του ένέργεια, επάνω στα ιερά και άπαράγραπτα δικαιώματα της έλευθερίας τού ανθρώπου.

10'

Ποιός λοιπόν θά μωρέση να μάς εξηγήση ποτέ τά μυστήρια της ανθρώπινης καρδιάς;

Τί περίεργο! Τί άνεξήγητο! Ο κ. Φρενιέρ είχε μεγάλη ομοιότητα στον χαρακτήρα και στις ιδέες με τόν μακαρίτη τόν Σαβράλ, τόν σύζυγό μου!

Μά, παρ' όλη την έκτίμησι

δρόμο, στο δικαστήριο, στα διάφορα κέντρα, στα θέατρα. Έκεί πού έβάδιζα μού φαινότανε κάποτε πώς τον έβλεπα να περνά δίπλα μου και τότε σταματούσα άπότομα, και χλωμαίξα, ενώ συγχρόνως ή άναπνοή μου κοβότανε.

Υπέφερα, υπέφερα φοβερά, ένοιωθα πώς δεν θά μπορούσα να ζήσω μακριά του.

Δύο—τρείς φορές έπήγα στο δικαστήριο και τόν είδα: Ήμουν κρυμμένη μέσα στο κόσμο και προσπαθούσα να μη με ίδη κανείς. Έφτασε νάντι-κρύσω για λίγες στιγμές από μακριά την φυσιογνωμία του

για να γίνω εύτυχής. Άλλες φορές πάλι, στη μοναξιά μου, δημιουργούσα χωρίς να θέλω, με την φαντασία μου, διάφορες συναντήσεις μαζί του.

Τόν έβλεπα να έρχεται σπίτι μου, να με παίρνει μαζί του και να βγαίνουμε έξω πλάι ο ένας στον άλλον... να βαδί-

παρεκαλούσα να έλθη να με

πάρη μία ώρα αρχύτερα, και να με λυτρώσει απ' τα μαρτύρια μου...

Τό μεγαλύτερο κορίτσι της προστατευμένης μου κ. Ρ...—αυτής που τόσο θαυμάσια είχε υπερασπίσει ο κ. Φρενιέρ στο δικαστήριο—συμπληρώνει εκείνες τις ημέρες, τα δώδεκα χρόνια της.

Τά έξοδα των γενεθλίων του τ' ανέλαβα εγώ και συγχρόνως, δεν παρέλειψα επί τη ευκαιρία να με προσφέρω και μερικά άλλα δώρα στην πασχούσα οικογένειά της.

Η κ. Ρ... μαζί με τα κορίτσια της δεν έπαυε να μ' ευχαριστή, να με ευγνωμονή, με τό πιο έκφραστικά, τα πιο συγκινητικά λόγια.

Η γλυκύτητα όμως ανταμοιβή που δόξαζα εγώ, για όλες τις ευεργεσίες μου προς την οικογένεια αυτή, ήταν τό ότι μια ημέρα έμαθα από την κ. Ρ... πως ο κ. Φρενιέρ τό είχε μάθει όλα και είχε έκδηλώσει για μένα ζωηρό ενδιαφέρον.

—Α! δέν ξέρετε πόσα καλά λόγια, είπα για σ'αυτόν κ. Φρενιέρ. Χθές ακριβώς μιλούσαμε για σ'αυτό. Συγκινήθηκε πολύ και μού είπε πως θ' έπιθυμούσε να σ'αυτό γνωρίσει.

Στό άκουσμα των φράσεων αυτών της κυρίας Ρ... και ιδίως στό «να σ'αυτό γνωρίσει» ένοιωσα πώς οι δυνάμεις μου μ' έγκατέλειπαν.

Ήταν τόση μεγάλη, τόση βαθειά ή χαρά που δοκίμαζα με την ανακοίνωσή αυτή, ώστε με μεγάλη προσπάθεια πού κατέβαλα μέσα μου, μπόρεσα να συγκρατηθώ, και ν' απαντήσω κρύβοντας την ταραχή μου:

—Λοιπόν, σ'αυτό βεβαίω, κυρία μου, πως τό να γνωρισθώ με τον κ. Φρενιέρ είναι και δική μου επιθυμία. Έλάτε, σ'αυτό παρκαλῶ, μεθαύριο με τά δυο κορίτσια σας να γευματίσουμε στό σπίτι. Θά καλέσω και τον κ. Φρενιέρ, ο οποίος, φαντάζομαι, δέν θ' άρνηθ' ήν πρόσκλησή μου.

Η Κυρία Ρ. στην άρχή φάνηκε διστακτική. Δέν είχε τό θάρρος να έλθ'ό σπίτι μου και, δέν μού απέκρυψε, πως έσπερείτο της κατάλληλης τουαλέττας. Εγώ όμως την ήσυχάσα, και την διεβεβαίωσα πως θ' είμαστε μόνοι, ώστε δέν χρειάζεστανε καμμιά ιδιαίτερα επίδειξη.

Μ' έκύτταζε δειλά, συνεσταλμένα, αλλά με την επιμονή μου κατώρθωσα να την πείσω να δεχθ'.

Όταν έπ'ηγα σπίτι, ή πρώτη μου σκέψη ήταν να γράψω άμέσως στον κ. Φρενιέρ καλώντας τον στό γεύμα.

Τό γράμμα μου ήταν λίγολογο και γραμμένο με ύψος

πρόσπαθ'α μόνο να μεταχειρισθώ λόγια και φράσεις όσο μπορούσα πιο κατάλληλες και τεχνικές, ώστε να μ'ήν άρνηθ' ήν πρόσκλησή μου.

Πραγματικῶς, την άλλη ήμέρα ένας υπηρέτης μού έφερε την απάντησή του, στην οποία μού άνήγγελλε ότι ευχαρίστως δεχότανε την πρόσκλησή.

Η έκφρασή μου άμέσως άχτινοβόλησε από χαρά. Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά και για πρώτη φορά στη ζωή μου ένοιωσα μέσα μου, τέτοιους παλμούς εὐτυχίας.

Όστε θά τόν έβλεπα; Θά τόν αντίκριζα λοιπόν κοντά μου, θά τόν είχα άπέναντί μου στό τραπέζι, θά έτρωγα μαζί του, θά τού ώμιλούσα;

Θέέ μου! Τι δνείρο! Τι μέθη! Τι εὐτυχία!

Έκείνη τή στιγμή μ' έφάνηκε πως είχα γίνει κοπέλλα 20 χρονών!..

Άπότομα όμως, χωρίς να τό θέλω, μελαγχόλησα...

Θά είνε άραγε και αυτός τόσος εὐτυχής σ'άν και μένα, αυτή τή στιγμή, συλλογιστήκα. Κ' έφτασε τέλος ή στιγμή που με τόση λαχάρα περίμενα...

Βρισκόμουν μόνη στό σαλόνι, όταν ένας υπηρέτης άνήγγειλε την άφίξη του κ. Φρενιέρ, ο οποίος είχε φτάσει πρό- τος...

Σέ λίγο τόν αντίκρισα μπροστά μου...

Δέν ξέρω άν άντελήφθ' ή βαθειά ταραχή, πού ένοιωσα στό αντίκρισμά του, αλλά τό κάκ'ου προσπαθούσα να συγγρατηθώ...

Τέλος κατώρθωσα, με μεγάλη δυσκολία να προσφέρω μερικά λόγια και τόν ευχαρίστησα για την τιμή πού μού έκανε με τό να δεχθ' ήν πρόσκλησή μου.

Έπειτα σ'ώπασα... Δέν είχα πειά την δύναμη να μιλήσω.

Εὐτυχῶς, εκείνη τή στιγμή, έφτασαν κ' οι άλλοι προσκαλεσμένοι μου και μ' έβγαλαν από τή δύσκολη θέσι μου...

Περάσαμε τότε στην τραπεζαρία και καθίσαμε στό τραπέζι.

Τό γεύμα υπήρξε κάπως έπίσημο και μόνο ή φλυαρία των δυο παιδιών της κ. Ν... έδινε σ' αυτό κάποιο τόνο εὐθυμίας. Έμεις οι άλλοι μιλούσαμε για πράγματα συνηθισμένα, για τό καιρό και την πολιτική.

Σέ κάποια στιγμή όμως, ή Ίου- λία, ή μεγαλύτερη από τά παιδιά, της κ. Ρ... άρχι-

σε να μού άπευθύν' ένα σωρό ευχαριστίες για τις ευεργεσίες μου πού μ' έκαναν να κοκκινίσω. Τότε κι' ο κύριος Φρενιέρ, με συνεχάρη για τό ενδιαφέρον πού έδειξα για την πελάτιδά του. Κ' εγώ τόν ευχαρίστησα τότε κλίνοντας έλαφρά τό κεφάλι μου, γιατί μού ήταν άπολύτως άδύνατον να τόν ευχαριστήσω με τό στόμα.

Καθ' όλη τή διάρκεια του γεύματος, τόν άκούγα, τόν κύταζα, τόν θαύμαζα έκστατική. Όσάκις τό βλέμμα του προσηλωνόταν επάνω μου, ένοιωθα να περνάω όλο μου τό κορμί μια μαγνητική φρικκίασις.

Η στιγμές ωστόσο εκείνες ήταν ή γλυκύτερες στιγμές τής ζωής μου.

Όταν τελείωσε τό γεύμα περάσαμε στό σαλόνι, όπου ή συνομιλία έγινε πιο ζωηρή. Σέ λίγο όμως ο κ. Φρενιέρ σηκώθηκε να φύγ' ήν γιατί μια έπείγουσα υπόθεσις, τόν καλούσε σε μια μακρυνή συνοικία. Δέν προσπαθούσα να τόν κρατήσω, γιατί φοβόμουν μήπως καμιά λέξις μου επρόδιδε τό πάθος μου προς αυτόν. Άπλωσα μόνο τό χέρι μου κ' έκείνος, σφίγγοντάς τό μ' έγκαρδιό- τητα, είπε:

—Επιτρέπατέ μου κυρία να σ'αυτό ευχαριστήσω έν όνόματι τής οικογενείας τής κ. Ρ... μαζί με την όποία σ'αυτό άφίνω, για τις καλώςές πού δείξατε προς αυτόν και για τις όποιες θ' α'σ'αυτό ευγνωμονώ πάντα.

—Κύριε, τού άποκρίθηκα, δέν θ' άγκαταλείψω ποτέ τούς προστατευμένους σας. Έάν την ευγνωμοσύνη σας, δώσετε τήσ'αυτό άκόμα περισσότερο...

—Ω! κυρία... θά φροντίσω να σ'αυτό βρω τις ευκαιρίες πού μού ζητάτε και θάρθω μόνος και τώρα τις άνακοινώσω... σ'αυτό χαίρετήσω.

Έτσι είχα ένα πρόσχημα για να τόν ξαναϊδω, χωρίς να προκαλέσω τις όψιές του. Αυτό μ' έκανε τόσος εὐτυχισμένη, ώστε έστειλα ένα σωρό τευομένης του οικογενείας.

Δουό βδομάδες πέρασαν ώς κ. Φρενιέρ, και χωρίς να τολμήσω να τού ύπενθυμίσω την στιγμή, τόν περιμένα με μια άσυγκράτητη, άνυπομονησία.

Με μια διαρκώς στό σπίτι μου σάν φυλά-

σε να μού άπευθύν' ένα σωρό ευχαριστίες για τις ευεργεσίες μου πού μ' έκαναν να κοκκινίσω. Τότε κι' ο κύριος Φρενιέρ, με συνεχάρη για τό ενδιαφέρον πού έδειξα για την πελάτιδά του. Κ' εγώ τόν ευχαρίστησα τότε κλίνοντας έλαφρά τό κεφάλι μου, γιατί μού ήταν άπολύτως άδύνατον να τόν ευχαριστήσω με τό στόμα.

Καθ' όλη τή διάρκεια του γεύματος, τόν άκούγα, τόν κύταζα, τόν θαύμαζα έκστατική. Όσάκις τό βλέμμα του προσηλωνόταν επάνω μου, ένοιωθα να περνάω όλο μου τό κορμί μια μαγνητική φρικκίασις.

Η στιγμές ωστόσο εκείνες ήταν ή γλυκύτερες στιγμές τής ζωής μου.

Όταν τελείωσε τό γεύμα περάσαμε στό σαλόνι, όπου ή συνομιλία έγινε πιο ζωηρή. Σέ λίγο όμως ο κ. Φρενιέρ σηκώθηκε να φύγ' ήν γιατί μια έπείγουσα υπόθεσις, τόν καλούσε σε μια μακρυνή συνοικία. Δέν προσπαθούσα να τόν κρατήσω, γιατί φοβόμουν μήπως καμιά λέξις μου επρόδιδε τό πάθος μου προς αυτόν. Άπλωσα μόνο τό χέρι μου κ' έκείνος, σφίγγοντάς τό μ' έγκαρδιό- τητα, είπε:

—Επιτρέπατέ μου κυρία να σ'αυτό ευχαριστήσω έν όνόματι τής οικογενείας τής κ. Ρ... μαζί με την όποία σ'αυτό άφίνω, για τις καλώςές πού δείξατε προς αυτόν και για τις όποιες θ' α'σ'αυτό ευγνωμονώ πάντα.

—Κύριε, τού άποκρίθηκα, δέν θ' άγκαταλείψω ποτέ τούς προστατευμένους σας. Έάν την ευγνωμοσύνη σας, δώσετε τήσ'αυτό άκόμα περισσότερο...

—Ω! κυρία... θά φροντίσω να σ'αυτό βρω τις ευκαιρίες πού μού ζητάτε και θάρθω μόνος και τώρα τις άνακοινώσω... σ'αυτό χαίρετήσω.

Έτσι είχα ένα πρόσχημα για να τόν ξαναϊδω, χωρίς να προκαλέσω τις όψιές του. Αυτό μ' έκανε τόσος εὐτυχισμένη, ώστε έστειλα ένα σωρό τευομένης του οικογενείας.

Δουό βδομάδες πέρασαν ώς κ. Φρενιέρ, και χωρίς να τολμήσω να τού ύπενθυμίσω την στιγμή, τόν περιμένα με μια άσυγκράτητη, άνυπομονησία.

Με μια διαρκώς στό σπίτι μου σάν φυλά-

σε να μού άπευθύν' ένα σωρό ευχαριστίες για τις ευεργεσίες μου πού μ' έκαναν να κοκκινίσω. Τότε κι' ο κύριος Φρενιέρ, με συνεχάρη για τό ενδιαφέρον πού έδειξα για την πελάτιδά του. Κ' εγώ τόν ευχαρίστησα τότε κλίνοντας έλαφρά τό κεφάλι μου, γιατί μού ήταν άπολύτως άδύνατον να τόν ευχαριστήσω με τό στόμα.

Καθ' όλη τή διάρκεια του γεύματος, τόν άκούγα, τόν κύταζα, τόν θαύμαζα έκστατική. Όσάκις τό βλέμμα του προσηλωνόταν επάνω μου, ένοιωθα να περνάω όλο μου τό κορμί μια μαγνητική φρικκίασις.

Η στιγμές ωστόσο εκείνες ήταν ή γλυκύτερες στιγμές τής ζωής μου.

Όταν τελείωσε τό γεύμα περάσαμε στό σαλόνι, όπου ή συνομιλία έγινε πιο ζωηρή. Σέ λίγο όμως ο κ. Φρενιέρ σηκώθηκε να φύγ' ήν γιατί μια έπείγουσα υπόθεσις, τόν καλούσε σε μια μακρυνή συνοικία. Δέν προσπαθούσα να τόν κρατήσω, γιατί φοβόμουν μήπως καμιά λέξις μου επρόδιδε τό πάθος μου προς αυτόν. Άπλωσα μόνο τό χέρι μου κ' έκείνος, σφίγγοντάς τό μ' έγκαρδιό- τητα, είπε:

—Επιτρέπατέ μου κυρία να σ'αυτό ευχαριστήσω έν όνόματι τής οικογενείας τής κ. Ρ... μαζί με την όποία σ'αυτό άφίνω, για τις καλώςές πού δείξατε προς αυτόν και για τις όποιες θ' α'σ'αυτό ευγνωμονώ πάντα.

—Κύριε, τού άποκρίθηκα, δέν θ' άγκαταλείψω ποτέ τούς προστατευμένους σας. Έάν την ευγνωμοσύνη σας, δώσετε τήσ'αυτό άκόμα περισσότερο...

—Ω! κυρία... θά φροντίσω να σ'αυτό βρω τις ευκαιρίες πού μού ζητάτε και θάρθω μόνος και τώρα τις άνακοινώσω... σ'αυτό χαίρετήσω.

Έτσι είχα ένα πρόσχημα για να τόν ξαναϊδω, χωρίς να προκαλέσω τις όψιές του. Αυτό μ' έκανε τόσος εὐτυχισμένη, ώστε έστειλα ένα σωρό τευομένης του οικογενείας.

Δουό βδομάδες πέρασαν ώς κ. Φρενιέρ, και χωρίς να τολμήσω να τού ύπενθυμίσω την στιγμή, τόν περιμένα με μια άσυγκράτητη, άνυπομονησία.

Με μια διαρκώς στό σπίτι μου σάν φυλά-

σε να μού άπευθύν' ένα σωρό ευχαριστίες για τις ευεργεσίες μου πού μ' έκαναν να κοκκινίσω. Τότε κι' ο κύριος Φρενιέρ, με συνεχάρη για τό ενδιαφέρον πού έδειξα για την πελάτιδά του. Κ' εγώ τόν ευχαρίστησα τότε κλίνοντας έλαφρά τό κεφάλι μου, γιατί μού ήταν άπολύτως άδύνατον να τόν ευχαριστήσω με τό στόμα.

Καθ' όλη τή διάρκεια του γεύματος, τόν άκούγα, τόν κύταζα, τόν θαύμαζα έκστατική. Όσάκις τό βλέμμα του προσηλωνόταν επάνω μου, ένοιωθα να περνάω όλο μου τό κορμί μια μαγνητική φρικκίασις.

Η στιγμές ωστόσο εκείνες ήταν ή γλυκύτερες στιγμές τής ζωής μου.

Όταν τελείωσε τό γεύμα περάσαμε στό σαλόνι, όπου ή συνομιλία έγινε πιο ζωηρή. Σέ λίγο όμως ο κ. Φρενιέρ σηκώθηκε να φύγ' ήν γιατί μια έπείγουσα υπόθεσις, τόν καλούσε σε μια μακρυνή συνοικία. Δέν προσπαθούσα να τόν κρατήσω, γιατί φοβόμουν μήπως καμιά λέξις μου επρόδιδε τό πάθος μου προς αυτόν. Άπλωσα μόνο τό χέρι μου κ' έκείνος, σφίγγοντάς τό μ' έγκαρδιό- τητα, είπε:

—Επιτρέπατέ μου κυρία να σ'αυτό ευχαριστήσω έν όνόματι τής οικογενείας τής κ. Ρ... μαζί με την όποία σ'αυτό άφίνω, για τις καλώςές πού δείξατε προς αυτόν και για τις όποιες θ' α'σ'αυτό ευγνωμονώ πάντα.

—Κύριε, τού άποκρίθηκα, δέν θ' άγκαταλείψω ποτέ τούς προστατευμένους σας. Έάν την ευγνωμοσύνη σας, δώσετε τήσ'αυτό άκόμα περισσότερο...

—Ω! κυρία... θά φροντίσω να σ'αυτό βρω τις ευκαιρίες πού μού ζητάτε και θάρθω μόνος και τώρα τις άνακοινώσω... σ'αυτό χαίρετήσω.

Έτσι είχα ένα πρόσχημα για να τόν ξαναϊδω, χωρίς να προκαλέσω τις όψιές του. Αυτό μ' έκανε τόσος εὐτυχισμένη, ώστε έστειλα ένα σωρό τευομένης του οικογενείας.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

ΟΙ “ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ,”

Οι «άσσοι» των έγκληματιών και τα καταπληκτικά τεχνάσματά τους. Έπιστήμονες έγκληματιαι. Ο τρομερός διαρρηκτής Ντόυσερ. Τό ραντεβού του με τό διευθυντή της άστυνομίας. Τό έγκληματικό μηχανήμα τού Χάνς Μπόργκμαν. Πώς ήθελε να σκοτών' τούς ανθρώπους κ. λ. π.

ένδιαφέρον ώστε τό δημοσίεψαν κατόπιν όλες ή έφημερίδες της Εύρώπης. Σ'αυτό μεταφράζουμε έδώ γιατί είνε, μά την αλήθεια, πολύ περιεργό.

Μέσα στό «συνάγρι» των κακοποιών, γάρ'αί ο Γερμανός δικτωρ, υπάρχουν μερικοί άνθρωποι πού ξεχωρίζουν για τή έξαιρετική έξυπνάδα τους και την έπιτηδεύτητά τους. Είνε οι «άσσοι» των διαφρόνων ειδιοτήτων τού έγκληματικού υποκόσμου. Είνε οι βασιλείς του. Κι' αυτή άκόμη ή έπιστήμη έχει παραδεχθ' ότι αυτοί οι κακοποιοί είνε προικισμένοι μ' έξαιρετικά χαρίσματα κι' ότι ίσως θά γινόντουσαν περίφημοι έπιστήμονες, άν δέν άκολουθούσαν τό δρόμο τής διαφθοράς και τού έγκληματος. Θά σ'αυτό άναφέρω μερικούς, άληθινώς άριστοτέχνες στό είδος τους πού ή άστυνομία μάταια άγωνίζεται να τούς συλλάβ'.

Είνε, όπως τούς λέει, οι «εφευρέται τού κακού», οι άνθρωποι πού δημιουργούν νέα είδη έγκλημάτων γιατί έχουν φαντασία, μορφωσι κι' έξυπνάδα καταπληκτική. Αυτοί οι κακοποιοί έκαναν την εμφάνισή τους ύστερ' από τόν πόλεμο. Οι έγκληματολόγοι μάλιστα υποστηρίζουν ότι ή τρομακτική μάχη που μετόπων έκαναν αυτούς τούς δυστυχισμένους, έγκληματιαις κι' ότι προηγήθησαν ήταν τίμιοι κι' ήσυχ' άνθρωποι. Αυτό βέβαια είνε μια υπόθεσις. Τό γεγονός όμως είνε ότι οι «βασιλείς» τού υποκόσμου έχουν πρωτότυπες μεθόδους για να «εργάζονται» και να δρατερεύουν από τις φυλακές.

Ίδου μερικές τέτοιες περιπτώσεις πού μ' άπασχόλησαν τά τελευταία χρόνια στό δικαστήρια της γερμανικής πρωτεύουσας. Τολμώ μάλιστα να πιστέψω ότι οι πιο μεγάλοι «βασιλείς» τού υποκόσμου είνε Βερολινέζοι κι' ότι είνε αληθινά έπιστήμονες τού έγκλήματος.

Ένας απ' αυτούς, ο Φράντς Ντόυσερ, ήταν περίφημος για τις άριστοτεχνικές του διαρρηκτικές. Άνοιγε μια πόρτα ή ένα χρηματοκιβώτιο χωρίς ν' άφήν' κανένα ίχνος. Συνέληφθ' δε έντελώς τυχαία σ' ένα υποπό κέντρο, στό όποιο είχε γίνει μια φασορία. Κανείς βέβαια δέν ήξερε ότι ήταν ο τρομερός διαρρηκτής. Ένας άστυνομικός όμως, καθώς τού έκανε σωματική έρευνα, ανακάλυψε πάνω του ένα έγγλεζικο σουγιά, ο όποιος είχε ένα σωρό μικροσκοπικά εργαλεία λεπτά σάν σύρματα και με παράξενα και διαβολικά σχέδια. Αυτό τού κίνησε την

περιέργεια. Άρχισε λοιπόν να τού άπευθύν' διάφορες έρωτήσεις, στις όποιες ο κακοποιός άπαντούσε με ψυχραιμία. Άλλά ο άστυνομικός, ο όποιος ήταν ένα από τά καλύτερα λαγωνικά της Γενικής Άσφαλείας, τόν τύλιξε με τις έρωτήσεις του κι' ύστερα τόν παρέδωσε στους συναδέλφους του να τόν βασανίσουν.

Τ' άποτέλεσμα ήταν να όμολογήσ' ο Ντόυσερ τά κατορθώματά του και φυσικά να κλειστ'ή στη φυλακή.

Οι άστυνομικοί, καθώς καταλαβαίνετε, ήταν ένθουσιασμένοι απ' αυτή την έπιτυχία τους. Νόμιζαν ότι είχαν ήσυχάσει πειά από τόν περίφημο κακοποιό.

Λίγες μέρες όμως μετά τή φυλάκισή του, ο Ντόυσερ έγραψε ένα γράμμα στο διευθυντή της άστυνομίας και τού δήλωνε ότι την τάδε μέρα και την τάδε ώρα θά πήγαινε να τόν έπισκεφθ'ή στό σπίτι του.

Όλοι οι άστυνομικοί γέλασαν μ'αυτή τή δήλωσή του. Ήταν άδύνατο ο Ντόυσερ να κατάφερνε να ξεφύγ' από την άγρυπνη έπιτήρηση των φρουρών του.

Όταν όμως ή φάρασα τού τολμηρού διαρρηκτή Ώστόσο, μ' όλα τά έξαιρετικά μέτρα πού είχε λάβ'ή διεύθυνσις των φυλακών, ο Ντόυσερ κατόρθωσε να πραγματοποιήσ'ή την υπόθεσή του και να πά' άκριβώς σ'άν Άγγλος στό ραντεβού του. Παρουσιάσθηκε πρό- γ'ατι στό διευθυντή της άστυνομίας στό σπίτι του κι' ύστερα τόν παρεκάλεσε να διατάξ'ή να τόν κλείσουν στό κελλί του.

—Και γιατί δρατερεύετε; Τον ρώτησε παραξενεμένος ο άστυνομικός.

—Είχα βάλ'ει στοίχημα μ' ένα συνάδελφό μου, τού άτήγησεν έ- κείνος, ότι μπορούσα να φύγω όποια ώρα ήθελα από τή φυλακή. Μά επειδή θέλω να ξεκουρασθ' από τήν άτακτη ζωή πού κάνω, γι' αυτό άπεράσισα να κλεισθ' ένα μήνα στό κελλί μου.

Ο διευθυντής της άστυνομίας τά είχε χάσει. Ο Φράντς Ντόυσερ ήταν φαινόμενο θρασυήτος και τόλμης. Όστόσο τόν παρέδωσε στους άστυφύλακες και είδοποίησε

τούς δεσμοφύλακες για την νέα άπόφασις τού Ντόυσερ, οι όποιοι τόν φύλαγαν άγρυπνα νύχτα και μέρα. Ο διάσημος διαρρηκτής όμως, όταν βαρέθηκε τή φυλακή, άνοιξε τή πόρτα τού κελλιού του, άρπασε έναν φυλάκα, τού πήρε τή σπολή του, τόν κλείδωσε σ' αυτό κι' ύστερα ντυμένος σ'άν δεσμοφύλακα βγήκε από τή φυλακή χωρίς κανείς να τόν έμποδίση. Τά έξυπνα τεχνάσματα τού Ντόυσερ βάστηξαν σωστά πέντε χρόνια. Όποτε ήθελε να ξεκουρασθ'ή άφηνε να τόν συλλάβουν κι' όταν βαριόταν δραπέτευε. Κι' αυτή ή κομωδία θα εξακολουθούσε άν ο «βασιλεύς»

των διαρρηκτών δέν σκοτωνόταν σ' ένα καυγά πού είχε γίνει μια νύχτα σ' ένα υποπό κέντρο της Φοιντεροστράσσε. Κι' έτσι γλύτωσαν οι άστυνομικοί από τούς ήρωικούς άθλους του.

Μά τόν Χάνς δέν τόν ένοιαζε καθόλου γι' αυτό. Άφωσιώθηκε πάλι στό σατανικό σχέδιό του κι' ύστερ' από λίγο, κατώρθωσε ν' άνακαλύψ'ή τό μηχανήμα πού σ'αυτό άναφέραμε. Τότε βρήκε μερικούς «κεφαλαίουχους» έβαλε μπροστά τήν λαοποδτική έπιχειρησή του κι' άρχισε να κίνη χρεσές δουλειές μ' όλη την Εύρώπη! Μά όπως σ'αυτό άναφέραμε, ή δόξα του τελείωσε πολύ γρήγορα γιατί οι άστυνομικοί τόν κλείσαν τέλος στό κελλί του.

Η ζωή τού Μπόργκμαν έχει μέσα ήτοι ή υποδειγματική. Ποτέ δέν φέρνονταν άσχημα στους δεσμοφύλακες του και ποτέ δέν παραπονοϊόταν για τις διάφορες άγγραφές πού τόν βάζαν να κίνη. Τις όρες όμως της άναπαύσεώς του κλείνονταν στό κελλί του και κανείς δέν ήξερε τί έκανε. Όστόσο ένας φυλάκας από περιέργεια θέλησε κάποτε να έξακριβώσ'ή πως περνούσε ο «Έργιχ» αυτές τις όρες του. Φαντασθήτε όμως την κατάληξή του όταν τόν είδε σμιγμένο σ' ένα καινούργιο τρομερό μηχανήμα. Ήταν μια ήλεκτρική συσκευή με την όποια μπορούσε κανείς να σκοτώσ'ή έναν άνθρωπο πλησιάζοντας την κρυφά κοντά του! Άκούστε ή παραμυθητική επαφή για να τόν άφήσ'ήν κεραυνό- πληκτο!.. Έντροπος ο δεσμοφύλακας από τις έξηγήσεις τού τελλού καταδικάσ'ή, έρεξε άμέσως και τό ανέφερε στό διοικητή των φυλακών. Μά για να τού πάρουν αυτό τό μηχανήμα χρειάσθηκε να μεταχειρισθ'όν άσφειζιόν'α γιατί ο «Έργιχ» δέν τούς άφηνε να πλησιάσουν στην πόρτα τού κελλιού του.

Ο Χάνς Μπόργκμαν ήταν κι' αυτός ένας «εφευρέτης τού κακού». Μά για να σ'αυτό άναφέρουμε όλες τις διάσημες προσωπικότητες τού διεθνούς υποκόσμου τσέπει να γράψουμε ένα σωρό βιβλία. Γιατί ή αλήθεια είνε ότι είναι πολυάριθμοι και γιατί κάθε μέρα παρουσιάζονται άκόμη και καινούργιοι. Οι «εφευρέτες τού κακού» είνε οι έπισημονες έγκληματιαι.

ΦΡΑΝΤΣ ΔΟΪΝΧΕΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές, παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκκα 7, Άθήνας.

για του. Άς έκαναν καλά με την άστυνομία.

Ήταν δέ τόση ή κατανάλωσις τού «έμπορευμάτος» του, ώστε είχε γίνει έκατομμυριούχος. Μά ο Φόρμαν μιά μέρα κατηγορήθηκε από έναν παραχαράκτη, δικάστηκε και κλεισθήκε στη φυλακή. Άπό τήν έκδίκασις της συνταρακτικής υπόθεσεως τού άπεκαλύφθη ότι ο Χάνς Φόρμαν ήταν νυνός τού γνωστού τραπέζιτου Άντον Μπόργκμαν και μέγισ τής κρηδεσεως τού παγκόσμιου πολέμου ήταν ένας καλός ζημικός. Στόν πόλεμο κατετάχθη με τό βαθμό τού λοχαγού κι' είχε άναλάβ'ή τήν έπιβλεψή της κανονικής λειτουργίας της υπηρεσίας άσφειζιόν'ον. Αυτός έπέλεξε τούς διαφρόνες «κλινδρους» τού θανάτου» με τά δηλητηριώδη άέρια στό αίματοκυλισμάτος, ενώ βρισκόταν για πρώτη φορά μέσα στη φωτιά,

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

«Αναγνώστης μας με το ψευδώνυμο «Τ' ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ» μās άπαντά :

«Αγαπητή «Οικογένεια» Τακτικός κι' εγώ αναγνώστης σου από το πρώτο φύλλο ξσου, νομίζω πως έχω ύποχρεώσιν να εκφέρω την γνώμη μου επί του φλέγοντος ζητήματος «Ποία είναι η ιδανική σύζυγος».

Κατ' έμέ, 'Ιδανική σύζυγος θα είναι εκείνη που θα συγκεντρώνει τά έξις προτερήματα. Νά μήν είναι πολύ όμορφη διότι θα την ζηλεύω, να μην είναι φλύαρη και κουτοσυνήθεια, να μην είναι φιλάρεσκη και εγωίστρια, και να μην έχη απαιτήσεις διά τουλάτες, αλλά να άρκείται σέ ότι έγω θα της προσφέρω.

Νά περιορίζεται στίς σχέσεις που θα της υποδεικνύω, άποκλεισμένων των φίλων και να θεωρηθί έμένα ως μοναδικό της φίλο, που θα την διασκεδάξη όταν και όπου πρέπει. Νά σέβεται την μητέρα μου, της οποίας να μοιάση διά να μπορέση ν' αναθρέψη, σύμφωνα με την χριστιανική θρησκεία, τά 5-6 παιδιά που θα της χάρισω.

Νά μην είναι φιλάθλος και προπονείται επάνω μου στόν δίσκο και τό άκόντιον, με τό πιτά και τό σκουπόξυλο. Τουγαντίον να έχη στοιχειώδεις γνώσεις νοσοκόμου για να μέν περιποιηται όταν αρρωσταίνω και όταν γεράσουμε και ύποφέρω να μέ άνακουφίξη με τάς περιποιήσεις της.

Τό μόνο μου ελάττωμα είναι τό ροχαλητό, αλλά θα επιθυμούσα από την μέλλουσα σύζυγόν μου να τό θεωρηθί ως μη ύπάρχον.

Εάν λοιπόν εις αυτά όλα προσέθετε και ένα χρηματικόν ποσόν 500 χιλιάδων δραχμών καθώς και ένα σπιτάκι κομμά επιπλωμένο ώστε ν' άποτελέση την φωλιά μας, από την οποίαν να λείπει ή πεθερά μου, έ, τότε και μόνον, αγαπητή «Οικογένεια» θα εύρεθί δι' έμέ ή ιδανική σύζυγος.

Μ' άγάπη
«Τ' όνειρεμένο Βασίλοπουλο»

Ο κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ (Σικάγον) μās γράφει :

Αγαπητή Οικογένεια: Η γυναίκα που θα πάρω θέλω να μέ άγαπά και να μέ εκτιμά, όπως θα την άγαπά και θα την εκτι-

μω κι' εγώ. Θέλω να ταιριάζουν οι χαρακτήρες και να ύπάρχη λίγη διαφορά στην ήλικία. Νά είναι λογική και καλή νοικοκυρά. Πρέπει τέλος να ύπάρχη μεταξύ μας ειλικρίνεια και άμοιβαία συνεννόησις, άρμονία και όμόνοια για να ζήσουμε ήσυχα και εύτυχισμένα. Αυτή είναι ή γνώμη ενός που ζή στα ξένα πολλά χρόνια.

Με πολλήν εκτίμησιν
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ύπό τό ψευδώνυμον ΜΙΜΗΣ ΛΑΚΗΣ (Γαργαλιάνοι) φίλος μας μās γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια» Μιά και ρωτάτε έμάς τούς άνυπανδρους πως θέλουμε τη γυναίκα και επειδή και γώ βρισκομαι στο στάδιο της... έρευνής για τη μέλλουσα συμβία μου, σάς λέω με δυο λόγια και δίχως ύπερβολές και εκζητήσεις τούτο :

Τή θέλω νάναι τό συμπλήρωμα των έλλειψεών μου και τό αντίσταθμισμα των ύπερβολικότητων μου. Σ' αυτά τά λίγα μού φάνετα πως μπορούν να ύπάρξουν τά στοιχεία που θα δημιουργήσουν την άπαιτούμενη για την άρμονική συμβίωση συζυγική εύτυχία. Τίποτα άλλο.

Με εκτίμησιν
ΜΙΜΗΣ ΛΑΚΗΣ

Ο κ. Μ.Κ. (Γούβα—Αθήναι) μās άπαντά :

«Αγαπητή «Οικογένεια» —Τη μέλλουσα σύζυγό μου τη θέλω Παλαιοελλαδίτισσα, την προτιμώ Αθηναία και την άποκλείω Σμυρνιά. Θέλω να έχει καλές γραμμές και προσώπακι όραίο γιατί δεν έχω όρεξη να βλέπω τις άνορθογραφίες της φύσεως. Λεπτά καλύτερα να μην έχει γιατί αν έχει θα νομίζε ότι κρατάει τον Πάπα απ' τά γένηα. Δεν θέλω τέλος να είναι φλύαρη. Όσο για τό γάμο τον προτιμώ έξ έρωτος.

Μεθ' ύπολήψεως
Μ. Κ.

Ο ύπό τό ψευδώνυμον ΦΟΡ ΣΕΙΡ (Αθήναι) αναγνώστης μας μās άπαντά :

«Αγαπητή μου «Οικογένεια»

ΛΑ

(Τι άπαντούν οι νέει μας)

Στό έρώτημά σας «ποία είναι ή ιδανική σύζυγος» σάς άπαντώ κι' εγώ με τη σειρά μου:

Ίδου λοιπόν πως θα ήθελα να είναι ή μέλλουσα σύζυγός μου: Ός προς τά σωματικά χαρίσματα 'τι να σάς πώ... δεν μ' ενδιαφέρει και πολύ. Έγώ, κρίνω την όμορφιά από τά ψυχικά χαρίσματα: Δηλαδή: Θέλω να είναι λεπτή στούς τρόπους, να έχη ύπομονή, να μην είναι ματαιόδοξη, ούτε ύπερήφανη, και κατριτσούξια. Νά είναι ρομαντική, φιλομούση, και ειλικρινής άπέναντί μου. Αλλά ή καλύτερη ιδανική σύζυγος είναι εκείνη ή οποία θα μ' άγαπά τόσο όσον θα την άγαπάω και εγώ. Η άγάπη είναι εκείνη ή οποία θα μās κάμει εύτυχισμένους. Όλα τά ελαττώματα που θα έχη καθέννας μās, θα είναι άνίσχυρα μπροστά στην άγάπη μās.

Με εκτίμησιν
(ΦΟΡ ΣΕΙΡ)

Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ (Κεφαλληνία) μās γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια» Κατά τη γνώμη μου μία σύζυγος για να είναι ιδανική πρέπει να άφοσιωθεί ψυχή τε και σώματι στο σύζυγό της. Νά ζή μόνον δι' αυτόν, αν θέλη και εκείνος να ζή δι' αυτήν. Νά ένώση την καρδιά της με την ιδιότητά του, μαζί να χαίρονται και μαζί να λυπούνται. Νά είναι ικανή να τον παρηγορή στίς θλίψεις του και όχι να τις μεγαλώνη. Νά προσπαθή πάντοτε να εύχαριστή με τάς όμιλίας της και τάς πράξεις της τόν σύζυγόν της και όχι να τόν στενοχωρή. Νά μην είναι κουτοσυνήθεια του συζύγου της, αδελφός, ή αδελφή, μητέρα, πατέρα. Και τέτην συζυγικήν παστάδα! Πάντα τά άλλα: όραότητες, σιγυρά ξανθά ή μαύρα μαλλιά κλπ. τά θεωρώ δευτερεύοντα. Όταν ένας άνδρας συναντηρώνουσαν όσα άνωτέρω έκτέτω, άς χωρίσει άμέσως γιατί τόν άναγκάση να αυτοκτονήση!

Οι άνδρες λοιπόν πρέπει να έρευνούν επί πολύ και να σπουδάσουν τόν χαρακτήρα εκείνης που θα κάμουν σύντροφο του βίου των, χει στην έποχή μας.

Τήν ίδια άκριβως γνώμη έχει κι' ο κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΩΡΑΙΤΕΛΗΣ (Μυτιλήνη).

Επίσης και ο κ. ΚΩΣΤΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ (Άλεξάνδρεια) φρονεί ότι ιδανική σύζυγος δεν ύπάρχει στην έποχή μας, στην οποία βαστούν τό συμφέρον κι' ό επιπόλαιος έρως.

Επίσης και ο κ. ΚΩΣΤΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ (Άλεξάνδρεια) φρονεί ότι ιδανική σύζυγος δεν ύπάρχει στην έποχή μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :
"Άλλες άπαντήσεις."

και όχι να παντρεύονται με πρόε-νίες, ή να πέρουν μία γυναίκα στην τύχη επειδή έχει όρατα μάτια.

Με σεβασμόν
ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΧΑΣΟΣ (Φλώρινα) μās γράφει :

Αγαπητή «Οικογένεια» 'Ιδανική σύζυγος για μένα θα είναι μία νέα προικισμένη με τά ωραιότερα ψυχικά χαρίσματα, δηλαδή με άγάπην γλυκύτητα και στοργήν.

Με εκτίμησιν
ΝΙΚΟΣ Χ. ΧΑΣΟΣ

Φίλος μας με τό ψευδώνυμον «ΧΩΡΟΦΥΛΛΕ Χ» (Σάμος) μās γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια», Σάν άνθρώπος κι' εγώ που μού φάνετα ότι κάποιο δικαίωμα έχω στην κοινωνία, χωρίς όμως ποτέ να ξεχνώ ότι είμαι ένας κοροφύλλας, το μωρό, άφρίνοντας κατά μέρος την ιδιότητά μου αυτή, να πώ τη γνώμη μου στο έρώτημα που θέτει στούς αναγνώστες της ή φίλη «Οικογένεια» «Ποία είναι ή ιδανική σύζυγος».

Η ιδανική, κατά τη γνώμη μου σύζυγος πρέπει νάναι πολύ ειλικρινής, λίγο επαναστατική, να ξέρη την τέχνην να συγκατέχει τόν άνδρα κοντά της, νάναι πολύ θερμή, πάρα πολύ μοντέρνα και έξυπνη, να κάνει εκείνο που θέλει και σκέπτεται χωρίς να λογαριάζη τό κουτοσυνήθειό, νάχη πρωτοβουλία και θέληση μεγάλη και ν' αντιμετώπιζη την πάλη και τόν άγώνα της ζωής ένωμένη πάντοτε με τόν άνδρα της. Μιά τέτοια άπαραίτητη Αμαζόνα είναι για μένα ιδανική σύζυγος...

«ΧΩΡΟΦΥΛΛΕ Χ»

Ο κ. ΑΙΑΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Παγκράτι—Αθήναι) μās άπαντά ότι ιδανική σύζυγος δεν ύπάρχει στην έποχή μας, στην οποία βαστούν τό συμφέρον κι' ό επιπόλαιος έρως.

Επίσης και ο κ. ΚΩΣΤΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ (Άλεξάνδρεια) φρονεί ότι ιδανική σύζυγος δεν ύπάρχει στην έποχή μας.

Τήν ίδια άκριβως γνώμη έχει κι' ο κ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΩΡΑΙΤΕΛΗΣ (Μυτιλήνη).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :
"Άλλες άπαντήσεις."

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΡΩΜΑ

ΚΕΙΝΟ τό βράδυ ή τύχη εύνόησε τόν Φελίξ Κουάρτε! και κέρδιζε άδιάκοπα. Όλοι οι άλλοι παίκται στο Καζίνο τόν κτύπαζαν με θαυμασμό. Τόση ήταν ή άφοσίωσις του Φελίξ στη σφαίρα που γύριζε άπάνω στη ρουλέττα ώστε δεν πρόσεξε ότι μία νέα εξαιρετικής όμορφιάς είχε καθίση πρό όλίγου δίπλα του. Σε κάποια στιγμή όμως, ένοιωσε τό άρωμά της, ένα μεθυστικό άρωμα και παράξενο. Άμέσως τότε γύρισε και κύτταξε την κοπέλα.

Ο Φελίξ ένα πάθος είχε: Τά τυχερά παιχνίδια. Ούτε έπινε, ούτε κάπνιζε, ούτε έδινε μεγάλη προσοχή στίς γυναίκες. Αλλά σ' αυτή την περιστασι, δεν ήταν μόνάχη ή όμορφιά της νέας που τράβηξε την προσοχή του, όσο ή τραγική έκφρασις του προσώπου της. Τά μεγάλα μάτια της είχαν ένα βλέμμα παθ τικό τό όποιο τόν συγκίνησε βαθειά. Ένα πελώριο σιμαράγδι ήταν τό μόνο κόσμημα που στόλιζε τό λεπτό χέρι της. Ο Φελίξ έτοιμαζόταν να της μιλήση όταν ξαφνικά, είδε έναν άνδρα με σκληρή και άνεπαθητική φυσιογνωμία να πλησιάζη τη νέα και να της ψιθυρίξη κάτι άπότομα.

Εκείνη με ύποταγμένο έφος, τόν άκολούθησε και βγήκαν έξω από τη σάλλα. Τότε κι' ο Φελίξ μάχησε τά κέρδη του κι' έφυγε. Είχε κερδίσει δώδεκα χιλιάδες δολάρια κι' ένθουσιασμένος πήγε να δειπνήση στο «Μετροπόλ—Μπάρ» που ήταν άπέναντι στο Καζίνο.

Τό κέντρο ήταν γεμάτο κόσμο εκείνη την ώρα. Ο Φελίξ είχε σχεδόν τελειώσει τό φαγητό του, όταν ξαφνικά ένοιωσε πάλι κοντά του τό παράξενο έξωτικό άρωμα της νέας του Καζίνο. Γύρισε άμέσως και κύτταξε. Πράγματι ή όραία νέα του Καζίνο με τόν άνεπαθητικό συνοδό της, καθόταν σ' ένα τραπέζι, σέ λίγη άπόστασι απ' αυτόν.

Ο Φελίξ παρατήρησε ότι ό άγνωστος αυτός έπινε πολύ, κι' ότι μιλούσε άπότομα στην νέα. Μία στιγμή, ό άγνωστος σηκώθηκε και τρεκλίζοντας πήγε στην τηλεφωνική καμπίνα. Η νέα έπωφεληθήκη της εύκαιρίας, έοριξε ένα έκτεντικόν βλέμμα στόν Φελίξ, κατόπιν έγραψε γρήγορα μερικά λέξεις σ' ένα χαρτί και με τό γκαρσόνι έστειλε κατόπιν τη σημείωσι στόν Φελίξ.

Κατάπληκτος, ό νέος διάβασε τά έξις.

«Κινδυνεύω. Όταν φύγουν, άκολουθήστε με. Για τό θεό βοηθήστε με! Τζίλμα». Έτσι, όταν σέ λίγο τό ζεύγος, βγήκε από τό «Μετροπόλ—Μπάρ», ό νέος τούς παρακολούθησε. Τούς είδε να στρίβουν σέ διαφόρους δρόμους και τέλος να μπαίνουν σέ μία παλαιά πολυκατοικία.

Ανατοράσιος ό Φελίξ στάθηκε στο άπέναντι πεζοδρόμιο. Δεν ήξερε τί να κάνει, όταν ξαφνα είδε κάποιο παράθυρο του επάνω δρόφου να φωτίζεται και συγχρόνως

ή νέα να προβάλλη σ' αυτό. Αλλά άμέσως ένα βάνουσο χέρι την τράβηξε πίσω και τό παράθυρο έκλεισε άπότομα. Τότε ό Φελίξ χωρίς να διστάση πειά, μπήκε στο σπίτι και ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες. Όταν βρέθηκε στόν επάνω όροφο, άκουσε ξαφνα μία φωνή φρίκης πίσω από μία πόρτα. Ο Φελίξ την άνοιξε άπότομα και μπήκε σ' ένα δωμάτιο. Έκεί είδε τόν άγνωστο να σπρώχνη άγρια τη νέα. Έκείνη σωριάστηκε σέ μία καρέκλα. Με τις γροθιές του σφιγμένες ό άγνωστος προχώρησε άπειλητικά έναντίον της, αλλά, μόλις είδε τόν Φελίξ κοντοστάθηκε και φώναξε άγρια.

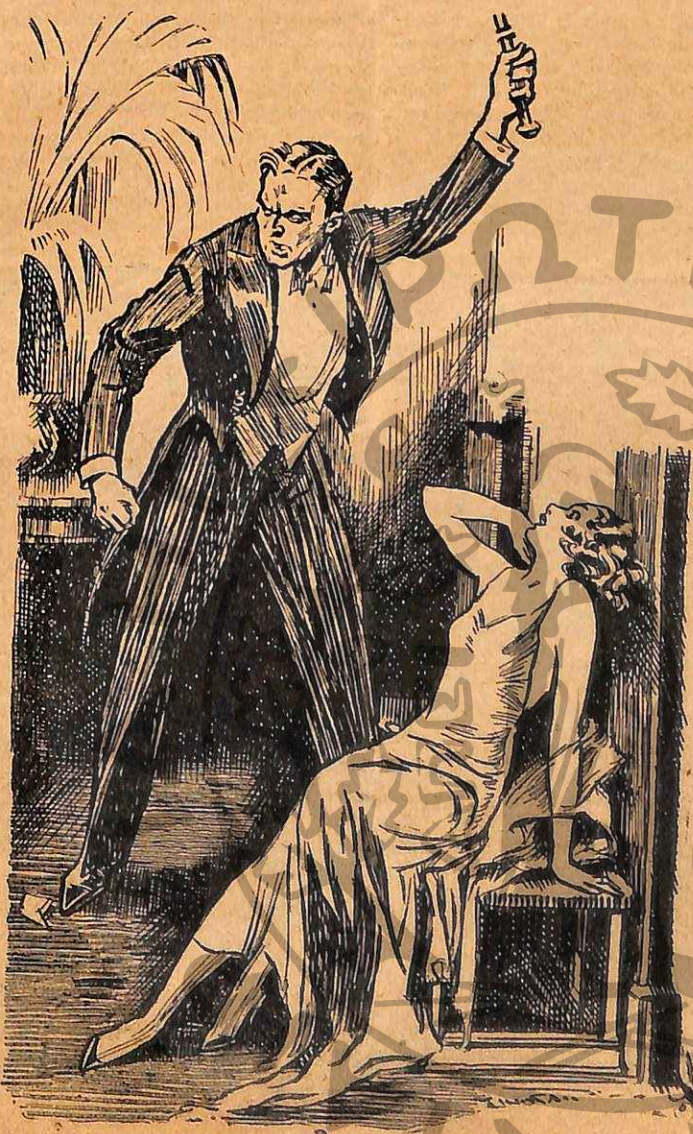
—Τι διάβολο γυρεύεις έσύ εδώ μέσα;

—Ν' άφήσης τό κορίτσι ήσυχο! πρόσταξε ό Φελίξ.

—Και τί σ' ενδιαφέρει έσένα; Πως άνακατεύεσαι σέ ξένες υποθέσεις. Γκερομπακίσου απ' εδώ, προτού σου σπάσω τά μούτρα γελοίο!

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ό άγνωστος άρπαξε από τό τράχι τη βαρεά σιδερένια τοιμπίδα, και άπειλητικά τη σήκωσε έτοιμος να τη καταφέρη στο κεφάλι του νέου.

Αλλά δεν πρόλαβε. Ένας πυροβολισμός άντήχησε.

Ο άγνωστος σήκωσε άπειλητικά την τοιμπίδα...

ΤΟΥ GANBY GHAMBERS

—Ποιός τόν σκότωσε; Ψηλά τά χέρια!

Με τό περιστροφό του ό άστυφύλακας φοβέριζε τό Φελίξ. Έκείνος ύπάκουσε. Τότε ό άστυφύλακας πλησίασε, έψαξε τις τσέπες του νέου και τού πέρασε τις χειροπέδες.

—Αλλά βρισκόταν έν άμνη—φώναξε ή Τζίλμα, χωρίς να πη ότι εκείνη είχε πυροβολήση—θέλησε να μās σκοτώση.

—Αυτά θα τά πης στόν άνακριτή, κυρά μου. Ποιός είνε αυτός; Ό έραστής σου βέβαια και σάς τσάκωσε ό άνδρας σου, έ;

—Όχι, δεν ήταν άνδρας μου. Ήταν ένας άθλιος, ένας άπατεών.

Η άστυνομία διά χαρή, αν μάθη τό θάνατό του. Σάς παρακαλώ, μη μās συλλάβετε—πρόσθεσε ή νέα κλαίγοντας—τί θα κερδίσετε; Θεέ μου, άς είχα χρήματα...άλλά να πάρτε αυτό τό δαχτυλίδι μου. Α-έξτε πέστε χιλιάδες δολάρια.

Πουλήστε τό. Κανείς δεν θα μάθη τίποτε...Αφήστε μās...Θά πητε πως άκούσατε τόν πυροβολισμό, ότι σπύσατε μια δεν βοηκάτε κανέναν... Τά άλλα διαμερίσματα είνε άκατοίχιστα. Κανείς δεν μās είδε. Ω, λυπηθήτε μās...πάρτε τό δαχτυλίδι.

Ο άστυφύλακας στάθηκε διστακτικός. Όταν έψαξε τις τσέπες του Φελίξ είχε βρη τό δέμα με τις δώδεκα χιλιάδες δολάρια που είχε κερδίσει ό νέος στο Καζίνο και τό είχε πετάξει άπάνω στο τραπέζι.

—Τι συμβαίνει εδώ μέσα;—ρώτησε άπότομα μία τραγική φωνή. «Ω, τί βλέπω έκει!

Ένας άστυφύλακας είχε μπη στο δωμάτιο, έσκυψε και κύτταξε τόν νεκρό.

—Πάρε κι' αυτά τά χρήματα—είπε ό Φελίξ—είνε δώδεκα χιλιάδες δολάρια.

—Κατοικείτε σ' αυτό τό διαμέρισμα;—ρώτησε ό άστυφύλακας ένώ τσέπωνε τά χρήματα και τό δαχτυλίδι.

—Όχι. Εδώ καθόταν αυτός ό άθλιος, δεν έχω τίποτε δικό μου εδώ μέσα.

—Ούτε εγώ,—είπε ό Φελίξ.

Ο άστυφύλακας έβγαλε τις χειροπέδες από τά χέρια του νέου. Τότε ό Φελίξ πήρε τό περιστροφό της Τζίλμα και τό έσκυψε στη τσέπη του λέγοντας.

Αυτό θα τό πάσω. Προτιμότερο να μη βρεθί εδώ μέσα.

—Καλά! είπε ό άστυφύλακας. Πηγαίνετε τώρα. Ούτε σάς είδα ποτέ, ούτε σάς έξερω...

Οι δυο νέοι έσπευσαν να φύγουν. Όταν βρέθηκαν στο δρόμο, ό Φελίξ πρότεινε να πάνε σέ κανένα Μπάρ, να πιουν κάτι για να συνέλθουν από τη ταραχή τους.

—Έδειςές αξιοθαύμαστο θάρος μικρούλα μου—είπε ό Φελίξ.

—Ήμουν χαμένη αν δεν έρχόσουν εγκαίρως είπες ή νέα. Αλλά έξ αίτίας μου έχασες τόσα χρήματα. Δεν έξέχω πώς να σ' ευχαριστήσω, ή εύγνωμόνη μου...

—Μη τό σκεπτεσαι, Τζίλμα. Από την πρώτη στιγμή που σέ είδα, κατάλαβα ότι ό άνθρώπος αυτός σέ βασάνιζε. Ποιός ήταν αυτός; Τι ήθελε από σένα;...

Κουβεντιάοντας είχαν φθάσει μπροστά στο Μπάρ.

—Μη με ρωτάς τώρα,—ψιθύρισε ή νέα.—Κατόπιν θα σου πώ... Ω!... κύτταξε τό χέρι σου και τό μανικέτι σου, είνε γεμάτα αίμα.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1551)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ROGER NERCEL (ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΚΟΝΚΟΥΡ 1934)

Η ΠΙΝΙΓΜΕΝΗ

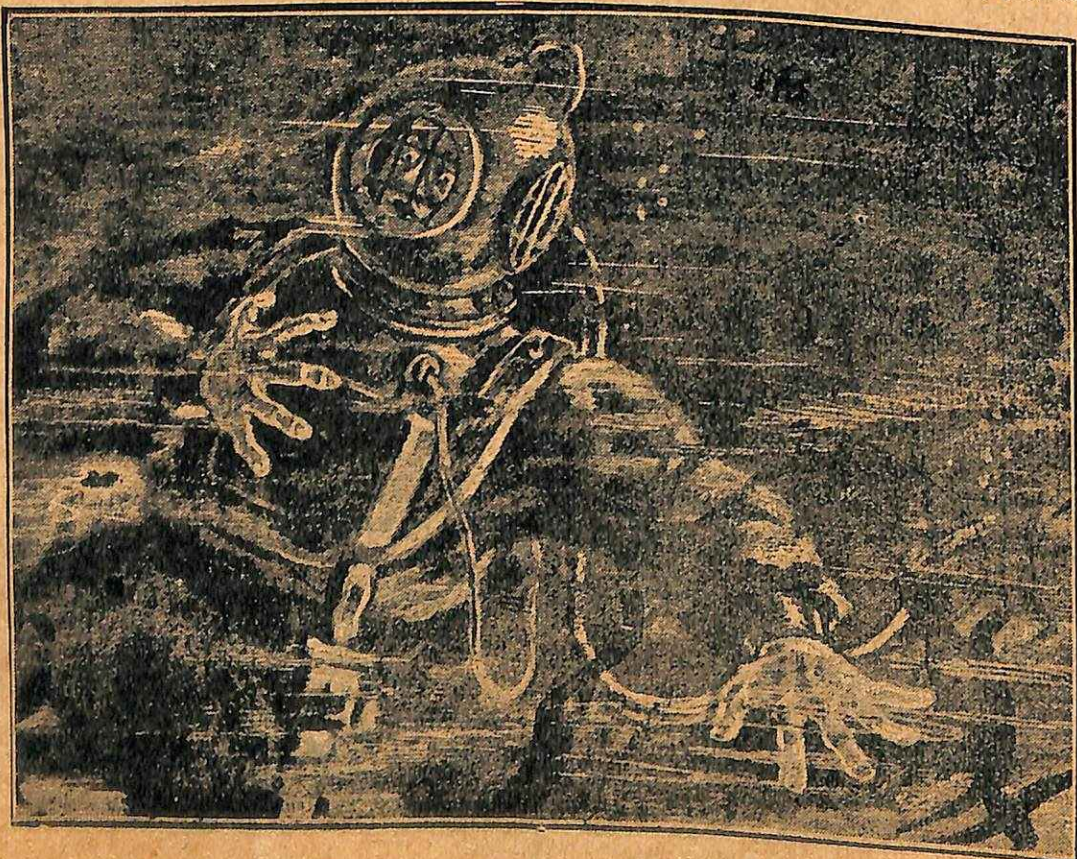
ΡΟΤΟΥ βάλ-
λουν μπρος τους
γεγονούς, δ' Τουρ-
νιέ, ο διευθύνων
μηχανικός της
εταιρείας Μάγ-
χης—'Ατλαντ ι-
κού, θέλησε να
κατεβή ο ίδιος
στο βυθό για
να βεβαιωθεί και
μόνος του για
την κατάσταση
του ναυαγίου. Για
τόν Τουρνιέ η-
ταν ένα αγαπημένο σπώρ να περι-
φέρεται στο βυθό της θάλασσας
κι' είχε ειδικευθεί πειρά σίς κατα-
δύσεις σαν τους ξέ- επαγγελματίες
δύτες. 'Ετσι κι' εκείνη την ημέρα
φόρεσε τα μάλλινα εσώρουχά του
και από πάνω το λαστιχένιο κου-
στούμι. 'Απάνω στους ώμους του
τοποθέτησαν ένα παραγεμισμένο
μαξιλάρι, απάνω στο οποίο ακούμ-
πησαν τη χάλκινη περικεφαλαία
και τα βαρίδια. Τα δερμάτινα υ-
ποδημάτα του είχαν σόλες μολυβέ-
νιες, οκτώ κιλών βάρους. Στο στή-
θος και στη πλάτη του χρέμασαν
δύο μολυβένια βάρη, είκοσι κιλών
το καθένα. Γύρω στη μέση του έ-
νας ναύτης στερέωσε τη ζώνη με
το μαχαίρι και το σχοινί της α-
σφαλείας...

Όταν ο Τουρνιέ ετοιμάστηκε
πειρά οι ναύτες έβαλαν εμπρός την
άντλια και φρούσκωσαν το κοστούμι
ως πού τα μολυβένια βάρη έπαι-
σαν να του πιέζουν το στήθος και
την πλάτη. 'Ο Τουρνιέ ανάσανε
πιο ελεύθερα και άρχα, βήμα προς
βήμα, κατέβηκε τη σκάλα του πλοίου.

Σε λίγο βρέθηκε σ' έναν άλλο
κόσμο. 'Όσο κατέβαινε είχε το δυ-
σάρεστο συναίσθη-
μα της άσπαθειας
αλλά μόλις πάτη-
σε στο βυθό, στο
στερεό έδαφος, η-
ταν ελεύθερος να
μετακινείται όπως
ήθελε. Βορσίζονταν
τόρα σ' ένα παρα-
μυθένιο θαμνογά-
λας φως και τα
αντικείμενα δλογυ-
ρά του έπερναν
παράξενα σχήματα
καθώς ο σάλος
των κυμάτων τα
θόλωνε. Οι βρά-
χοι είχαν μια από-
χρωσι χρυσωφέ-
νια, τα βρασινα
φύκια και τ' άλ-
λα φυτά του βυθού
έγεραν έδω κι' έ-
κει με χάρι σαν να
τά τάρραζε κά-
ποια έλαφρά αύρα.

'Απειρα νύχια
τόν τραβούσαν
παιχνιδιάτικα, πε-
ρίεργα και άβροβα.

Ο Τουρνιέ βορ-
σίζονταν άκριβώς
μπροστά στην προί-
ρη του ναυαγι-
σμένου πλοίου. Έ-
κανε μερικά βή-
ματα πίσω. Προ-
χωρούσε βραδεία,
μαζεμένος, σέρνον-
τας τα πόδια του.

Τραβήχτηκε πίσω με φρίκη.

γιατί κατ' όλα τα βάρη, το νερό
τόν άνέβραζε. Κάθε κίνησής του τά-
ραζε τα νερά και θάμπωνε την ό-
ρατότητα τριγύρω του. Στάθηκε
και κύτταζε το ναυάγιο. Το πλοίο
στεκόταν ίσιο στο βυθό. Η πρόμνη
του είχε σφηνωθεί στερεά ανάμεσα
σε δύο μεγάλους βράχους. Το κα-
ράβι αυτό ήταν ένα μικρό 'Αγγλικό
επιβατικό το οποίο έκανε τη συγ-
κοινωνία «Σαουθάμπτον-Χάρβης».

Ένα βράδυ, έδω και τρεις μέρες,
κάποιο μεγάλο φορτηγό το είχε
χτυπήσει στο πλευρό, μέσα στην
πυκνή ομίχλη και το πλοίο είχε
βυθισθή σε πέντε λεπτά. Η Έται-
ρεία είχε αναθέσει στον Τουρνιέ
να πάη να βγάλει από το μπροστινό
άμπάρι, το χρηματοκιβώτιο μιάς
Τραπεζής του Πόρτσμουθ, το ό-
ποιο είχε φορτωθή στο τελευταίο
αυτό, τραγικό ταξίδι.

Ο Τουρνιέ κύτταζε το ναυάγιο
κι' έβλεπε την τρομερή καταστροφή
που είχε συντελεσθή: ελάσματα
ολόκληρα είχαν ξεκολλήσει, τα κα-
τάρτια ήταν τσακισμένα, ή γέφυρες
καταστραμμένες κι' από το φοβερό
ρήγμα της συγκρούσεως τα ψάρια
μπαινόβγαιναν ελεύθερα.

Από την έπιγραφή του πλοίου
«Μιράντα» μονάχα τα δύο πρώτα
γράμματα υπήρχαν άκόμα. 'Ο χρυ-
σός τους πού λαμποκοπούσε τράβη-
ξε την προσοχή του και ξαφνικά
του ήρθε μια ιδέα: Πήρε το μα-
χαίρι του από τη ζώνη του και
άρχισε ν' άποσπά το μισοξεκολλη-
μένο άρχικό γράμμα. Το Μ αυτό,
του θύμισε το βαρύ Μανωτανικό
βραχιόλι στο οποίο λίγες μέρες,
προητέρω, είχε χαράξει αυτό το
ψηφίο για νατό χάριση στήν αγαπη-
μένη του Μαροσιέν. Σκέφθηκε ότι το
Μ του ναυαγίου μπορούσε να χρη-

σιμοποιηθή ως βάσις μιάς λάμπας
ή να έπικολληθή απάνω σ' ένα
κομψό κιβωτίδιο, σ' ένα καθρέφτη,
δοποδήποτε. Θάταν ένα δώρο σπά-
νιο, του οποίου την αξία, ή Μαρο-
σιέν καλύτερα από κάθε άλλη γυ-
ναίκα, θάταν σε θέση να εκτίμηση.
Κ' έτσι ενώ ο Τουρνιέ προσπα-
θούσε να ξεκολλήσει το Μ, αναπο-
λούσε την ιστορία της γνωριμίας
του με τη Μαροσιέν.

Κάποιο ξεστό βράδυ του καλο-
καιριού επέστρεψε άργά στο σπίτι
του, στο Παρίσι. Είχε δειπνήσει
με μερικούς φίλους του. Στο δρόμο
στάθηκε μια στιγμή για ν' άνάψη
ένα σιγάρο. Εκείνη τη στιγμή
άκουσε δίπλα του μια γυναικεία
φωνή.

— Τη φωτιά σας, κύριε παρα-
καλώ.

Γύρισε και κύτταζε. Μία νέα,
μέσα σ' ένα αυτοκίνητο είχε σταθή
κοντά του και ζητούσε ν' άνάψη
το σιγάρο της. Πράσινο ήταν
τ' αυτοκίνητο, πράσινο και το φό-
ρεμα της νέας. Το πρόσωπό της
ήταν όμορ-
το, τα χείλη της πολύ
βραμμένα και τα μάτια της υπερβο-
λικά μαυρισμένα. 'Ο Τουρνιέ της
έδωσε τον αναπτήρα του κι' εκείνη
όταν άναψε το σιγάρο της, τον
ευχαρίστησε.

— Είμαι εύτυχής πού μπόρεσα
να σας φανώ χρήσιμος, κυρία... δε-
σποινίς; είπε ο νέος.

— Δεσποινίς... είπε εκείνη. 'Ός
αντάλλαγμα, προσφέρωμαι να σας
πάω στο σπίτι σας. Έλάτε! Τ' όνο-
μά μου είναι Μαροσιέν Ρουντόν...

Η νέα μιλούσε θαρρετά και
διευθύνε τ' αυτοκίνητό της με τόση
μαεστρία, ώστε ο Τουρνιέ την συνε-
λάχε.

— 'Ό, δέν είναι πολύ δύσκολο
αυτή την ώρα—είπε ή νέα γελών-
τας—οι δρόμοι είναι σχεδόν έρη-
μοι.

Κι' όμως ή κίνησις ήταν μεγάλη
άκόμη, αλλά ο Τουρνιέ δέν πρό-
σχε την κίνησι. Κύτταζε διαρκώς
τη νέα. Δέν ήξερε σε τι κατηγορία
γυναικών να την κατατάξη. Το προ-
κλητικό μακιγιάρισμά της, το
παράξενο φέρεμά της άποτελούσαν
άντιθεσι με τα λεπτά χαρακτηρισ-
τικά της, με τη νεότητά της.
'Ασφαλώς δέν ήταν παραπάνω από
είκοσιδυό χρόνων. Το χαμόγελό
της ήταν άγγελικό, σαν μικρού
παιδιού.

Περίεργο, σκέφθηκε ο Τουρ-
νιέ, δέν είναι εκείνο που φαίνεται!
'Όστόσο ή πρότασίς της, να τον
συνοδέη στο σπίτι του, τον έκανε
σχετικόν.

— Πάμε να πιούμε κάτι στη Μον-
μάρτη—πρότεινε σε λίγο ή νέα.
Κάνει πολύ ζέση άπόψε... είν' ά-
δύνατο να κοιμηθή κανείς άπό
τόρα.

Τον πήγε σε κάποιο νυχτερινό
κέντρο. Μία τζαζ έπαιζε έξωφω-
νικά κομμάτια. 'Ο Τουρνιέ παράγ-
γειλε να φέρουν σαμπάνια. 'Απά-
νω στη μικρή σκηνή κάποια χο-
ρεύτρα χόρευε γυμνή. 'Αρτίστες
με βραχνές φωνές τραγουδούσαν
κατόπιν παθητικά «ιπλούς...» 'Η
ώρα έφτασε τρεις το πρωί... 'Ο
Τουρνιέ κι' ή σύντροφός του δέν
μιλούσαν πολύ. Έπαιναν κι' οι δύο.
Είχαν άδειάσει τη πέμπτη μπουτίλ-
λα. 'Ο Τουρνιέ σιγομουρμούριζε
κάποιο 'Αγγλικό τραγούδι, το «Φί-
λησε με» και ξαφνικά άγκάλισε τη
νέα και την φίλησε. Εκείνη δέν έ-
φερε καμμία αντίτασι. Ζήτησε να
της φέρουν ούισκι και ήπιε... και
ξαναήπιε...

— Τι χαριτω-
μένο ζευγάρι—
ψιθύρισαν δύο
χοντρές Ρωσίδες,
ή οποίες
τους παρακολού-
θουν άπό το
διπλανό τραπέζι.

Όταν έφεραν
τόν λογαριασμό,
άρχετα τσοχτε-
ρό, ή Μαροσιέν
πρόλαβε και πλή-
ρωσε τα μισά.

Μάταια ο Τουρ-
νιέ διαμαρτυ-
ρήθηκε και θέ-
λησε να της
βάλει τα χρήμα-
τα μέσα στην
τσάντα της. Έ-
κείνη άποφασί-
στικά του είπε.

— Μην έπιμέ-
νετε είναι άνωρε-
λές!

— 'Αλλά γιατί
να κάνετε τέ-
τοιο πράγμα. Δέν
γίνεται...

— Θέλω
να έπιστρέψω άμέ-
σως στο σπίτι
μου...

— Τότε γιατί
ήρθατε! Γιατί
με πήρατε μα-
ζί σας; 'Α,
όχι, εγώ τόρα

δέν σ' άφίνω... Φοβισμένη τόρα
για το τζελμά της, ή Μαροσιέν
τόν ώκολόγησε ότι είναι κόρη
καλής οικογενείας, πλούσια, ελεύ-
θερη και... καταδικασμένη σε πρόω-
ρο θάνατο. Είχε φύγει πριν από
τρεις μέρες άπό κάποιο θεραπευ-
τήριο γιατί ήθελε να χαρή, ν' ά-
πολαύση την ύπόλοιπη ζωή
της. Είχε ήρθει επίτηδες στο Πα-
ρίσι άπό το Λονδίνο για να γλεν-
τήσει. Τρεις βραδιές τόρα γύριζε
στά νυχτερινά κέντρα μα είχε άη-
δάσει!... Και τις τρεις φορές ξε-
φυγε κρυφά άπό τους συνοδούς της
αλλά άπόψε δέν ήθελε να φύγει
πάλι έτσι.

— Πηγαίνουμε! Παρεκάλεσε τον
Τουρνιέ. Πνίγνεται έδω μέσα!...

Έξω γλυκοχάραζε. 'Ο Τουρνιέ
καθώς καθόταν δίπλα της στο αυ-
τοκίνητο, κύτταζε με λύπη το ώ-
χρό πρόσωπό της. Όταν χώρισαν,
έδωσαν ραντεβού για την επομένη.

Έτσι την επομένη συναντήθη-
καν και πάλι.

Την μεθεπομένη ο Τουρνιέ
πήγε στο θεραπευτήριο, παρουσιά-
στηκε στον γιατρό ως αδελφός της
Μαροσιέν και ζήτησε λεπτομέρειες
της άσθενείας της. Η νέα μπο-
ρούσε να σωθή του είπε ο γιατρός,
άρα ν' άποφασίσουν ή ίδια με τη
θέλησί της. 'Ο όργανισμός της ή-
ταν δυνατός, αλλά ή μελαγχολία
της, ή άπογοήτευσίς της τον έμπο-
δίζε ν' αντιδρά. Έπρεπε ν' άγα-
πήση πάλι τη ζωή.

Ο Τουρνιέ ανέλαβε το δύσκολο
αυτό έργο... Κοντά του ή νέα εϋ-
ρισκε θάρρος. Αντιδούσε τη δύνα-
μη για να παλαίψη εναντίον της
αρρώστιας. Η άγάπη κι' ή άπο-
σίωσις του φίλου της ή συγκινού-
σε βαθειά. Για το δικό του χατήρι,
έκανε υπερσυστημώ και σαν κέδισε
ένα κιλό βάρους, ο Τουρνιέ για να
γιορτάση το γεγονός της χάρισε το
βαρύ εκείνο Μανωτανικό βραχιόλι.

— Είναι γελοία ή άφορημί για
την όποια μου κάνεις αυτό το ώ-
μορφο δώρο είπτε ή Μαροσιέν, δυ-
σαρεστημένη για την υπευθύμησι
της άρρώστιας της. 'Αλλά άμέ-
σως κατόπιν μετανόησε για τα
πικρά της λόγια και κλαίγοντας
ρίχτηκε στην άγκαλιά του. 'Αλλά
ο Τουρνιέ δέν την συνερίζονταν.
Είχε αναλάβει ένα έργο και έν-
νοούσε να το φέρη σε καλό τέλος.

— Πνίγνουν, της είπτε. Έφθασα
έγκαιρος και σε ρυμούλκηση. Μό-
λις στερεώθη καλά, θα γίνη ο
γάμος μας. Έχε έμπιστοσύνη σε
μένα. 'Ο,τι αναλαμβάνω το κατορ-
θώνω.

Και το θαύμα είχε γίνει. Λίγο
άκόμα κι' ή Μαροσιέν θάταν θερα-
πευμένη...

Τόρα την περίμενε στη Χάρβη.
'Απορούσε μάλιστα πώς δέν είχε
φτάσει άκόμα.

Με μια τελευταία προσπάθεια
το γράμμα Μ ξεκόλλησε άπό τη
θέσι του. Ήταν βαρύ κι' ο Τουρ-
νιέ το πέρασε στη ζώνη του. Κατό-
πιν έξακολούθησε την επιθεώρησι
του πλοίου. Προχωρούσε προσεχι-
κά ανάμεσα στά συντρίμια, από
φόβο μήπως σκαλώσει πουθενά
και σμιθθή το σκάφανδρο του,
όποτε θάταν χαμένος.

Άπάνω στη γέφυρα συνάντησε
τά πρώτα πτώματα, άποσυντεθει-
μένα, με τις όσφρες φαγόμενες άπό
τα ψάρια, τις θαλάσσιες άράχνες
και τα καβούρια. Μέσα στη τραπε-
ζαρία και τα σαλόνια, το δέμα
ήταν τόνο φριχτό, ώστε άπέφυγε
να κυττάξη. 'Αλλά ξαφνικά κάτι

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο μελισσόκομος
Γεώργιος Μπί-
γκερ, άπό την Πα-
σαντένα της Καλι-
φορνίας, έχει τό-
σο πολύ έξοικειω-
θή με τις μέλισ-
σες, άνάμεσα στις
οποίες πέρασε ό-
λη του τη ζωή,

ώστε μια μέρα τοποθέτησε 45.000
μέλισσες στο πρόσωπό του και τις
άφησε να κρέμονται, πισμένες ή
μια με την άλλη. Έτσι φανόυντου-
σαν σά μια μεγάλη γενειάδα που
έφτανε σχεδόν ως τα γόνατά του!

Απ' αυτές τις μέλισσες οι οποίες
ζύγισαν 10 λίτρες, δέν τον κέντρισε
ούτε μία!...

Όπως είναι γνωστόν, στίς έλπο-
δρομίες, οι διάφοροι κατεργάση-
δες κάνουν ένέσεις με ναρκωτικά
σε ώρισμένα άλλογα, για να επιτύ-
χουν έτσι άθέτητα κέρδη. Το κόλ-
πο όμως αυτό δέν θα έχη πιά
πέρασι στο μέλλον χάρις σε μια
ανακάλυψιν ένός έπιστήμονος τζοκεύ.

Πριν ξεκινήση το ύπνο άλλοιο
για την κούραση του, πού παίρνουν
σάλιο και το δίνουν, σ' ένα μικρό
άσπρο ποντικίκι... Αν λοιπόν το
ποντικίκι έπειτα άπό λίγα λεπτά,
σηκώση την ουρίτσα του σε σχήμα
δ, αυτό σημαίνει ότι το σάλιο του
άλλοιου είχε ναρκωτικό.

Στην 'Οκλαμά της 'Αμερικής
σ' ένα σχολικό διαγωνισμό ύνιει-
νης, κέρδισε το πρώτο βραβείο έ-

πού λαμποκοπούσε τράβηξε την
προσοχή του. Πλησίασε και με
φρίκη τραβήχτηκε πίσω. Ήταν ένα
χέρι το όποιο έβγαине από το παρά-
θυρο σαν να καλούσε βοήθεια. Η
σάσκες είχαν φαγωθή και μονάχα
οι τένοντες συγκρατούσαν άκόμη
τα κόκκαλα. 'Αλλά το φοβερότερο
ήταν ότι το χέρι αυτό, ένα λεπτό
γυναικείο χέρι, φορούσε ένα βρα-
χιόλι ίδιο κι' άπαράλλακτο μ' εκεί-
νο πού είχε δώσει στη Μαροσιέν.

Παρέκει διέκρινε το παραμορφω-
μένο, το σκελεθρομένο χροάνιο της
νεκρής. Τα μάτια ήσαν δύο μαύρες
τρύπες, ή κάτω σιαγών είχε χαλα-
ρωθή και κρεμόταν, στο βάθος
του στόματος διακρινόντουσαν σαν
φωτεινά σημεία, δύο χρυσά δοντάκια...

Δέν άπληχε άμφιβόλια πώς ήταν ή
Μαροσιέν... Είχε πνίγη ενώ ταξεί-
δευε με το πλοίο εκείνο πηγαίνον-
τας να τον συναντήση...

Τά μηνίγγια του Τουρνιέ χτυ-
πούσαν δυνατά. Ήταν άσπιδιμένος
άπό τη φοικαστική εικόνα. Το
αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του.

Μια βοή άνηχούσε στ' αυτιά του.
Κρύος ιδρώς έστράζε άπό το μέ-
τωτό του. Έκανε μια μηχανική κί-
νησι κι' έδωσε το σημείο της ανέλ-
κυσεως...

Όταν τον άνέβασαν απάνω στο
κατάστρωμα και του έβγαλαν το
σκάφανδρο, μια έμφροσι άπερίγρα-
πτης φρίκης ήταν ζωγραφισμένη
στο πρόσωπό του...

Τού άπήλθοναν διάφορες έρω-
τήσεις, μα εκείνος δέν άπάντηδεν...

Τά μάτια του κύτταζαν άπληγη
γύρω του και τα χείλη του ψιθυ-
ρίζαν άδιάκοτα:

— Μαροσιέν!... Μαροσιέν!...
'Ο δυστυχισμένος είχε τρελλαθή!

Στη Νέα Ζηλανδία, ένας άσπί-
γανος την ώρα πού είχε πάει στο
ταμείο μιάς τράπεζας για να
εισπράξη μια μικρή κατάθεσίς του,
όπνιώτισε τον άνύποπτο ταμιά και
τόν διάταξε κατόπιν να του παρα-

να χορηγήσει, το όποιο άπό την έ-
πιτροπή θεωρήθηκε ως το πιο ύ-
γιές.

Φαντασθήτε όμως την γενική
κατάληξι των κατοίκων του τό-
που όταν μαθεύτηκε ότι το βρα-
βεμένο χορηγήσει, πέθανε την άλ-
λη μέρα προσβληθέν άπό σκαρλα-
τίνα!...

Στην πόλι Κλαούσεστερ της
'Αγγλίας, κάποιος έμπορος όνομα-
ζόμενος Λευή Σούσαν, σκέφθηκε
να διαφημίση το κατάστημά του
κατά τον πιο μακάβριο κι' άνευ-
λαβή τρόπο εκμεταλλευόμενος την...

πεθαμμένη γυναίκα!

Τρεις μέρες μετά το θάνατό της
ο Λευή πήγε στο μνήμα της
κι' άπάνω στην πλάκα έγραψε τά
έξης:

«Διαβείτε! Σας συνιστώ ν' ά-
γοράσετε τα ύφασμάτα σας άπό το
κατάστημα του Λευή Σούσαν...»

«Η γυναίκα του».

Αντυχώς όμως για τον Λευή ή
δημαρχία δέν βοήξε της άρε-
σκείας της τον τρόπο αυτόν της
διαφημίσεως και διάταξε άμέσως ν'

Ένας έγγαστριμυθος άπατεών
αναστάτωση τελευταία τους πνευ-
ματικούς κύκλους της Βουδαπέ-
στις με μια άπότη πούκανε εις
βάρος μιάς κυρίας.

Σε μια πνευματιστική συγκεν-
τρώσι, ή κυρία αυτή έξεδήλωσε
την επιθυμία να έπικοινωνήση με
το πνεύμα του πεθαμμένου συζύγου
της.

Ο προϊστάμενος τότε της συγ-
κεντρώσεως, ό οποίος ήταν έγγα-
στρίμυθος, της όρισε ένα ιδιαί-
τερο ραντεβού και της άπέσπασε
συγχρόνως την υπόσχεσι ότι μετά
την πραγματοποίησι της συνδιδέ-
ξεός της με το πνεύμα του συζύ-
γου της, θα του έδινε 50 λίρες.

Η κυρία άνύποπτη πήγε στο
ραντεβού, μίλησε ώραιότατα με το
πνεύμα του συζύγου της—ηλαδή
με τη φωνή πουβγαίνε άπό την
καυλιά του άπατεώνας—και ίκανο-
ποιημένη του έδωσε τις 50 λίρες.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξι
της, όταν την άλλη μέρα έμαθε
τη σύλληψιν του έν λόγου μνήστου,
και τις αποκαλύψεις των διαφό-
ρων άπατών του.

Στη νήσο του Σολομώντος επί 10
συνεχή χρόνια, σημειώνεται κάθε
πρωί μια σεισμική δόνησις.

Τόση είναι ή άκρίβεια της σει-
σμικής αυτής δόνησεως, ώστε οι
λίγοι Έυρωπαίοι πού κατοικούν
έκει κανονίζουν σύμφωνα μ' αυτή
τα ρολόγια τους!

Ο Στεβ Κλίτσον, ένας πενηντά-
ρης άνάτηρος εστιάτωρ άπό το Το-
ρόντο του Καναδά, έπηρεασμένος
άπό τις τελευταίες χρησικονίες δέν
έμπιστευόταν τά λεπτά του στις
τράπεζες.

Νόμιζε πώς ήταν πιο σίγουρος
άν τά χρησικά έπάνω του και γι'
αυτό τά έκρυβε μέσα στο έξυλινο
παξι του!

Την έπαθε όμως σαν άγράμμα-
τος. Γιατί μια νύχτα του έβγαλαν το
πόδι του την ώρα πού κοιμόταν
σ' ένα ξενοδοχείο κι' έτσι μαζί
μ' αυτό, έχασε και τις οικονομίες
του.

— Ένας τόννος θαλάσσιου ύδα-
τος περιέχει, σύμφωνα με σχετικές
ανάλύσεις, ό χιλιάστά του γραμμα-
τίου χλωράφι! Έπειδή ο όγκος
του νερού όλων των θαλάσσιων τη-
γής ύπολογίζεται σε 1.300 εκατομ-
μύρια τόννους, βγαίνει το συμπέ-
ρασμα ότι ή θαλάσσα περιέχει μέ-
σα της το άφαντο ποσό των
8 εκατομμυρίων περίπου τόννων
χλωραφίου!

Στη Νέα Ζηλανδία, ένας άσπί-
γανος την ώρα πού είχε πάει στο
ταμείο μιάς τράπεζας για να
εισπράξη μια μικρή κατάθεσίς του,
όπνιώτισε τον άνύποπτο ταμιά και
τόν διάταξε κατόπιν να του παρα-

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗ

ΜΕ ΤΟ ΧΡΟΝΟΠΛΑΝΟ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ!...

Ο 1925 ένα πρωτοφανές, όσο και μυστηριώδες γεγονός κρατούσε για αρκετό καιρό σε αναστάσιση τη κοινή γνώμη και ιδιαίτερώς τον έπισημονικό κόσμο της Καλλιφρονίας.

Ο καθηγητής της Φυσικής Τζών Ρομπινς, εξηφανίσθη κατά τον πλέον ανεξήγητο τρόπο, μέσα από το εργαστήριο του, μαζί με τον Ραϊμονό Μπέντ, ένα φοιτητή 22 ετών που εργαζόταν κοντά του ως γραμματέας.

Ο Τζών Ρομπινς ήταν γνωστός στους επιστημονικούς κύκλους ως ένας από τους πιο σοφούς και τους πιο εκκεντρικούς επιστήμονες. Εκείνο δε που έκανε ιδιαίτερη εντύπωση στους άλλους ήταν η παράδοξη θεωρία του σχετικά με το χρόνο.

Ο Ρομπινς κατοικούσε σε ένα παλιό σπίτι, στην Πανοράμικ Γουαίτ, μαζί με μια χήρα αδελφή του, η οποία αφηγήθηκε ως εξής τα της εξαφανίσεως του αδελφού της και του γραμματέως του:

— Στις 4 ή ώρα το απόγευμα μας έπεσε κτύπος. Μπέντ ο οποίος, αφού μίλησε λίγο μαζί μου, τράβηξε κατ' ευθείαν για το εργαστήριο του αδελφού μου, όπως συνήθιζε να κάνει πάντοτε. Εγώ σε λίγο έτυχε να περάσω απ' έξω απ' το εργαστήριο και, καθώς η πόρτα ήταν μισανοικτή, τους είδα και τους δυο να στέκονται κοντά σε μια παράξενη μηχανή. Δεν πέρασε κανένα τέταρτο από τη στιγμή εκείνη όταν, μέσα από το εργαστήριο ακούστηκε ένας τρομερός κρότος, σαν έκρηξη βόμβας, που έκανε τους σουβάδες των περισσότερων σχεδόν τοίχων να πέσουν. Έτρεξα άμέσως στο εργαστήριο όπου τα βρήκα όλα άναπο δογυρισμένα. Ούτε ο αδελφός μου, ούτε ο γραμματέας του βρισκόταν πια εκεί. Κι οι δυο είχαν εξαφανιστεί μαζί με τη μολύβινη μηχανή, και από τότε κανείς δεν τους είδε πια.

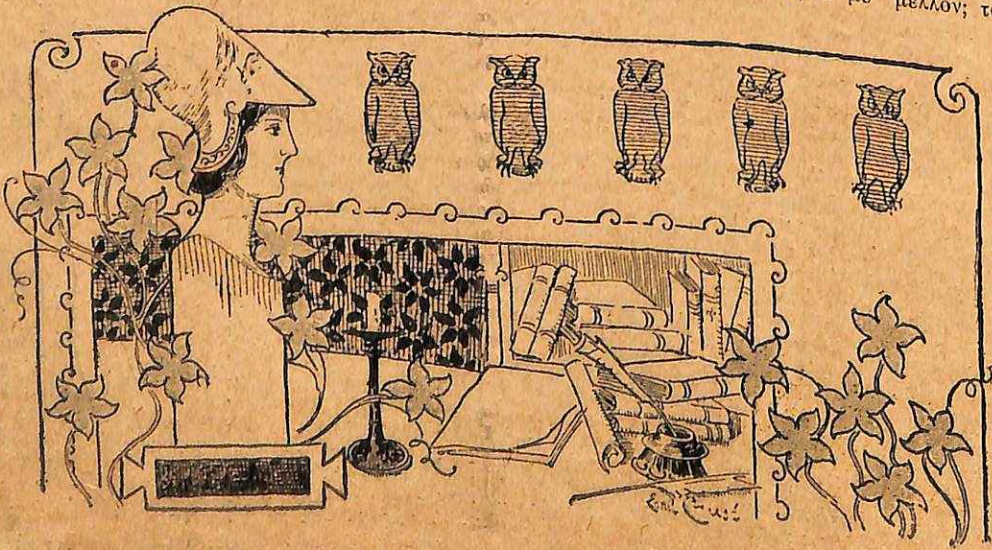
Η διαδοξία σχετικά με τη μυστηριώδη αυτή εξαφάνιση έπερναν πια κι εδώ. Ο καθένας προσπαθούσε να δώσει μια εξήγηση στο σκοτεινό αυτό μυστήριο. Πολλοί έπαιζαν πώς ο σοφός καθηγητής έφυγε με ένα ιδιόμορφο

Ποιος δεν έχει διαβάσει το υπέροχο ρομάντο του μεγάλου "Αγγλου" συγγραφέως Ουέλς: «Η Μηχανή που τρέχει μέσα στο Χρόνο»; Το διήγημα που δημοσιεύουμε σήμερα είναι κάτι ανάλογο με το αριστούργημα του "Αγγλου" μυθιστοριογράφου: "Ενας Αμερικανός σοφός φτιάχνει ένα «χρονοπλάνο» και ταξιδεύει με αυτό στο μέλλον, σ' έναν φρικώδη τόπο, όπου τα έντομα έχουν υποδουλώσει τους ανθρώπους! Η συναρπαστική αυτή ιστορία θα δημοσιευθεί σε 2-3 συνέχειες, θα την ακολουθήσουν δε παρόμοια καταπληκτικά αναγνώσματα, τα οποία εξασφαλίσαι με δι' όδους αμοιβής, χάριν των αναγνωστών μας.

έφευρέσεως αεροπλάνο, συναποκομίζοντας κι' ένα ποσό 21 χιλιάδων δολларίων που είχε σκηώσει από τις καταθέσεις της αδελφής του στην τράπεζα, μια μέρα πριν να εξαφανιστεί. Την κατηγορία όμως αυτή την διέψευσε η ίδια η αδελφή του καθηγητού. Εξ άλλου έμενε αδιαφώτιστο κι' ένα άλλο μυστήριο: Πώς έφυγαν ο καθηγητής κι' ο βοηθός του απ' το εργαστήριο τους, αφού τα παράθυρα βρέθηκαν κατ' ακριβεία; Άλλα κι' άνοιχτα αν ήταν τα παράθυρα πάλι θα ήταν δύσκολο να φύγουν κανείς ανάμεσα από τα σιδερένια κάγκελλα που τα έφραζαν.

Δώδεκα μήνες πέρασαν από την ημέρα της εξαφανίσεως και η μυστηριώδης αυτή υπόθεση κόντευε να ξεχασθεί, όταν ένα άλλο περιστατικό, εξίσου αλλόκοτο και μυστηριώδες με το πρώτο, ήρθε να εξαναζωογονήσει το ενδιαφέρον του κόσμου.

Ένα μεσημέρι δηλαδή, ενώ έγευμάτιζαν, στο σπίτι ενός γνωστού δικηγόρου της πόλεως, στην Γαγκλγούντ Ρόουντ, μια βολίς έπεσε άξαφνα με πάταγο επάνω στο τραπέζι, το ανέτρεψε κι' κατόπιν ξεερράγη. Εύτυχως κανείς δεν έπαθε τίποτα. Κι' οι τρεις παρόντες ομογενείς τον διαδέχθηκε σε λίγο η πιο βιθεία κατά τη λήξη, γιατί όλα τα πράγματα και η πόρτα της τραπεζαρίας ήταν κλειστά. Από ποιά μήκη λοιπόν εκείνο το στανικό μηχανήμα, χωρίς ούτε ένα τζάμι να σπάσει, ούτε ένας τοίχος να γκρεμιστεί; Μυστήριο! το δ

ΤΟΥ ΟΥΓ' ΑΛΙΣ ΜΙΛΛΣ

τέτοια άνοητα πράγματα, κατά τη γνώμη φυσικά που είχα τότε. Το βιβλίο που κρατούσα ήταν του Ουέλς κι' έφερε τον τίτλο: «Η Μηχανή που τρέχει μέσα στο Χρόνο». Ο προϊστάμενός μου γύρισε άξαφνα και με κούταξε.

— Δε φαίνεται να συμφωνείς με το βιβλίο αυτό, δεν είναι έτσι; μου είπε.

— Δε φαντάζομαι να πιστεύετε σοβαρά πως μπορεί κανείς να ταξιδεύει μέσα στο Χρόνο, του άπαντησα. Εγώ τουλάχιστον δεν πιστεύω παρά μόνον στην πραγματικότητα.

— Και βέβαια το πιστεύω! μου φώναξε. Τι έννοιες, άλλωστε, λέγοντας τη λέξη πραγματικότητα; Τη γη επί της οποίας στεκόμεθα; Τη θάλασσα επάνω στην οποία ταξιδεύουμε; Η τὸν αέρα, διά μέσου του οποίου πετούμε; Όλα αυτά δεν έχουν καμιά εξωχρηστική αξία, εκτός από τις ιδιότητες που τους δίνουμε εμείς, με τη βοήθεια των αισθησών μας.

— Ναί, ελπα, μί' η γη, η θάλασσα, ο αέρας είναι πράγματα που μπορεί να τα πιάσω ή να τα αισθανθώ. Ένώ το χρόνο ούτε να τον πιάσω, ούτε να τον αισθανθώ μπορώ.

— Ούτε το διάστημα μπορείς να το αισθανθείς ή να το πιάσεις, και όμως κινείσαι μέσα σ' αυτό. Εάν π.χ. έφηνες από δω για να πάς στο δημαρχείο, θα έλεγες ότι έχεις ασηχες γι' αυτό ένα χρονικό διάστημα 10 λεπτών. Σ' αυτή την περίπτωση συνεπώς ο χρόνος θα είχε τη σημασία της πραγματικότητας, αφού κινήθηκες μέσα σ' αυτόν επί 10 λεπτά. Εάν όμως σε ρωτήσω γιατί είνε αδύνατον να προπορευθείς μέσα στο χρόνο, όχι πια 10 λεπτά, μα 5 αιώνες, θα με θεωρήσεις τρελό.

— Ίσως να έχετε δίκιο, απάντησα. Μα ποιος έχει ποτέ έφευγει μια χρονική μηχανή για να ταξιδεύει μέσα στο χρόνο; — Εγώ! είπε ο καθηγητής, χαϊδεύοντας το παράθυρο μηχανήματος, το οποίο τώρα μονάχα μάθαινα γιατί το προώρριζε.

— Θέλετε να πείτε πως μ' αυτό το μηχανήμα θα ταξιδεύετε στο μέλλον; τον ρώτησα ειρωνικά.

— Εάν οι ύπολοι σμοί μου είνε ακριβείς — και έχω όλα τα δεδομένα — να πιστεύω πως είνε — το χρονοπλάνο μου — αυτή είνε η επιστημονικός δρόμος νομομασία του — σε λίγο θα μ' έπαιρουν να κάνω με ένα ταξιδάκι στο μέλλον, με πληροφόρησε ο καθηγητής.

— Ταξιδί στο μέλλον! Φώναξα παραξενεμένος.

— Γιατί; Μήπως έχεις καμιά αντίρρηση με ρώτησε, κλείνοντας την πόρτα του δωματίου με πάταγο.

— Καμιά άπολύτως, είπα, παίρνοντας το πράγμα σ' άστεία.

— Καλά λοιπόν. Τι

ποτα δεν μ' έμποδίζει να δοκιμάσω το μηχανήμα άποψε κιόλας.

Το χρονοπλάνο είχε δυο θέσεις. Ο καθηγητής με έβαλε να καθίσω στη μία, όπου και μ' έδεσε με μια ζώνη, για να μην πέσω έξω κατά το ταξίδι, καθώς μου ξέξηγσε. Μπροστά μας ήταν μια συσκευή που έμοιαζε σαν ραδιόφωνο με διάφορες πλάκες και δείκτες σαν του ρολογιού. Κάτω στα πόδια μας ήταν ένα σωρό πεντάλια και φρένα.

— Αυτό εδώ δείχνει τα χρόνια και τους αιώνες, άρχισε να μου ξέξηγεί ο καθηγητής, δείχνοντας μου ένα από τα ρολόγια της συσκευής. Το άλλο, το διπλανό, τις εβδομάδες, τις μέρες, τις ώρες και τα λεπτά. Αυτός ο μοχλός κανονίζει την πορεία. Κάτω από τα καθίσματα έχω βάλει και τροφίμα για να μη πεινάσουμε στο ταξίδι.

Στο τέλος κάθισε κι' αυτός πλάι μου και με ρώτησε:

— Είσαι έτοιμος;

— Μιλώ με τέτοια πεποίθησι που για μένα στιγμή μ' έκανε ν' αμφιβάλλω αν το πράγμα ήταν άστειο όπως το νόμιζα εγώ. Κατόπιν όμως η λογική μου υπερίσχυσε πάλι και άρχισα να αισθάνομαι οίκτο για τον καμμένο τον καθηγητή.

— Ναί, είμαι έτοιμος, του είπα, για να δω τι θα γίνει.

— Εκείνος τότε κατέβασε ένα μοχλό. Το χρονοπλάνο άρχισε να τρέχει έλαφρά στην άρχη. Κατόπιν έμας έλαφρός, μονότονος θόρυβος, όπως το ρόν-ρόν της γάτας αντίχρησε. Αυτό ήταν όλο.

— Ε, τι κάνουμε λοιπόν; τον ρώτησα ειρωνικά.

— Δεν πρόφτασα όμως καλά καλά να τελειώσω την ερώτησι και το δωμάτιο άρχισε να γυρίζει σαν σβούρα, όπως όλα γύρω θάμπωσαν και χάθηκαν μέσα σ' ένα σκοτάδι. Γύρω μας, θάρρεις κι' έτρεχαν ένα εκατομμύριο καταράκτες. Είχα την συναίσθησι πως κάποιος μ' έπιασε, με γύρισε τα μέσα δώω και κατόπιν με τινάζε μακριά!

Κατόπιν όλα τελείωσαν και... βρέθηκα έαπλωμένος, σχεδόν άναίσθητος μέσα σε κάτι συντρίμματα από άσταλι και σίδερο. Νόμιζα βέβαια πως βρισκόμαστε ακόμη μέσα στο εργαστήριο. «Να τι θα πη ν' άκούη κανείς αυτούς τούς παλαβούς!» σκέφθηκα. Το άνοιγμα αυτό μηχανήμα έξερα ότι φαίνεται και παρ' όλο που με ακούωσι! Εύτυχως δεν είχα πληγωθεί πουθενά, εκτός από μερικές γρατσουνιές εδω κι' εκεί στο πρόσωπο, στα χέρια και στα πόδια. Προσπάθησα να καθίσω και με πολλή δυσκολία το κατόρθωσα. Τότε όμως με περίμενε η πρώτη αληθινή έκληξις! Μπροστά μου αντίκρυσα ένα γέροντα με άσπρα μακριά μαλλιά και γένεια που έφθαναν ως το στήθος και τη ράχη του. Ήταν ο καθηγητής μου! Δεν πρόλαβα να συνέλθω από την έκπληξι μου και διεπίστωσα πως κι' έμένα στο πρόσωπό μου είχαν φυτρώσει μουστάκια και γένεια. «Όσο για το κεφάλι μου είχε γίνει φαλακρό σαν μπαλά του μπιλιάρδου!... Κούταξα ένα γύρω και είδα πως είμαστε πεσμένοι κάτω κατά μεσής σε μια πεδιάδα. Το έδαφος ήταν σκεπασμένο με τούρες χόρτου. Κάτι μισομαδημένοι θάμνοι φύτρωναν σε άραιά διαστήματα. Υπήρχαν και μερικά δένδρα πολύ μακριά όπως από μας.

— Καθώς καθόμουν άκίνητος και άποσβολωμένος, αδυνατώντας να πιστέψω αυτά που έβλεπαν τα μά-

τια μου, άκουσα άξαφνα τον καθηγητή να μου μιλάει με φωνή αλλοιωμένη από τα γεραστιά, που την άνεγνώρισα όμως εύκολα.

— Δεν μπορώ να καταλάβω πως ήμουν τόσο άνοητος ώστε να μη λάβω υπ' όψιν μου μια πολύ σπουδαία λεπτομέρεια! τη σπουδαιότερη ίσως! μου είπε ο καθηγητής.

— Ποιά; τον ρώτησα.

— Νά, δεν σκέφθηκα πως στο ταξίδι του μέλλοντος τα σώματά μας θα έγηρασαν.

Τα λόγια του αυτό δεν άφιναν καμιά άμφιβολία για την πραγματικότητα. Ποιος ξέρει πόσο μακριά βρισκόμαστε από το έργοστηριο, μέσα σε μια έρημη πεδιάδα, γέρος εκείνος και μεσώκοπος εγώ, διαμαρμόνοι και νηστικοί, με τα ρούχα ξεσχισμένα από την πολυκαίρια, έλεινοί και άξιοδάκρυτοι.

— Πρέπει να γυρίσουμε άμέσως στο παρελθόν! φώναξα.

— Ναί, πρέπει, είπε εκείνος, αλλά πως; Η μηχανή μας κατεστράφη από την πολυκαίρια. Και εύτυχως που έγινε αυτό, γιατί αν εξακολουθούσαμε ακόμα να ταξιδεύουμε στο μέλλον, άσφαλώς θα πεθαίναμε από τα γηραστιά που προκαλεί η τριβή του περιβάλλοντος επάνω στο σώμα. Και να δες που δεν έξω πόση άπόστασι χρόνου διανύσαμε. Όλα τα έργαλεία μας κατεστράφησαν τελείως.

— Νά, κάμωμε ένα άλλο χρονοπλάνο, είπα.

— Με τι να το κάνουμε; Δεν έχουμε εδω τίποτα.

— Άτελειμένους σηκώθηκα επάνω και άρχισα να έρευνώ τον όριζόντα. Άξαφνα από διάφορα σημεία φάνηκαν κάτι μεγάλες μούρες κηλίδες, σαν μεγάλα μπουλντάρια ανθρώπων που προχωρούσαν κατ' επάνω μας. Ο καθηγητής σηκώ-

θηκε κι' αυτός επάνω και κούταξε τις κηλίδες εκείνες. Σε λίγο καμιά άμφιβολία δεν μ' έμεινε. Αυτό που έτρεχαν κατ' επάνω μας ήταν ανθρώπινα όντα. Κάτι όντα όμως που δεν τα είχαν δει ακόμα ώς τότε άπό μας. Ένθρωποι έσαν τελείως γυμνοί, και τόσο άμυττοι, άσμένοι ώστε το κεφάλι τους έσημάτιζε όρθή, ονία με το ύπόλοιπο σώμα τους. Άντις να τρέχουν κατ' άπάνω σαν τα ύποζύγια και τα χέρια τους ταλαντεύονταν δεξιά και άριστερά! Σαν έφθαναν καμιά πενήντα μέτρα μακριά μας στάθηκαν και σχημάτισαν ένα μεγάλο ημικύκλιο γύρω μας. Το σώμα τους ήταν όλο σχεδόν καλυμμένο από μακρές τριχες σαν των ζώων και μακριά άτένιστα μαλλιά κρεμόντοσαν από το κεφάλι τους.

— Τι περιέργια όντα! είπα εγώ. Άν τα χαρακτήριστικά του προσώπου τους δεν ήταν ανθρώπινα, θα έλεγες κανείς πως είνε πύθιοι.

— Ο καθηγητής έκανε μερικά βήματα προς τα εμπρός και τους φώναξε στην Άγγλικά:

— Είμαστε Άμερικανοί ταξιδιόωτες. Ξέρει κανείς από σας την Άγγλικά;

— Ένα ήχηρό χρεμέτισμα συνοδευόμενο από δυνατά λακτίσματα — λές και οι άνθρωποι αυτοί ήταν μούλάρια — ύπεδέχθη τους λόγους του καθηγητού.

Την ίδια στιγμή ένας μεταλλικός ήχος πολύ ένκεντριτικός άκούστηκε από παντού. Ο καθηγητής επανέλαβε την ερώτησι του στη Γαλλική, την Ίσπανική, την Ίταλική και τις άλλες άλλες γλώσσες και διαλέκτους. Το αποτέλεσμα όμως κάθε φορά ήταν το ίδιο.

— Άξαφνα μερικοί από τούς περιέργους αυτούς ανθρώπους βγήκαν έξω από τη γραμμή και προχώρησαν προς το μέρος μας. Είδα

με τότε κάτι που μ' έκανε να φρένουμε. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ζευγμένοι σαν τα άλογα και στη ράχη του ο καθένας έφερε κι' ένα άπίστευτο καβαλλάρι, ένα πελώριο μυρμήγκι, 2 ποδιών μακρούς, του οποίου η μεγάλη κεφαλή έπεφταν δεξιά κι' άριστερά στο πρόσωπό τους και εισχωρούσαν μέσα στο στόμα τους, χρησιμοποιώντας για χαλινάρι. Αυτά τα μυρμήγκια έσαν τον μετalloκό θόρυβο που τόσο μ' έπειραζε στα νύχτα.

— Οι καβαλλάρηδες — γιατί μ' αυτούς είχαμε πια να κάνουμε κι' όχι με τα δυστυχισμένα ανθρώπινα ύποζύγια τους — άρχισαν να μ' άποζύγουν. Έντρομοί έμεινε ύποχωρούσαμε στην άρχη σιγά, κατόπιν όμως άρχισαμε να τρέχουμε με όλη τη δύναμι των ποδιών μας. Φτάσαμε έτσι σ' ένα μικρό ύψωμα και από εκεί είδαμε, σε κάποια άπόστασι, άρκετά τέτοια ύψωματα, τα ένα κοντά στο άλλο σε σχήμα κύκλου, με μια μικρή πεδιάδα στη μέση. Τότε κατάλαβα την τραγική αλήθεια. Ήταν φανερό πια πως τα τρομερά μυρμήγκια προσπαθούσαν να μαντεύσουν τον καθηγητή και έμένα μέσα σ' αυτή τη φυσική στάση, άπαράλλαχτα όπως οι άνθρωποι σπράχνουν με φωνές και κλείνουν μέσα σ' ένα φραγμένο μέρος τ' άγρια άλογα!

— Πολλές φορές ο δυστυχισμένος ο καθηγητής μου έπεσε κάτω έξαντλημένος. Οι «Υπερμυρμήγκες» όμως είχαν την ύπομονη να τον περιμένουν να σηκωθεί για να έναναρχίσουμε την πορεία μας προς τη στάση μας. Έπί τέλους όταν φτάσαμε εκεί ήταν νύχτα πια και δεν μπορούσαμε να δούμε. Όδηγούμενοι όσιστο από ένα παφλάσμα νερού που άκούγαμε εκεί κοντά, πλησίασαμε σ' ένα ποτάμι. Δόξα σοι ο Θεός!...

Πέσαμε άμέσως με ταμούτρα κι' άφου σβύσαμε τη δύνα μας πλύνουμε τα ποσιμένα και ματωμένα πόδια μας. Κατόπιν, αδιάφοροι για την τύχη που μ' άσ περιέμενε σπείρωθηκαμε ο ένας κοντά στον άλλο για ξεπαστιά, και, κορρασμένοι καθώς ήμασταν, δεν άρχισαμε να κοιμηθούμε.

Υστερα από μερικές ώρες ύπνοιαμε. Το ζουρο περνούαζε. Κι' έμεινε, γυμνοί καθώς ήμασταν, δεν μπορούσαμε να κοιμηθούμε πια, όταν η πρώτη κοίρασι πέρασε.

Όλο το βράδυ, ως που ξημέρωσε ο Θεός την ήμερά, άλλο δεν άκούγαμε πια τα χρεμέτισμα των... συνανθρώπων μας που ήταν μέσα στην ίδια μάγνη με μ'άς. Πού κατάναμε η δυστυχισμένη άνθρωπότης! Μ' όλη του την κακομοιρία ο καθηγητής προσπαθούσε να δώσει μια εξήγησι στο καταπληκτικό αυτό γεγονός.

— Έπί των ήμερών μας, άρχισε να λέει, μερικοί άνθρωποι έφταναν τον κάδωνα του κινδύνου λέγοντες ότι τα έντομα και ιδίως τα μυρμήγκια ήταν ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την κυριαρχία του άνθρώπου επί της γης και ότι άπό η γέννησι θα έρχοταν ήμερα που θα του την άφαιρούσαν!... Άλλά γιατί να έξακολουθώ; Η τωρινή μας κατάσταση σου δείχνει άρκετά αν η προβλέψις αυτές ήσαν βάσιμες ή όχι.

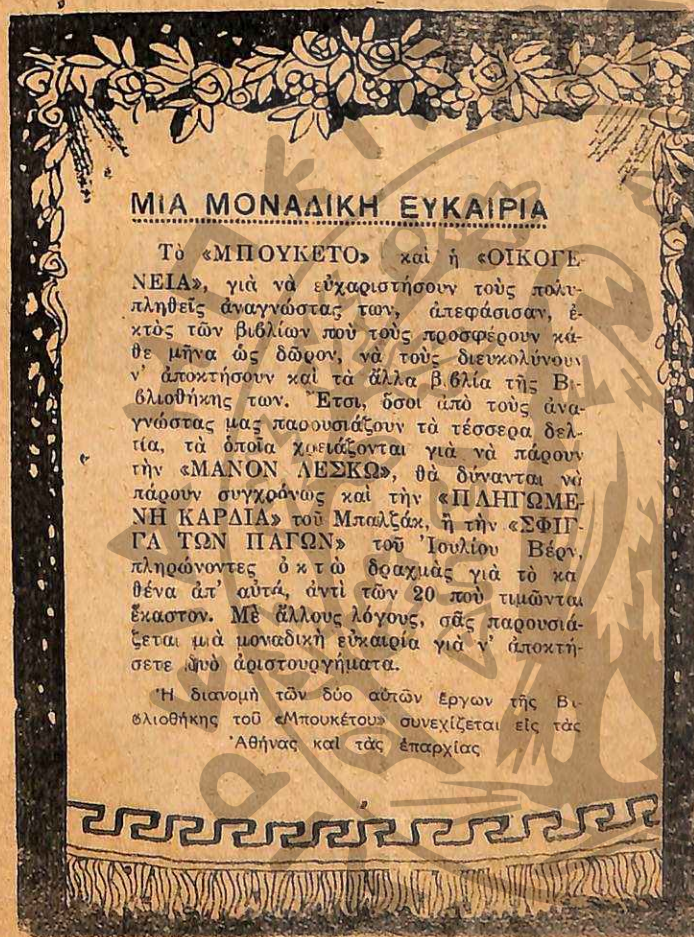
— Εκείνο που είδαμε την άλλη μέρα το πρωί μ'άς προσέξινε άκόμα περισσότερο, καταπληξί και άηδία για τη κατάσταση της διάμορφης άνθρωπότητος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνέχεια

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εύχρηστίσουν τους πληθείς αναγνώστας των, άπεφάσαν, εκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' αποκτήσουν και τα άλλα βιβλία της Βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τούς αναγνώστας μ' άποσπάζουν τα τέσσερα βιβλία, τα όποια χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΝΤΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ, ή την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Τουλζίν, ή την «ΠΛΗΘΥΝΟΝΤΕΣ ΟΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΔΕΘΑΛΙΑΣ» για το κεφάλι απ' αυτά, αντί των 20 που τιμώνται έκαστον. Με άλλους λόγους, σ' άς παρουσιάζει μια μοναδική ευκαιρία για ν' αποκτήσετε άπο άριστογνήματα.

Η διανομή των δύο άσων έργων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» συνεχίζεται εις τας Αθήνας και τας επαρχίας.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΚΛΟΠΗ ΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Η χαμηλοταχυτική ιστορία ενός τρελλού Ρουμάνου άριστοκράτη. Ο θησαυρός του Έθνικού Μουσείου του Βουκουρεστίου. Η Χρυσή «Κόττα με τα κλωσσοπούλια». Το εκπληκτικό κατόρθωμα του Πανταζέσκο. Πώς μπήκε μέσα στο μουσείο. Η μυθιστορηματική κλοπή του θησαυρού. Η περιπέτεια του πανταλονιού ενέος γιατρού. Πώς βρέθηκε ο θησαυρός, κλπ. κλπ.

Ο Έθνικος Μουσείο του Βουκουρεστίου έχει έναν «θησαυρό» που μπορεί να σταθεί δίπλα στους περιφημότερους του παλαιοῦ και του νέου κόσμου. Ο θησαυρός αυτός λέγεται: «Η Κόττα με τα κλωσσοπούλια», ή όπως λέγεται αλλιώς «το κειμήλιο της Πιετρούζα», από τον ονόμα της σπηλιάς στην οποία βρέθηκε. Ο θησαυρός λοιπόν αυτός είναι μια κόττα με δώδεκα κλωσσοπούλια, από συμπλεγμένους χρυσάφι, με μπρούτζινα λάντια, ρομπινίνα κι άλλες πολύτιμες πέτρες. Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να μάθει ποιος είχε κρύψει εκεί μέσα, μέσα στο χρώμα της σπηλιάς, αυτόν τον θησαυρό. Πιστεύεται όμως ότι ήταν κάποιος από τους συντρόφους του Αλάριου του Δού, του βασιλέως των Βισιγόθων.

Αυτό το θαύμα της χρυσοχοΐας τέχνης βρισκόταν στο ισόγειο του μουσείου, πάνω σένα βάθρο από μαύρο βελούδο και σκεπασμένο με ένα είδος γυαλίνου πυργίσκου, για να μπορεί ο κόσμος να το βλέπει απ' όλες τις μεριές.

Έδώ και λίγα χρόνια λοιπόν ζούσε στο Βουκουρεστί ένας παράξενος και άσυντος νέος ο περίφημος Πανταζέσκο, ο οποίος τότε ήταν άσημος και βασανιζόταν διαρκώς να βρει έναν τρόπο να γίνει γνωστός σ' όλο τον κόσμο ως ο «βασιλεύς» των άκροβατών. Είναι κι αυτό μια λωξά, όπως τόσες άλλες...

Μά παρ' όλες τις άκροβατικές επιτυχίες του, οι Βουκουρεστιανοί προσέβησαν περισσότερο τους «άσυντους» της αεροπορίας και τους γόνιτες του κινηματογράφου κι έτσι ο τρελλός Πανταζέσκο, πήρε μια μέρα την απόφαση να γίνει διάσημος με ένα εκπληκτικό και πρωτοφανές κατόρθωμα. Κι ένα κατόρθωμα που δεν θα μπορούσε να το συλλάβει ή φαντασθεί ούτε το πιο γονίμιον συγγραφέας αστυνομικών και παραδόξων μυθιστορημάτων.

Ένα βράδυ ο Πανταζέσκο μένα σκονινοί και με μια δμπερέλλα, μπήκε κρυφά από το παράθυρο στο σπίτι ενός γιατροῦ, την ώρα που αυτός έτρωγε με την οικογένειά του. Ο τρελλός νέος λοιπόν βρήκε έτσι την ευκαιρία να κλέψει ένα πανταλόνι του γιατροῦ και να ξεναφύει από το παράθυρο, δίχως να γίνει αντιληπτός από κανένα.

Έπειτα κρύφτηκε σένα σκοτεινό δωμάτιο, πέρασε το πανταλόνι του γιατροῦ, πάνω από το δικό του και τράβηξε μ' αδιάφορο ύφος για το Βουλεβάρτο του Καρόλου Δού, όπου ανέβαινε από το άγαλμα του Μιχαήλ του Γενναίου, ύψονεται ο δόγκος του Έθνικού Μουσείου.

Κατά τα μεσάνυχτα τότε, την

ώρα που γίνονται τα έγκληματα, έβριζε το σκονινοί που είχε μαζί του σκαρφάωσε ως τη στέγη του μουσείου και με χίλιες δυο προφυλάξεις μπήκε μέσα στο οίκημα. Ο Πανταζέσκο είχε καταστρώσει με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιό του ήξερε που ήταν ακριβώς το μέρος που βρισκόταν πάνω από την αίθουσα της «Κόττας με τα κλωσσοπούλια». Δεν είχε λοιπόν να κάνει τίποτε άλλο παρά να τρυπήσει το πάτωμα του πρώτου δρόφου κι από εκεί να περάσει στην αίθουσα του θησαυρού που βρισκόταν, όπως είπαμε στο ισόγειο. Με τα διάφορα εργαλεία που είχε πάρει μαζί του, αυτή η δουλειά δεν ήταν και τόσο δύσκολη.

Μά υπήρχε ο φόβος ότι οι συνβάδες που θα έπεφταν από τα βάρη, θα τραβούσαν την προσοχή κανενός φύλακα, από εκείνους που μοσκοιμώντουν σ' όλους άμυδρα φωταγόμενους θαλάμους του μουσείου.

Για ν' αποφύγει αυτόν τον κίνδυνο ο Πανταζέσκο, άνοιξε πρώτα μια μικρή τρύπα, πέρασε από αυτήν την δμπερέλλα που είχε μαζί του κι έπειτα την... άνοιξε! Η άνοιχτη δμπερέλλα λοιπόν, που ήταν κάτω ακριβώς από την τρύπα, δέχονταν τους σουβιάδες. Όταν δέχονταν οι σουβιάδες, οι Πανταζέσκο την άδειαζε υπομονετικά και με μεγάλη προσοχή δίχως θόρυβο.

Όταν η τρύπα έγινε άρκετα μεγάλη, ο τρελλός μας έδωσε το σκονινοί στα κάγκελλα ενός παραθύρου, τα πέρασε από την τρύπα και με τη μεγαλύτερη ευκολία γλίστρησε ως το ισόγειο.

Έκει τότε, με την ίδια προσοχή, έβγαλε την χρυσή «Κόττα με τα κλωσσοπούλια» στις τσέπες του πανταλονιού του γιατροῦ κι ανέβηκε με το σκονινοί στο πρώτο πάτωμα. Έπειτα έφυγε κρυφά από

το μουσείο, αφήνοντας το σκονινοί και την δμπερέλλα στη θέση τους, για να δείξει στους αστυνομικούς με ποιο τρόπο είχε εργασθεί.

Ύστερ' από το κατόρθωμα αυτό ξανατρυπήσε μέσα στο σπίτι του γιατροῦ, έβγαλε το πανταλόνι που είχε κλέψει, μέσα στις τσέπες του οποίου είχε χώσει τον θησαυρό ένα κουβάρι, το έκρυψε μέσα στο πιάνο, που βρισκόταν εκεί πέρα στο δωμάτιο. Κατόπιν, υπερέβηκε για το κατόρθωμά του, γύρισε στο σπίτι του και κοιμήθηκε ήσυχος, με τη βεβαιότητα ότι την άλλη μέρα θα μιλούσε όλος ο κόσμος γι' αυτόν.

Την άλλη μέρα, όπως ήταν φυσικό, το Βουκουρεστί αναστατώθηκε από την είδηση της συνταρακτικής αυτής κλοπής. Η χρυσή «Κόττα με τα κλωσσοπούλια» ήταν όντως εθνικός θησαυρός! Επί πλέον Ρουμάνιας...

πισκέπτη και να του πη ότι μπορούσε να παρουσιασθεί την άλλη μέρα το μεσημέρι, στα γραφεία της αστυνομίας.

Μά φέρον την «Κόττα με τα κλωσσοπούλια»! Διεμαρτυρήθη ο γιατρός.

Ο γραμματέας τα έλασε. Άμέσως όμως συνήλθε κι έμπασε τον γιατρό στο γραφείο του διευθυντού της αστυνομίας. Έκει τότε, ο γιατρός, αφηγήθη τα εξής:

«Έδω και δυο εβδομάδες ή γυναίκα μου άπελάμνη ότι είχε εξαφανισθεί ένα από τα πανταλόνια μου. Φυσικά δεν δώσαμε καμιά εξαιρετική προσοχή σ' αυτή την απώλεια. Θα το είχε κλέψει κανένας ζητιάνος... Άπόψε όμως ή γυναίκα μου θέλησε να παίξει λιγάκι πιάνο, για να διασκεδάσει μερικούς καλεσμένους μας. Μά όσο κι αν χτύπαγε τα πλήκτρα, το πιάνο δεν έβγαζε κανένα ήχο! Σκανδαλισμένος λοιπόν, άνοιξα το σκέπασμά του και βρήκα κατάπληκτος το χαμένο πανταλόνι μου. Επί πλέον βρήκα μέσα στις τσέπες του την «Κόττα με τα κλωσσοπούλια».

Ο ένδοξος άριστός τώρα της κοινής γνώμης ήταν άπερίγραπτος, δ' νης έμαθε ότι ο εθνικός θησαυρός ταν έξαγυρισθεί στο μουσείο. Η είχε έξαγυρισθεί στο μουσείο. Η αστυνομία όστόσο δεν τον συμμεριζόταν διόλου, γιατί δεν είχε ανακαλύψει άκόμα τα ίχνη του μυστηριώδους λωποδύτη. Μά, έξαφνα πάλι, ύστερ' από τρείς μέρες, ο Πανταζέσκο παρουσιάσθηκε θοισμ-βεντικά στην αστυνομία και δήλωσε με άπαθεια:

«Έγώ έκλεψα τον θησαυρό! Θέλησα ν' άποδείξω πως μπορούσα να κάνω κάτι που δεν θα το κάταφεραν κανείς λωποδύτης ή άκροβατής!...

Οι αστυνομικοί έσκασαν στα γέλια, γιατί νόμισαν πως είχαν να κάνουν μενα τρελλό. Μά κατά την αναπαράστασι της κλοπής άναγκάστηκαν να όμολογήσουν ότι ο Πανταζέσκο είχε δίκιο. Κανείς τους δεν μπορούσε να ξαναβρεί με τη σκονινοί και να περάσει από την τρύπα του πατώματος. Το κατέβα-σμα ήταν εύκολο, μά το άνέβασμα, άκατόρθωτο!...

Κι όμως είχε άπλοότατο! Τους έξηγησε τότε ο Πανταζέσκο. Όταν έφθασα στο άπάνω μέρος του σπιτιού, άναποδογύρισά, με το κεφάλι προς τα κάτω και τα πόδια προς την τρύπα. Έπειτα σήλασα το πέρασα από την τρύπα, έ άνοιξα στο πάτωμα για να στηριχθώ και πέρασα έτσι και το σώμα μου!...

Κι ο Πανταζέσκο, ευκρινώς έδειξε πως ήταν σάν άκροβατής έδειξε στους αστυνομικούς πως είχε άνεβή στο πρώτο πάτωμα.

Περαιτό εινε τώρα ν' αναφέρη κανείς ότι αυτή ή κομική ιστορία είχε ένα τραγικό τέλος. Ο Πανταζέσκο καταδικάσθηκε σε είκοσι χρόνια έργου και μιά μέρα τουφεκίσθηκε από πίσω, επειδή τάχα είχε άποπειραθή να δραπετεύσει.

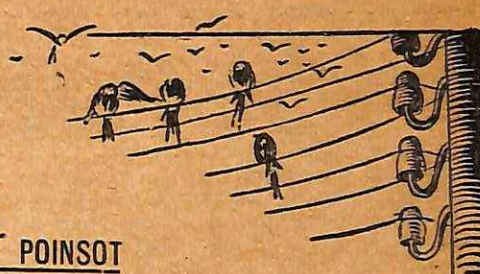
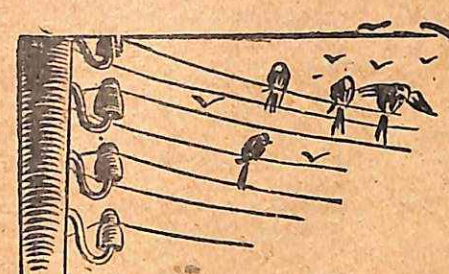
Οι Ρουμάνοι αστυνομικοί δεν του είχαν συγχωρέσει την γελοιοποίησή τους.

ΤΖΟΡΖ ΜΑΝΤΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αν ή κ. ντε Πουρταλές, έρχό-ριζε στην αλλη του Κεραμεικού κι άποτελούσε το στόλισμά της χωρίς στην όμορφη, την φρεσκάδα και την άφρονη κανονικό-τητα των χαρακτηριστικών της, ή κ. ντε Μέντερινι έρχόριζε έξ-ίσου κι' αυτή για την άριστοκρα-τικήτά της και τη μεγάλη της καταγωγή, την ό-οια έδειχνε σε κάθε της κίνησι. Φανταστήτε πόσο άβρεξ, άρμονικες και χαρι-τωμένες έπρεπε να είνε ή κίνη-σεις της.

Ο περίφημος Βιντερχάλτερ, ο έπίσημος ζωγράφος των καλλο-νών της Δευτέρας Αυτοκρατορίας, δεν μπόρεσε όστόσο να έξωραίση τόσο την πριγκήπισσα ντε Μέντε-ρινι στο πορτραίτο, που της έκανε ώστε να μη χτυπάει στα μάτια του θεατοῦ ή άχαρη κα-μπύλη του χείλους της και τα κά-πως διεσταλμένα ρουθούνια της. Άλλά τα μάτια της:.. Πόση ζωή, πόση φλόγα, πόσο πνεύμα πρό-διδαν τα μάτια αυτά!

Στο πορτραίτο της πριγκήπισ-σης Μέντερινι, ο Βιντερχάλτερ θέλησε να της δώση όλη την ευ-γένεια της καταγωγής της, με την αντίθεσι μεταξὺ των κάπως χον-δροφτιαγμένων χαρακτηριστικών της και των αιδερών και άνάλα-φρων πέπλων που περιέβαλαν την κυματιστήν της κόμη. Κ' ή πριγκήπισσα ή ίδια είχε συναι-σθησι ότι δεν είχε και τόσο ω-ραία χαρακτηριστικά καί, για να προλάβη τις κοροϊδίες, είχε κολ-λήσει μόνη της στόν έαυτό της το παρατσούκλι «μαίμου της μό-δας».

Κι όμως, χωρίς στις άνεξάν-τητες πηγές, του γεμάτου έτοι-μότητα πνεύματος και χωρίς σε μια έξαγυριστή γοητεία που ή με-γάλη αυτή κυρία είχε και στις χειρότερες άκόμα έκκεντροικότητες της, ήταν ή φλόγα που έμφύ-λωνε και όμορφαινε τα άνάτορα του Κεραμεικού, του Φονταίνε-πλώ και της Κομπιέννης.

Το θέλητρο της κ. Μέντερινι ήταν ή έξαιρετική αντίληψη, ή γοητεία της δεύτερης από τις τρείς χάριτες της Δευτέρας Αυτοκρα-τορίας, — ής κ. ντε Γκαλλίφε — ήταν ή τσαχίνικη, κι' όστόσο κάπως αιδερία εκείνη όμορφη που χαρακτηρίζει τις Άγγλίδες.

Κάτω από μιά μύτη τελεία κ' ένα στοματάκι γοητευτικό, στρογ-γύλευε ένα μικρό πηγούνι που φανέρονε γυναίκα με θέλησι κι' άνυπόταχτη, ή όποια ήθελε να λυγίζουν όλοι μπροστά στα κα-ρίτσια της. Η κ. ντε Γκαλλίφε υπήρξε ή βασίλισσα της μόδας και τα γούστα της κι' ή τουα-λέττες της άποτελούσαν ύποδει-γματα προς μίμηση στην άριστο-κρατία την όποια κυβερνούσε σύμφωνα με την ιδιοτροπία της.

Ότ'όσο κάτω από το ψυχρό φαι-νομενικά παρουσιαστικό της που της χραισμευε για ν' άπομακρύνη

άπό κοντά της τους ένοχλητικούς, έκρυβε καρδιά χρυσή και ψυχή γεμάτη συμπόνια.

Η κ. ντε Πουρταλές, ή τρίτη των Χαρτίων ήταν τόσο μινόν και χαριτωμένη ώστε θύμιζε τις γοητευτικές εκείνες μαρκησιές που βλέπουμε στούς πίνακες του Βαττώ και του Λατούρ, την έλε-γαν όλοι «ώραία κυρία ντε Πουρ-ταλές» και την παρωμοίζαν με την μαρκησία Πορπαδοῦρ.

Μη συμπεράνετε όμως άπ' αυτά πως ήταν γυναίκα άπερίσκεπη κι' έπιπόλαιη. Κάθε άλλο μάλι-στα... Η κ. ντε Πουρταλές είδε το παιγνίδι που έτοίμαζε ο Βίσα-μαρκ στόν Ναπολέοντα Γ' πολύ καθαρά άπ' όλους τους Γάλ-λους, διπλωμάτες. Κι' άσφαλώς ή τύχη της Αυτοκρατορίας και της Γαλλίας θα ήταν διαφορετική, αν ο Ναπολέων είχε άκούσει τις ύποδείξεις της.

Η δούκισσα ντε Μορνύ, σύζυγος του «φυσικού» αδελφού του Ναπολέοντος Γ'

Και τώρα άς μιλήσουμε χωρι-στά για καθένα από τις τρείς Χάριτες.

Η πριγκήπισσα Μέντερινι είχε το εξής κοινό με την αυτοκρα-τορία Ευγενία. Είχε τόσους έν-θουσιώδεις υπερασπιστές όσο και μανιασμένους έχθρούς. Μέσα στην κοινωνία της όποιος ήταν ή ψυχή συναντιόντουσαν φίλοι που δεν έκαναν άλλο παρά να την έγκωμιάζουν και αντίπαλοί της που δεν παρέλειπαν να σπο-λιάσουν δυσμενώς ούτε την πιο παραμικρή της κίνησι.

Πρέπει όμως να όμολογήσουμε ότι ή ίδια ή πριγκήπισσα δημι-ούργησε τόσο τους φίλους της όσο και τους έχθρούς της: άφω-σιωμένη σ' αυτούς που είχαν την τιμή να συχνάζουν στα σαλόνια της, μαστίγωνε με λόγια σκληρά εκείνους, που, χωρίς σπουδαίες άφορμές συχνά, ήθελε ν' άπομα-κρύνη από κοντά της. Άγάπησε κι' αντίπαθ'όσε με όλη της την ειλικρίνεια κι' ο κόσμος της άνα-πέδωσε τα ίσα. Την έλεγαν συγ-χνόως «Παναγία της Βιέννης» και «Βασίλισσα Πανοῦκλα»!

Κόρη ενός παμπλουτου Οῦγ-γρου φρουδάργου, του κόμητος Σάντορ που είχε γίνει περιήρημος σ' όλη την Εὐρώπη για τις ιπ-πευτικές του τρέλλες και που τον θεωρούσαν ως μυσλό όχι ίσορο-πημένο, ή πριγκήπισσα περιφε-ρευόταν για την καταγωγή της κ' εύρισκε σ' αυτήν μιά δικαιο-λογία για τις ιδιοτροπίες της. Όταν κατά το 1860 έγινε γυ-ναίκα του πρίγκιπος Ριχάρδου Μέντερινι — του γιου, του περι-φήμου Αυστριακού διπλωμάτου, πήγε άμέσως σ'το Παρίσι μαζί με το σύζυγό της, ο όποιος είχε διο-ριστή πρεσβευτής της Αυστρίας στη Γαλλία. Έκει, έγιναν άμέ-σως δεκτοί, μ' έγκραδύτητα στην αλλη του Ναπολέοντος Γ'. Συγ-χνόως δέ άρχισαν να δίνουν στο μεγάλο τους όρτοε τους άφησαν έποχη.

Η «ώραία λαΐδη», όπως άπο-κάλεσαν οι Παρισινοί την πριγ-κήπισσα, ήταν μιά γυναίκα πολύ-ψυχολόγος στο βάθος. Και ψυχο-λόγησε εύθ'όδε έξ άρχής την κοι-νωνία της Δευτέρας Αυτοκρατο-ρίας, την κυβέρνησι και τους Γάλλους γενικά. Είδε πως ή ευ-θύμια είνε προσφιλής στούς Γάλ-λους περισσότερο άπ' το κάθε τι, πως μπορεί κανείς να τους κα-τακτήσει με μιά έξυπνη κουβέντα και ότι ή περισσότερες διαφορές τελειώνουν μ' ένα ποτήρι σαμπά-νια και μ' ένα τραγουδάκι. Έπω-φέληθη μάλιστα άπ' όλ' αυτά. Κατάλαβε ότι θα ήταν περισσό-τερο άπό κάθε άλλη φορά καλό-δεκτη στα άνάτορα του Κεραμει-κού. Η φίλια της Αυτοκρατορίας της ήταν ή φλόγα έγγυσης γι' αυτό. Η πρωτοτυπία του πνεύ-ματος της, οι έσρησι μά ειλικρι-νείς της τρόποι γοήτευαν τη Γαλλική αλλη, της όποιος τα μέλη δεν ήθελαν να νοιώθουν πάντοτε το βάρος της έθιμοτυ-πίας. Το εύθυμο κέρι της, δια-σκεδάσε και τους πιο μελαγχολι-κούς, κι' ή ενεργητικότη της πα-ρέσχε και τους πιο νωθρούς. Γι' αυτό, άμεσως όλοι τη χαρα-κτήρισαν σάν μιά γυναίκα έξαι-ρετική.

Ένα άπ' τα πρώτα πεδία στα

όποια έπεβλήθη ή έξουσία και ή

θέλησι της πριγκήπισσης ντε

Μέντερινι, ήταν και ή μόδα. Πε-

ριφρονώντας τότε φαμπαλάδες

που ήσαν τόσο προσφιλείς στην

αλλη της Γαλλίας, θέλησε ν' ά-

πελευθερώση τις γυναίκες άπ' το

φριχτό ζυγό που τις έξαναγκάσε

να κρύβουν τα θέλητρά τους

κάτω από όγκους στολισμάτων,

να καταστρέφουν την κομψότητα

της εμφάνισής τους μ' ένα φορ-

τίο από στολισμάτα, να φυλακίζουν τη σιλουέτα τους μέσα στα κρινολίνα τους. Τό κρινολίνο άλλωστε, την εποχή εκείνη, είχε αποκτήσει διαστάσεις καταπληκτικές: Ήταν ένα βαρύ δίχτυ από σίματα άπανάω στα όποια τεντωνόταν το φόρεμα. Ή πριγκηπισσα Μέττερνιχ λοιπόν έγκαι τέλειψε το κρινολίνο κ' έν' συνεργασία με τον περίφημο ράφτη Γουόρθ, που μόλις τότε είχε εγκατασταθή στο Παρίσι, λάνσαρε ένα φόρεμα πιο μαζεμένο και πιο κοντό.

Λένε μάλιστα πως ή πριγκηπισσα Μέττερνιχ δημιούργησε τον οίκο Γουόρθ και ότι σ' αυτήν όφείλεται ή σημερινή παγκοσμιά φήμη του. Αυτό είνε μια υπερβολή, εναντίον της οποίας και ή ίδια διαμαρτυρότανε συχνά. "Εκανε όμως κάτι καλύτερο: "Ελάνσαρε τον Γουόρθ και μαζί μ' αυτόν τις μόδες, ή όποιες έπρόκειτο να έμπούσουν τις παλαιές. "Ο θρίαμβός τους ώστόσο δεν ήταν άμεσος. Τό κρινολίνο, χωρίς στις θερμές ύποστηρίκτριές του, αντίταξε άπελπισμένη άμυνα. Τότε ή πριγκηπισσα και ό ράφτης της κατέφυγαν σ' ένα στατήριμα για να τό έμπούσουν: "Επενώσαν τη φούστα μπουφάντ που ήταν κάτω, μεταξύ της άπλης φούστας και του κρινολίνου.

"Ήταν μια επανάσταση στη μόδα, τό βράδυ που ή πριγκηπισσα Μέττερνιχ παρουσιάστηκε στην αλή με φόρεμα από σατέν λευκό στολισμένο στη ζώνη, γύρω στο λαιμό και στους καρπούς, με φύλλα κισσού γεμάτα μαργαριτάρια και στάλες δροσιάς.

Μά για να επιβάλλονται και να θαυμάζονται τέτοιες πρωτοτυπίες χρειαζόταν ή άφθιστη χάρι μιας τέτοιας γυναίκας.

"Όταν—γράφει σχετικώς ή κ. Καρέτ—ή πριγκηπισσα Μέττερνιχ, στις βραδιές των χορών, έμπαινε στα άνάκτορα του Κερμαμκου, πολύ λεπτή, σχεδόν αδύνατη, άρεκατή ψηλή, με τούς ώμους της όλόγυμνους, με τό μέτωπό της γεμάτο διαμάντια, με τις μακριές της φούστες που σεργάντουσαν κάτω, όλοι τά έχαναν μπρός στην ασύγκριτη χάρι της και τό ύπεροχο ύφος της. Είχε αυτή την άμύμητη άριστοκρατική εμφάνιση που μόνο ή καταγωγή την δίνει και τό περιβάλλον μέσα στο όποιο έζησε κανείς".

"Αποφασισμένη ν' απολαύση τη ζωή, να τη μεταμορφώση σε μια διαρκή έορτή, άγαπώντας τό θέατρο, τούς χορούς και τις λαμπρές έσπερίδες, ή πριγκηπισσα είχε βρή στο Παρίσι μια κοινωνία που βιάζόταν κ' αυτή να διασκεδάση που ήταν πάντα διατεθειμένη ν' αναβάλει για την άλλη μέρα τις σοβαρές ύποθέσεις και της οποίας ή πιο μεγάλη άπασχόλησις ήταν να έπαινο ή κάποιο καινούργιο χορό, κάποια νέα έορτή, κάποια νέα διασκεδάσι πάντα πιο ρασιονάτη από τη προηγούμενη.

"Η Αύτοκρατορία ήθελε πάντα γύρω της κίνησι και εΐθυμα και κανείς δεν ήταν σε θέση να της δώση αυτό τά δυο πράγματα περισσότερο από την πριγκηπισσα ντε Μέττερνιχ. Πολύ γρήγορα έγινε ή εάγαπημένη πριγκηπισσα της αύτοκρατείας, ή άπαραίτητη φίλη, ή όποια είχε πάντα όπ' όψει της κάποια καινούργια διασκεδάσι για να κάνει την Εύγενία να ξεχνά τις συζυγικές της άτυχίες και τά πολιτικά ζητήματα, τά όποια δεν έλλοιτο σύμφωνα με την έπιθυμία της.

"Α! Τό Παρίσι της εποχής εκείνης όπου κανείς δεν νοιάζότανε για σοβαρές ύποθέσεις, όπου σκόρπιζαν με τις χούφτες τό χρυσάφι που κέρδιζαν με μερικά έπιτυχημένα κόλπα στο χρηματιστήριο σε λίγες στιγμές, όπου οι κομψοί άνθρωποι, έτρεχαν τό βράδυ στα κέντρα της μόδας με τη βεβαιότητα ότι θα συναντούσαν τις ώραιες γυναίκες που είχαν δει την ίδια μέρα στο Δάος της Βουλώνης ή σε κανένα θέατρο. Ήταν ό εποχή που βασιλευσαν ή Λεωνίδα Λεμπλάν, ή "Αννα Ντελιόν, ή Μπαρούτσι, ή "Αντέλλα Κουρτουζ, γυναίκες του ήμικόμου που ήταν άδολές και γνωστές, όσο κ' ή μεγαλύτερες κυρίες της αλής. Μια άπ' αυτές μάλιστα ή Παϊβά, τά κατάφερε να γίνει μαρκησία κ' είχε τό πιο πολυτελές μέγαρο στα "Ήλυσια—

νέ Μέντενιχ άφησαν έποχή στο Παρίσι.

Μιά μέρα, καθώς έκανε τον περίπατό της μαζί με κυρίες και κυρίους της αλής στην Κομπιέν είδε μακριά ένα νεαρό καπνοδοχοκαθιστή, κατάμαυρο άπ' τό καπνό. "Άμέσως μια τρελή ιδέα πέρασε στο μυαλό της.

— Στοιχηματίσετε, είπε στους συντόφους της ότι θα φιλήσω αυτό τό άμορφο παλληκάρι; "Όλοι τότε άρχισαν να διαμαρτύρονται γύρω της. Να φιλήση ένα καταμουντζουρωμένο καπνοδοχοκαθιστή; Τι τρέλλα!...

Μά ή πριγκηπισσα θέλοντας να τούς δείξη ότι καμιά έκκεντρικότης δεν την τρώμαζε, φώναξε ή μάλλον έτρεξε μ' άνοιχτή την άγκαλιά της προς τον καπνοδοχοκαθιστή.

"Εκείνος όμως τρομαγμένος στο αντίκρουσμα μιας τόσο λαμπράς συντροφιάς, τό έβαλε στα πόδια...

Κ' έτσι ή πριγκηπισσα δεν τον φίλησε.

Πεδία. Γυναίκες του καλού κόσμου και γυναίκες του ήμικόμου στριμγωνόντουσαν ή μια με την άλλη στα σαλόνια και μιλούσαν μεταξύ τους στον ένικό! Ή πριγκηπισσα Μέττερνιχ, μολονότι ή ίδια τό άρνιόταν, έπαιξε ρόλο άρχηγού όλων αυτών των γυναικών, τραγουδούσε τά εόδα των τραγουδιών τους κ' είχε την ίδια ξενοιασιά μ' αυτές.

Πώς όμως αυτή που είξερε και που άναποδσε αυτήν την ιωνανία, είχε μια μέρα την έμπνευσι να της επιβάλει ένα Βάγνον; Λένε είχε όπ' όψει της τά πυραυλικά ματα ενός άλλου μεγάλου συνθέτου, του Μπερλιόζ, τον όποιο είχαν κοροϊδέψει οι θαυμαστές του όπερεττών του "Οφφενμπαχ και του "Γερβέ; "Ετσι όταν την βραδυά της προμερέας του "Ταχόμπερ" οι Παρισίνοι σφύριζαν τό θέο αυτό μουσιδό μεγαλόσημα, ή πριγκηπισσα μανιασμένη τούς φώναζε: "ήλθιτε! Μά κ' οι Παρισίνοι θα μπορούσαν να της άπαντήσουν: "Τρελή!

"Η τρέλλες της πριγκηπισσής ντε Μέττερνιχ άφησαν έποχή στο Παρίσι.

Μιά μέρα, καθώς έκανε τον περίπατό της μαζί με κυρίες και κυρίους της αλής στην Κομπιέν είδε μακριά ένα νεαρό καπνοδοχοκαθιστή, κατάμαυρο άπ' τό καπνό. "Άμέσως μια τρελή ιδέα πέρασε στο μυαλό της.

— Στοιχηματίσετε, είπε στους συντόφους της ότι θα φιλήσω αυτό τό άμορφο παλληκάρι; "Όλοι τότε άρχισαν να διαμαρτύρονται γύρω της. Να φιλήση ένα καταμουντζουρωμένο καπνοδοχοκαθιστή; Τι τρέλλα!...

Μά ή πριγκηπισσα θέλοντας να τούς δείξη ότι καμιά έκκεντρικότης δεν την τρώμαζε, φώναξε ή μάλλον έτρεξε μ' άνοιχτή την άγκαλιά της προς τον καπνοδοχοκαθιστή.

"Εκείνος όμως τρομαγμένος στο αντίκρουσμα μιας τόσο λαμπράς συντροφιάς, τό έβαλε στα πόδια...

Κ' έτσι ή πριγκηπισσα δεν τον φίλησε.

Συνδεδεμένη στενά με τούς περυσότρεους άπ' αυτούς, τούς έδειχνε ένα είδος συγκαταβατικής φιλίας, ή την έβλεπαν άπογεύματα όλόκληρα να πορπάρη, να συζητή, να τροποποιή και να είνε τό πραγματικό βασίλειό της ή μόδα.

Τό σοά της ή κ. ντε Γκαλλιφέ τό έπαιρνε πάντοτε σε κάποιο μεγαλοράφτη. "Εκεί μέσα ζούσε κ' εκεί περνούσε τις ημέρες της.

Κόρη του περιφήμου τραπεζίτου Καρόλου Λαφίτς και της "Αγγλίδος λαίδης Φλόρανς "Αννας Κούινγκαν παντρεύτηκε στα 1859 τό μαρκήσιο Αύγουστο—Γάστονα "Αλέξανδρο ντε Γκαλλιφέ, πριγκηπα ντε Μαρτίγν. Μά άμέσως μετά τό γάμο τους, οι δυο σύζυγοι ψυχράθηκαν κ' άρχισαν να ζουν σχεδόν χωριστά.

"Ελεύθεροι και οι δυο από κάθε δεσμό, ενώ ό μαρκησιός έδρεπε δάφνας ως στρατιωτικός, ή σύζυγός του είχε άφήσει τον έαυτό της να παρυσυρθή από τό στρόβιλο της κοσμικής ζωής. Ήταν πανταχού παρούσα σ' όλες τις έορτές, στον Κερμαμικό, στην Κομπιέν, στο Φονταινεμπλώ κ' είχε γίνει ή άχώριστη φίλη της κυρίας ντε Πουρτολέ και της πριγκηπισσής Μέττερνιχ.

"Όσο για τις σχέσεις της με τον αύτοκράτορα, με τον όποιο, όπως έλεγαν ή κακές γλώσσες, παρηγοριόταν για την έλλειψη του συζύγου της, δεν μπορούμε να πούμε τίποτε γιατί δεν έχουμε άπαρκείς άποδείξεις.

"Η πιο άφωτισμένη φίλη της κ. ντε Γκαλλιφέ, κ' ή τρίτη και πιο γοητευτική από τις τρεις χάριτες ήταν μόλις δεκαεφτά χρόνων όταν παντρεύτηκε τον ντε Πουρτολέ.

Τό νεαρό άνδρόγυνο έγκαταστάθηκε, με μεγάλη πολυτέλεια σ' ένα μέγαρο κ' ή πρώτη φροντίδα της κομψότητας ήταν να δημιουργήση ένα σαλόνι. Μέσα στο σαλόνι αυτό γεφυρώθηκε τό «χάσμα» που ύπρχε εκείνη την έποχή στη Γαλλία. "Εβλεπε συγκιντωμένους εκεί δημοκρατικούς, βασιλόφρονες, και βογιαπαριστάδες να συνομιλούν φιλικόντας. Αυτό δηλαδή που δεν θα κατώρθωνε κ' ό πιο έπιδέξιμος διπλωμάτης τό πέτυχε ή γοητεία και ή χάρις της οικοδεσποίνης.

"Η ώμορφιά της συνετέλεσε ώστε να την αγαπήση όλος ό κόσμος. "Επάνω στους ύπεροχους ώμους της, ένας λαιμός σαν του κύκνου ύποβάσταζε τό πιο ώραιο κεφάλι του κόσμου. "Ενα κεφάλι με γαλάνα μάτια γεμάτα έκφρασι, πλαισιωμένο από τά πιο ώμορφα χρυσά μαλλιά. Ήταν επί πλέον κομψή και λεγερή σά νεράιδα, γοητευτική σαν όνειρο, ένα έμψυχο έργο τέχνης.

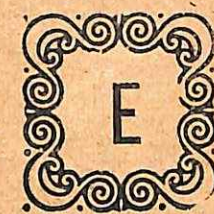
"Η εμφάνισή της στην αλή έκανε καταπληκτική αίσθησι. Ή κόμησος γοήτευσε από την πρώτη στιγμήν τούς αύτοκράτορας. Ή Εύγενία ένοιωσε μια άκατανίκητη έλξη προς αυτή κ' ό αύτοκράτωρ την κρατούσε στο ιδιαίτερο αύτοκρατορικό τραπέζι.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΑΣΠΑΛΑΚΕΣ

(Άρθρον του "Όλιβερ Πάϊν μέλους της Ζωολογικής Έταιρείας του Λονδίνου)

Ν αντιθέσει με πολλά άλλα ζώα που άναφέρουμε σε προηγούμενα φύλλα, και τά όποια μπορούν και μένουν δίχως τροφή επί άρκετό χρονικό διάστημα, οι άσπάλακες πεθαίνουν ευκολώτατα από την πείνα. Κι' ενώ π. χ. ό σκύουρος, όρισμένα είδη ποντικών και πολλά έντομα περνούν όλο τό χειμώνα δίχως να βάλουν μπουκιά στο στόμα τους, ό άσπάλαξ άν δεν φάη κάθε τέσσερες ώρες, θα ποφήση.

Τό άνώτατο χρονικό διάστημα που ό άσπάλαξ μπορεί ν' άνθέξη στην πείνα είνε δέκα ώρες! Έννοείται ότι τό ρεκόρ αυτό της νηστείας στα μαστοφόρα αυτά είνε σπάνιο.

"Όταν ό καιρός είνε υγρός θα τύχη να παρατηρήσουμε τούς άσπάλακες, άφασισμένους, να σκαβούν τη γη με τό μικρό τους ρύγχος. "Ανοίγουν μακριά τούννελ και ή ταχύτης με την όποια τρυπούν τό έδαφος προ καλεί στον παρτηρητή κατάπληξι. Έν τω μεταξύ, φυσικά, έν διαδρόμους βρίσκει τό στομάχι τους και καταβροχθίζουν όσα σκουλήκια συναντήσουν στο δρόμο τους.

"Αν τύχη έπίσης καμιά φορά και βρεθθή σε κανένα λειβάδι και δΐητε τό χορτάρι να ύψωνεται κυματιστά και να σαλεύη, μην έαφνιασθήτε! Είνε οι άσπάλακες που τρυπούν ύπογείως τό έδαφος με ταχύτητα, άναγκώνοντας έτσι τό ναπό χόμα. Συχνά, αυτά τά τούννελ έκτείνονται σε μεγάλη απόστασι, τά χρησιμοποιούν δε οι άσπάλακες ως ύπογείους δρόμους. Με τον παραμικρό θόρυβο που έ' ακούσουν, θα τρέξουν να κρυφθούν σ' ένα άσφαλές μέρος, διασχίζοντας τούς ύπογείους αυτούς δρόμους με καταπληκτική ταχύτητα.

Τό βάρος ενός άσπάλακος στην πλήρη του ανάπτυξη είνε περίπου τέσσερες ούγγιες, κ' άν στο μέρος που ζή ύπάρχει άφθονη τροφή, τότε μπορεί να τρώει καθημερινώς τροφή ίση με τό βάρος του σώματός του. Ή κυριώτερη τροφή των άσπαλάκων είνε τά σκουλήκια, ως τόσο καταβροχθίζουν όλα τά είδη των έντόμων, άμα τά βρίσκουν, κι' άκόμα βατράχους και σαύρες.

Οι άσπάλακες γίνονται εύκολη λεία των άρπακτικών

πουλιών κι' αυτό γιατί δσάκις βρίσκονται στην έπιφάνεια της γης χάνουν τον προσανατολισμό τους και τό κυριώτερο δεν άντιλαμβάνονται τον έπέρχομενο έχθρο.

Οι άσπάλακες την έποχή των έρώτων τους γίνονται σκληροί, βίαιοι και σε πολλές περιπτώσεις αποκτούν κανιβαλικά ένστικτα τρώοντας ό ένας τον άλλον.

Για την άποκτησι της πόθητης συζύγου, οι ύποψήφιοι μνηστήρες διεξάγουν άναμεταξύ τους έξοντωτικούς αγώνες με όλέθρια άποτελέσματα. Ή μάχες αυτές γίνονται ύπογείως, και ό νικητής καταβροχθίζει τον αντίπαλό του μπροστά στη μέλλουσα συζύγο του ή όποια παίρνει κ' αυτή μέρος ευχαρίστως στο μακάβριο γεύμα.

Οι νεογέννητοι άσπάλακες εμφανίζονται στο τέλος του θέρους ή τις άρχές του χειμώνα, στην ύπόγειο κατοικία τους, ή όποια είνε ένα πολύπλοκο σύστημα τούννελ, ώστε να έπιτρέπουν στα μικρά των μαστοφόρων αυτών να διαφεύγουν τον κίνδυνο δσάκις παρα-

σιτή άνάγκη. Στο κέντρο που οδηγούν οι διάφοροι ύπόγειοι διάδρομοι βρίσκει ένας εύρύς θάλαμος στρωμένος με χορτάρι. Αυτή είνε ή φωλιά. Τά μικρά παραμένουν εκεί τέσσερες ή πέντε έβδομάδες μετά τη γέννησί τους και κατόπιν φροντίζουν μόνα τους για την τύχη τους.

Κατά την διάρκεια του θέρους, οι άσπάλακες δεν παραμένουν σχεδόν διόλου σ' αυτή τη φωλιά: τριγυρνούν σ' όλους τούς ύπογείους διαδρόμους, στην έπιφάνεια το έδαφους, και συνεχίζουν την έπέκτασι της ύπογείας πόλεώς τους, τρώοντας συγχρόνως όσα σκουλήκια βρουν μπροστά τους.

Τά μαστοφόρα αυτά είνε εργατικώτατα, μολονότι έχουν άρισμένες ώρες εργασίας. Συνήθως άρχίζουν τη διάρτησι του έδαφους κάθε τέσσερες ώρες, όσες ώρες δηλαδή θέλουν να χωνέψουν τό φαί που έχουν φάει.

Τά μάτια του άσπάλακος είνε παροιμιώδη διά την αμικρότητά τους. "Αναπληρούν όμως την έλαττωματική όρασί τους με την θαυμασία όσφρησι και άκοή που έχουν.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τούς άναγνώστας των σειρών περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είνε τά ύπέροχα αισθηματικά άριστουργήματα:

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ"

Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

"Όπως σάς είχαμε είδοποιήσει, για ν' αποκτήσετε τά άρι» στουρημάτα μας, πρέπει ν' αποκόπτετε από τό «Μπουκέτο» ή την «Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευομένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμές.

Οι έν ταις έπαρχίαις άναγνώσται μας θα προσκομίζουν τά 4 δελτία και 8 δραχμές εις τά Ύποπρακτορεία των Έφημερίδων και θα λαμβάνουν τά βιβλία των.

"Επίσης άρχισε ή διανομή του νέου αισθηματικού άριστουργήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ, ΜΥΣΣΕ:

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

Προσεχώς θα κυκλοφορήση

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ"

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οι έν τω Έξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τας 8 δραχμές, και τά έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τοίτο, διότι θα ήτο λίαν έπιζημία διά τό Γραφείον μας μία τοιαύτη έπιβάρυνσις. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού όπου ύπάρχουν Ύποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου "Αθηνών, οι άναγνώσται μας θα παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. υπαπράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΘΕΟ

Πρό έτών ένα φτωχό παιδάκι στη Βιέννη, έρριξε μια μέρα στο κουτί του ταχυδρομείου ένα άνοιχτό δελτάριο με τη Διεύθυνσι: «Προς τον Πανάγαθο Θεό. Στους σθναούς». Πίσω δε από τό δελτάριο, περιέγραφε με λίγα λόγια τη δυστυχία της οικογενείας του

κ' έπεκαλείτο τη συνδρομή του Παντοδυνάμου.

Οι υπάλληλοι του ταχυδρομείου άν και έαφνιασθήκανε βλέποντας τό περίεργο αυτό γράμμα, έντούτοις δε τό έρριψαν στα άζήτητα, αλλά τό έπέστρεψαν στον άποστολέα του, με τη σημείωσι: Δέν ύπάρχει τέτοια πίστωσι στο προϋπολογισμό μας.

ΑΓΙΟΣ ΠΙΕΤΡΟΣ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ή μέδα, τὸ σπῆτι, ή κουζίνα, κλπ.)

«ἀμπλ» τουαλέτες με βολάν και μανίκια μπαλόν, καθώς και με τὰ ντεκολτέ δευτέρας αυτοκρατορίας. Τὰ φορέματα αυτά πηγαίνουν πρὸ πάντων στὶς πολὺ νέες. Ἡ λίγο μεγαλύτερες πρέπει νὰ προτιμῶν τις στενὲς τουνιὲ, τὰ φουφὺ καὶ τὰ ντραπέ, ἰδίως όταν δὲν εἶναι πολὺ λεπτές.

Ἡ Ἀννὴν ἑλαιοσάριον γιὰ βράδια μακρὰ ταγιέρ ἀπὸ πολυτελὲς ὑφάσμα εἴτε μαλαπὲ, εἴτε κεντημένο. Ἡ φοῦστες αὐτὸν τὴν ταγιέρ εἶναι στενὲς καὶ μακρὲς, ἀλλὰ χωρὶς ὄβρα. «Ὅσο γιὰ τις ξανκὲς μποροῦν νὰ μὴ ἔχουν μανίκια καὶ ν' ἀφίνουν νὰ φαίνονται τὰ μανίκια τὸν κορμὸς πού ἔχουν ζωηρά χρώματα καὶ εἶναι ἀπὸ δαντέλλα, μουσελίνα ἢ ταφτὰ ἐμπροσθί.

Μὲ τὴν τουαλέττα αὐτὴ τὸ κατὰλληλὸ κατέλλο εἶναι ἓνα μικρὸ τοκέ ἀπὸ αἰγυρέτες ἢ παρδαῖσια ἢ λουλούδια πού κατεβαίνει πολὺ στὰ μάτια σὰν εἶδος στρατιωτικοῦ γείσου. Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης κατελάκια βελουδένια.

Ἐνα ὄρατο ἐπίσης ἀξιοσυνάρ πολὺ παλιὸ πού ξαναῆλθε στὴ μόδα εἶναι τὰ «σοὶ» ἀπὸ τοῦτε χρωματιστό. Τοποθετημένα δυο-δυὸ στὸ στήθος ἢ στὸν ὦμο ἀντικαθίσταν ὁραῖα τὰ ἀνθη. Γίνονται δὲ πολὺ εὐχολα αὐτὰ τὰ «σοὶ» μετὰξωτὸ τοῦτε, τὸ ὁποῖον διαλέγομε σὲ ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ χυτῆτὰ χρώματα πού νὰ ἐναρμονίζονται μετὰ τὸ χῶμα τῆς τουαλέτας.

Καὶ μερικὸι νεωτερισμοί: Συνηθίζονται πολὺ τὰ γάντια ἀπὸ Ἰολάντ, ἀκολουθοῦν δὲ τὸ χῶμα τῆς τουαλέτας γιὰ τὴ κομψὴ κυρίως τὰ βάρουν γιὰ νὰ ταιριάζουν.

Τὰ ἀνθοστόλιστα ἐμπροσθί ἀρῶσιν ἐπίσης πολὺ. Προτιμῶνται ὡς σχέδια τὰ μοτίφ πού σχηματίζουν τουλίπες, μαργαρίτες, ὄρχεσιδὴ παρὸ κτλ. Τὰ πολὺ στυλιζέ λουλούδια δὲν συνηθίζονται πειά.

Ἡ νέες τσάντες εἶναι ἀρκετὰ μεγάλες καὶ ἔχουν τετράγωνον σχῆμα. Γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ λεπτὰ δέρματα, καὶ εἶναι πορφυρὰ καὶ χρησιμοποιηθοῦν καὶ βράδυ καὶ ἀπόγευμα.

Γιὰ τὴν ἡμέρα συνηθίζεται πολὺ μιά μικρὰ βέστα ἀπὸ λινὸ ἐμπροσθί, ἢ ὅποια συνδυάζεται ὁραῖα τὰ μετὰ μὴ μόνον φούστα ἐπίσης λινὴ σὲ χῶμα ὅμοιο μετὰ αὐτὸ πού ἔχει ἢ βέστα. Εἶν' ἓνα κοστοῦμι φρέσκο καὶ πρακτικώτατο γιὰ τὴν εὐχολα πόσο εὐχολα πλύνονται καὶ σιδερώονται.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ

Τὸ ὄρατο πόδι εἶναι χάρισμα φυσικόν. Ὅσοι ὥστόσο ἔχουν ἀσχηματῶδη πόδια, μολοντὶ δὲν μποροῦν ν' ἀλλάξουν τὸ σχῆμα τους, μποροῦν πάντως νὰ τὸ διορθώσουν κατὰ τι μετὰ ἀλλήλη γυμναστική.

Ἡ γυμναστική εἶναι ἡ ἐξῆς: Στεκόμαστε σὲ στάσι προσοχῆς, σηκώνομαστε στὶς μύτες τῶν ποδῶν καὶ ὕστερα κλίνουμε τὰ γόνατα ὡς ὅτου ἀκουμπήσουμε στὰ τακούνια. Τότε στηρίζομαστε κάπου γιὰ νὰ μὴ πέσουμε καὶ ἀπλώνουμε ὁριζόντια ἐμπρὸς τὸ ἓνα μας πόδι, ὕστερα τὸ ἄλλο.

Εἶναι πολὺ κουραστικὸν αὐτὸ τὸ γυμνάσιον, καὶ γι' αὐτὸ στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ τὸ κάνετε μόνον τρεῖς φορές, ἔπειτα τὴν δευτέραν μέραν τέσσερες καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἀκολουθοῦσιν στὴ στάσι τὴν καθιστή πού παίρνετε γιὰ τὸ πρῶτον γυμνάσιον ἀρχίζετε πηδηκτὰ νὰ κάνετε τὸν γυρὸ τῆς κάμαρας. Αὐτὰ τὰ γυμνάσματα δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸν παρὰ νὰ ἀφαιροῦν ἀπὸ τις γάμπες τὸ περιττὸ πῆχος.

Οἱ Ἰνδιάνοι λένε πὸς ἡ «γυναικεῖα κνήμη πρέπει νὰ μοιάζῃ στὸ σχῆμα μετὰ τὴν προσοκίδα τοῦ ἐλέφαντος».

Ὁφείλει ἐπίσης τὸ περπάτημα στὶς μύτες τῶν ποδῶν.

Μετὰ τὰ γυμνάσματα αὐτὰ κάμειτε ἐντρίβες μετὰ τὸ μῆγμα:

Ἐσάνς ἀπὸ θυμάρη 50 γρ.
Ἐσάνς ἀπὸ δανδολίβανο 50 γρ.
Δάδι μαντολέ 50 γρ.
Τανίνη 10 γρ.
Οἰνόπνευμα 80 βαθμῶν 1 λίτρα.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Τρία φορεματάκια γι' ἀπόγευμα

Τὸ πρῶτον λινὸ λευκόν, τὸ δευτέρον ἀπὸ σορὰ μαρλὴν, τὸ τρίτον ἀπὸ ζέρεν πρᾶσινωπὸ ἀνοικτὸν.

Αὐτὰ ὅλα λυώνουν τὸ περιττὸ λίπος καὶ ἡ κνήμη παίρνουν ἓνα σχῆμα πρὸ κανονικόν.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Ἡ σημερινὴ ἐπίπλωσις μᾶς κάνει πολλὰς φορές νὰ στεκόμαστε μέσα σ' ἓνα δωμάτιον καὶ ν' ἀναρωτιόμαστε: Εἶναι μπουντουάρ, κρεββατοκάμαρα ἢ σαλονάκι τὸ δωμάτιον αὐτό;

Ἄλλοτε δὲν μπορούμε κανεὶς νὰ διαστῶσιν οὕτε στιγμή ν' ἀποφανθῇ.

Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ὡς σήμερον τόσα καὶ τόσα πράγματα ἀλλάξαν, ὥστε καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη νὰ ἐπέλθῃ μεταβολή.

Ἡ ἀπαιτήσις μᾶς σημερινῆς νέας καὶ γενικὰ μᾶς γυναικας εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ἄλλοτε. Τὸ γούστο τῆς ἀνεπιτήδεως, ἡ καλαισθησία τῆς ἐξελίχθη καὶ αὐτὰ ὅλα τὴν κάνουν νὰ θέλῃ νὰ ζῇ σ' ἓνα περιβάλλον ἁρμονικόν γιὰ νὰ μπορῇ νὰ κάθεται μέσα ἐκεῖ, νὰ διαβάσῃ ἓνα ὁμορφὸ βιβλίον, νὰ περᾷ τὴν ὥραν τῆς μ' ἓνα ὁμορφὸ ἐργάσιον ἢ μετὰ ὁμορφὰ ἔργα.

Νὰ ποιοὶ εἶναι οἱ λόγοι πού μᾶς νέν ἀρκεῖται πειά σὲ μιά ἀπλὴ κρεββατοκάμαρα, ἀλλὰ ἐπιπλύνει τὴν κάμει τῆς σὰν μπουντουάρ καὶ σὰν σαλονάκι μαζύ.

Ἀφοῦ ἡ ἀκρίβεια τῆς σημερινῆς

ζωῆς δὲν ἐπιτρέπει σὲ μιά νέα νὰ ἔχῃ δυὸ δωμάτια, μπουντουάρ καὶ κρεββατοκάμαρα, βρεθήναι αὐτὴ ἡ λύσις: νὰ ἐπιπλύνεται δηλαδὴ μετὰ τὸν τρόπο τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου ὥστε νὰ ἐκτελῇ διπλὸν προορισμό.

Ἐτοὶ τὸ κρεββάτι κατηργήθη καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἔχουμε ντιβάνι, δηλαδὴ ἓνα σωματὶ μετὰ τέσσερα πόδια καὶ ἓνα παχὺ στρώμα κεκασμένο μ' ἓνα ὁμορφὸ κάλυμμα καὶ πολλὰ μαξιλάρια.

Ἐτοὶ τὴν ἡμέραν ἔχουμε ἓνα ὄρατο, ἀνατανυκτὸν ντιβάνι νὰ καθόμαστε καὶ τὴν νύκτα ἔχουμε τὸ κρεββάτι μας. Κοντὰ στὸ ντιβάνι τοποθετοῦμε ἓνα τραπέζι χαμηλὸ πού ἀντικαθιστᾷ τὸ κομοδίον καὶ ἔχει ἀπάνω ἔχουμε τὴ λαμπτήρα μας, τὸ βιβλίον μας, ἓνα βαζάκι μετὰ ἄνθη.

Ἐπὶ τὴν τουαλέττα μας: θὰ ὀφείλῃτε. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴν παραλείψωμε ἂν ἔχουμε δωμάτιον λουτροῦ, ἀλλὰ δὲν ἀπολείπεται καὶ νὰ ἔχουμε ἓνα κομψὸν ἐπιπλάν πού θὰ τὸ στολίσουμε μετὰ διάφορα κομμοτεχνήματα καὶ θὰ χρῆσιμονε βοῦτο-τοῦς κτενία κτλ. μέσα στὰ συρτάρια του.

Τὸ ντουλάκι γιὰ τὰ ρούχα μας δὲν θὰ ἀσχημίσῃ διόλου τὴν κάμαραν γιὰ τὰ τωρινὰ ντουλάκια γίνονται χαμηλὰ σὰν σιφονιέρες καὶ ἔχουν τὸν καθρέπτη στὸ ἐσωτερικὸ μέρος.

Ἡ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Τὸ ζήτημα τοῦ ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ παίζει μεγάλο ρόλον στὸν τόπον μας, γιὰ τὸ ἔχουμε τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ μιλοῦμε πολὺ εὐχολα σὲ ἐνικὸν ἀριθμόν.

Οἱ Ἄγγλοι μεταχειρίζονται τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν μόνον στὴν ὁμιλίαν καὶ στὴν ποιήσιν, οἱ Γάλλοι εἰς ἐκτάκτους περιπτώσεις μιλοῦν στὸν ἐνικὸν καὶ μόνον ἐμπεῖς τὰ ἔχουμε ὅλα ἀπλοποιήσῃ, ἐνὸς τὸ σὸσὸτ εἶναι ἀκόμη καὶ στὸν σφῆρος πού θὰ μᾶς πᾶσιν σὲ μιά κοῦρσαν νὰ τοῦ μιλήσωμε σὲ πληθυντικὸν ἀριθμόν, ἀλλοῦς τοῦ δίδουμε τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς μιλήσῃ καὶ αὐτὸς στὸν ἐνικόν. Γιὰ ποῖον λόγον δὲν θὰ τὸ κάμῃ; Εἰμεθα ἀνώτεροι ἀπ' αὐτὸν ἐπειδὴ ἔχουμε τὰς ὑπηρεσίας του;

Μέσα στὰ σαλόνια παρατηρεῖται τὰ τελευταῖα χρόνια μιά οἰκειότης ἐξωφρενική. Τὴν παλὰ ἐποχὴ ἓνας κύριος οὐδέποτε μιλοῦσε σὲ ἐνικὸν ἀριθμὸν σὲ μιά κυρία πανταρμένη, γιὰ τὴν παντρεμένη κυρία ὁποῖοθεο ὅτι ἀνῆκε στὸν ἄνδρα τῆς καὶ αὐτὸς μόνον ἐδικαιοῦτο νὰ ἔχῃ οἰκειότητες μαζύ της.

Ἡ εὐγένεια εἶναι πάντα κατὰ πολὺ ὄρατο καὶ δὲν μπορούμε παρὰ νὰ θαυμάζωμε αὐτοὺς πού εἶναι εὐγενεῖς. Ἀλλὰ ἡ εὐγένεια δὲν ἀποκτᾷται ἀπὸ τὴν μιά μέραν στὴν ἄλλη. Γι' αὐτὸ ἂς ἀνατρέψωμε καταλλήλως τὰ παιδιὰ τους οἱ μητέρες καὶ ἂς τὰ διδάσκουν ἀπὸ μικρὰ νὰ εἶναι εὐγενεῖς, γιὰ τὴν ἔτι θὰ διατηρήσουν τὴν εὐγένειαν καὶ μεγαλώνοντας.

Μερικοὶ προϊστάμενοι μιλοῦν εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν μετὰ τοὺς ὑπηρετιέ- νους των, ἐνῶ αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν δικαιολογίαν. Ὑπηρετεῖ ἓνας ἄνθρωπος ὑπὸ τὰς διαταγὰς μας, μπορούμε νὰ τὸν διδάξωμε κατὰ ἄλλὰ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ τὸν σεβᾶσθωμε σὰν ἄνθρωπον. Δις ΔΙΑΝΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΟΥ!

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1514)

ποῦσιν τὴν φτωχή, ξανθὴ φίλη μου. Γιὰ κάμποσες μέρες τὴν συλλογιζόμουν νοσταλγικά, ἀλλὰ σιγά-σιγά ὅσο ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὸν τόπον μου, τόσο ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὴν ἐσοῦν...

Τὸ ταξίδι μου βάσταξε ἓνα χρόνον καὶ πλέον. Ὅταν τελείωσαν τὰ χρήματα πού εἶχα μαζί μου, ἔκανα ἐμπόριον γουναριῶν, μπανάνες καὶ λάστιχα αυτοκινήτων. Στὸ Μοντεβιδέο ἔγινα καθηγητὴς τῆς σπαθασκίας. Ἀπὸ τὴν Γουιάνα ἔστειλα στὶς ἐφημερίδες μερικὰ ἄρθρα σχετικὰ μετὰ τὴν ζοὴν τῶν καταδικωμένων. Ἐγὼν χορευτὴς κοσμικῶν κέντρων καὶ διαφημιστὴς στὴ Βενεζουέλα. Στὸ Σιάγκο, στὸ Βερολίνο, στὴ Μόσχα γνώρισα διάφορους τύλους γυναικῶν. Αὐτέες, κάθε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἀγνόητος μου ἔδιναν. Γνώρισα γυναῖκες τοῦ Βορρᾶ, ἀδύνατες καὶ ἐξπλημμένες σὰν ὑδρόβια φυτὰ, Ἀνατολίτισσες μετὰ φλογερὰ μάτια, Ἀγγλίδες, γυναικες τῶν σπόρ, μετὰ πόδια μεγάλα καὶ ἴσια. Βραζιλιανῆς τυχοδιώκτριες πού ἔφεραν πῶς σκορπίζονται τὰ ἐκατομμύρια. Γνώρισα τέλος ὅλες τις γυναῖκες τῆς ὑψηλῆς.

Τὸ μικρὸν ὥστόσο λουλουδέιον στεφάνι βρισκόταν ἀκόμα μέσα στὴ βαλίτσα μου. Ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐτέες τις γυναῖκες τις ὅποιες εἶχα γνωρίσει, δὲν εἶχα βοῦ καμμιὰ ἀρκετὰ ἀγνή, ὥστε νὰ μπορούσα νὰ τις προσφέρω τὸ δῶρον τῆς Σαρλότι.

Μοῦ ἦταν ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶ τὸ μικρὸν μαρμαρένιον στεφάνι. Εἶχε χάσει πειά τὸ ἀρχικὸν ἀρώμα του, τώρα μύριζε ἀπὸ ναφθαλίνη, καμφορά, ὀδοντόκρεμα καὶ κολύβια. Τὰ ξεραμένα πέταλα τῶν λουλουδιῶν εἶχαν σκορπίσει μέσα στὰ μαντήλια μου καὶ κάποτε, μέσα στὸ μαντὶν ἐνὸς πονκιμιστοῦ μου βόρῃκα ἓνα κληρὸν κλωναριῶν μου. Τὸ ἀσχηματὸν αὐτὸ γεγονός μου ἔφερε τὴν νοσταλγίαν ὥστε μ' ἔκανε νὰ γυρίσω πίσω στὴν πατρίδα μου.

Ἐνοίωσα ξαφνικὰ τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθῶ στὸ δικὸν μου κρεββάτι, νὰ φάω τὰ φαγητὰ τοῦ τόπου μου, νὰ ξαναδῶ τ' ἀγαπημένα πρόσωπα, νὰ ξεφύγω ἀπὸ τις ξενικές ἐντυπώσεις πού με δηλητηρίαζαν. Ἐπιθυμοῦσα νὰ συναντηθῶ μετὰ ἀνθρώπους ἡθικοὺς καὶ ἀπλοικοὺς: ἡθικοὺς καὶ στὴν πλάνην τους ἀκόμα, ὅπως ἔξαρνα ὁ φίλος μου, ὁ Φούλς, ὁ κακὸς αὐτὸς ψυχολόγος, ὁ ὁποῖος με εἶχε συμβουλεύει γιὰ τὸ καλὸν μου, νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Σαρλότι. Ἦθελα νὰ συναντήσω τὸν θεῖον μου, τὸν σύμβουλον τῆς οἰκογενείας μου, τὸν θετικὸν καὶ προβλεπτικὸν ἄνθρωπον!

Ἐπιθυμοῦσα ν' ἀκούσω τις σοφές, φρόνιμες καὶ φωτεινές σκέψεις του!

Μόλις ἐφθάσα στὸ σπῆτι μου, πρὶν δῶ τοὺς δικούς μου, τὸ πρῶτον πού ἔκανα ἦταν νὰ σπεύσω στὴν τραπέζιαν καὶ νὰ πάρω τὴν Σαρλότι στὸ τηλεφώνον. Μοῦ ἀπάντησε ἡ ἴδια. Μοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἑαυτὸς της καὶ τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς της. Τὴν ῥώτησα ἂν θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Μοῦ ἀπάντησε μετὰ ἄνοιαν καὶ ψυχρὰ φωνὴν ὅτι εὐχαριστῶς θὰ με δέχεται.

Μικροῦλα μου—τῆς εἶπα—στάθηκε ἀδύνατον νὰ δώσω τὸ μικρὸν στεφάνι σου. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶναι ἀγνή. Καμμιὰ δὲν ἔχει τὴν δική σου ἀγνότητα. Δὲν μοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Σὲ λίγο ῥώτησε:

—Ὅποτε... γύρισε γιὰ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς;

—Γιὰ νὰ σοῦ τὸ προσφέρω!

Ἐκείνη τὴν στιγμήν, οἱ γονεῖς μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου μπήκαν στὴν τραπέζιαν. Φαινόμουνσαν ταραγμένοι. Ἡ μητέρα μου ἦταν δακρυσμένη καὶ ἡ ἀδελφὴ μου μετὰ κόπο συγκρατοῦσε καὶ αὐτὴ τὰ δάκρυα της. «Ἰσως—σκέφθηκα—θὰ τις συγκινήσει ἡ τόσο σταθερὰ ἀγάπη μου».

—Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ἀναξία σου—εἶπε ἡ μητέρα μου.

Συγχρόνως καὶ ὁ πατέρας μου μετὰ τὸ αὐστηρὸ ὕψος πού ἔφερεν στὶς σοβαρὰς περιστάσεις, εἶπε:

—Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν εἶναι πειά ἀξία τῆς ἀγάπης σου. Πάει ἓνας χρόνος τώρα πού ἔγινε ἐρωμένη ἑνὸς παλαβοῦ πολυτεχνίτη...

—Τοῦ Φούλς!—φώναξε.

—Ναί, αὐτοῦ. Ὁ Φούλς, τὴν ἔκανε φίλην τοῦ γιᾶν νὰ τῆς τραβᾷ χρήματα. Ἐγὼν τὸ κοινὸν σκάνδαλον τῆς πόλεως.

—Σὰν παράξενο μοῦ φαίνεται—εἶπα μ' ἀμφιβολία—πὸς αὐτὴ ἡ φτωχὴ νέα δίνει χρήματα σ' ἓναν ἄνδρα, όταν τὰ χρήματά της μόλις ἐπαρκοῦν γιὰ τὸν ἑαυτὸς της.

Ἡ μητέρα μου θέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ ἐκείνος τὴν παραμέρισε ἀπότομα, καὶ μοῦ ἐξήγησε.

—Μὰ τὰ χρήματα τῆς δίνει ἓνας ἄλλος φίλος της, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι πειά νέος...

—Ποῖος εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ γέρο-ἡλίδιος;—ῥώτησα ἀνυπόμονα.

Κανεὶς δὲν μοῦ ἀπάντησε. Ἡ μητέρα μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἐκλαίγαν τώρα μετὰ λυγμούς. Ξαφνικὰ ἀντελήφθην ὅτι τὸ πορτραῖτον τοῦ θεοῦ Τοντὸν δὲν βρισκόταν πειά στὴ θέσιν του στὸν τοῖχον. Μετὰ βλεμματικὴν ἐρωτηματικὴν κινήσιν τὸν πατέρα μου. Ἐκείνος σήκωσε ψηλά τὸ χέρι μετὰ μιά κίνησιν ἀπελπισίας καὶ ντροπισμένου κατέβασε τὸ κεφάλι του...

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1528)

τὰ μυστικά της ὥστε οἱ φίλοι τοῦ πατέρα μου μετὰ θαύμαζαν. Ἐγὼν ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα ἀνέλαβε νὰ με εἰσαγάγῃ στὰ «στούντιο». Στὴν ἀρχὴ φυσικὰ ἀπογοητεύθηκα καὶ ἐγὼ ὅπως ὅλες ἡ «βεντέττες». Ἐπειτα ὁ μὲν γνῶρισα τοὺς διασημοὺς τοὺς καὶ παρηγορήθηκα. Ἐγὼν ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Τζῶν Μπάρρυμορ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσιν.

Ἦταν σοβαρὸς, ὀλιγόλογος καὶ ὑπερβολικὰ εὐγενής. Ὅταν βρισκόμουν μαζύ του, εἶχα τόσο θάρρος πού νόμιζα ὅτι τὸν ἤξερα πολλὰ χρόνια. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸν φαίνεται συνέβαινε τὸ ἴδιον, γιὰ τὴν μιά μέραν μοῦ εἶπε μετὰ τρυφερότητα:

—Μις Ντολорές, νομίζω ὅτι θὰ εἰσάγετε ἡ ἰδεώδης παρτεναίρ μου. Θὰ σὰς παρακαλοῦσα λοιπὸν νὰ δεχθῆτε νὰ παίξετε μαζύ μου σ' ἓνα φίλμ.

Δὲν τοῦ ἀρνήθηκα. Τὸ «γύρισμα» τοῦ ἔργου κράτησε εἰκοσι μέρες.

Εἶχε μιά πολὺ ὁμορφὴ ὑπόθεσις καὶ ἓνα σωρὸν τυφερὸς σκηνῆς ἢ ὅποιες μᾶς ἔκαναν ν' ἀνακαλύψωμε ὅτι ὁ ἓνας λάτρευε τὸν ἄλλον.

Ἐτοὶ μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες, καὶ ἀκριβῶς τὸν Ἀπρίλην τοῦ 1928, ὁ Τζῶν Μπάρρυμορ μοῦ ζήτησε ἐπισήμως τὸ χέρι μου. Ἡ ἔννοσίς μας ἔδωσε ἀφορμὴ καὶ γινῆναι «βεντέττα» μ' αὐτὸν ἂν δὲν ἀπατώμην σὰς τὸ διηγῆσθαι. Τὸ μόνον πού σὰς ἔκρυψα εἶναι ἡ θλίψις μου. Μ' αὐτέας εἶναι ἐντελὸς ἀτομικὰ μου πράγματα πού φυσικὰ δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν.

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΚΟΣΤΕΛΛΟ

Ἡ ΝΕΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΡΩΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1539)

Πήγαμε γρήγορα στὴν τουαλέτταν τοῦ Μπαρ νὰ πλυνθῇ. Ἐγὼν σὲ περιμένον ἐδῶ, στὴν εἴσοδον.

Ὁ Φελίξ πῆγε στὴν τουαλέτταν, περιμένει νὰ φύγουν δυὸ κύριοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐκεῖ, κατόπιν σὰν ἔμεινε μόνος τὸν πῆγε στὴν βρύση νὰ πλυνθῇ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ τὸ χῶμα τοῦ αἵματος τοῦ φάνηκε κάπως περίεργον. Κότταξε καλύτερα καὶ βεβαιώθηκε πὸς δὲν ἦταν αἷμα ἀλλὰ... κοκκινὴν μοχλῆν.

Καταντροπισμένος γιὰ τὴν εἶχε γίνῃ κορόιδο, πῆγε ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ περιστροφῆς τῆς νέας καὶ τὸ ἀνοίξε. Ἐξέτασε τὰ τέσσαρα φουγάκια πού ὑπῆρχαν ἀκόμα καὶ βεβαιώθηκε ὅτι κανένα δὲν εἶχε σφαῖρα, παρὰ μόνον λίγον μπαρουντῆ. Εἶχε πέσει θύμα ἀπατεώων. Τὴν εἶχε πᾶθει σὰν ἀγράμματος. Ὅλα ἦσαν μιά σκηνοθεσία γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τις 12.000 δολάρια. Οὐδὲ φθόνος εἶχε γίνῃ, οὐδὲ τίποτε. Ὁ Φελίξ ἔτρεξε στὴν εἴσοδον τοῦ μπαρ καὶ ὅπως τὸ φαντά-

στηκε ἡ Τζέλια δὲν βρισκόταν πειά ἐκεῖ. Ρώτησε τὸν θυρωρὸν μήπως τὴν εἶδε νὰ βγαίνει ἔξω.

—Μάλιστα σὲρ—τοῦ ἀπάντησε ὁ θυρωρὸς—ἔγινε ἀμέσως βριστική... Ὅχι δὲν πῆγε ταξί, ἔφυγε πεζή.

Ὁ Φελίξ βῆκε στὸ δρόμον. Ἀλλὰ τοῦ κακοῦ κύτταξε γύρω του ἡ νέα εἶχε γίνῃ ἀφανής...

Ἐγὼν βαθὺς πόνος τοῦ πέρασε τότε τὴν καρδίαν... Ὑπέφερε... Ὅχι γιὰ τὸν ἀπατεῶνα τοῦ εἶχαν κλέβει τις δώδεκα χιλιάδες δολάρια. Γι' αὐτὰ δὲν τὸν ἐνοιαίε καθόλου... Μὰ κατὰ ἄλλο συνέβαινε... Τὸ μοναδικὸν φίλημα πού εἶχε ἀλλάξει μετὰ τὴν νέα, τὸν εἶχε κάνει νὰ τὴν ἀγαπήσῃ

Σατυρική Δελτία

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΕΙΣ ΚΑΝΚΑΓΙΑΝ

"Όταν σ' βλέπω, του συρμού ώ
[δεσποινίς άβρά,
την ιερών παραδόσιν άμέσως έν-
[θυμούμαι.
πώς έχρειάσθη δι' ύμ'ς ή του
[άνδρος πλευρά
και παραχρημα κάτι τι φοικτόν
[διανοούμαι.
"Ότι αν ήτο ως ύμεις θερμή πάσα
[γυνή
—και δ' ή αφού επλάσθητε έκ της
[πλευράς μας, ήτις
άπ' την δεινήν έγχείρισιν άκόμη
[μάς πονεί—
ήδύνατο πολύ όρθώς να λέγεται :
[Πλευρίτις.
ΚΙΝΟΣ"

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

"Ερωτούν το μικρό μπέμπη :
— Μπέμπη, πούν αγαπάς πε-
ρισσότερο, τη μαμά σου ή το πορ-
τοκάλι ;
— Και ό μπέμπης, ύστερα από
λίγη σκέψη :
— "Αγαπώ τη μαμά μου... πού
θα μου δώση το πορτοκάλι !

Ο κοντινότερος συγγενής του.

Γιά ένα μικρό ποσό, κάποιος
θέλει να κάνει άγωγή, έναντιόν
του πρώτου εξαδέλφου του :
— Είναι ντροπή ! του λέει ό
δικηγόρος του. Δεν είναι σωστό,
για ένα τόσο έξευτελιστικό ποσό,
να π'ς στα δικαστήρια, και μάλι-
στα έναντιόν ενός τόσο στενού
συγγενούς σου.

— Να σου πώ, φίλε μου. Έγώ
δεν αναγνωρίζω άλλον πλησιέ-
στερο συγγενή στον κόσμο από
τόν... εαυτό μου !

Αν...

Τό έργο κάποιου γνωστού ζω-
γράφου είναι εκτεθειμένο στη βι-
τρίνα ενός κεντρικού καταστή-
ματος.

— Σήμερα είδα τό έργο σου,
λέει ένας φίλος του στο ζωγράφο.
Φαίνεται πολύ καλό και θ' άγο-
ραστή γρήγορα. Χθές, μάλιστα,
ένας γνωστός μου, πού τό έμαθε,
μου είπε πως θ' άδινε 20 χιλιάδες,
αν μπορούσες να τό ιδή !...

— "Αν μπορούσες να τό ιδή ; !..
— Ναι ! Είναι... τυφλός ό δυ-
στυχής !...

Συναδελφικές κακίες.

Γνωστός προικιστής πρόκει-
ται να παντρευτή, και συμβου-
λεύεται ένα φίλο του, γιατρό.

— Λοιπόν, πού λες, Κώστα, ή
μνηστή μου δεν έχει πολλά χρή-
ματα, θα κληρονομήση όμως ένα
πλουσιώτατο θείο της, ό οποίος
πάσχει άπ' την καρδιά του...

— Τι να σου πώ, φίλε μου !
Λάβε τό μέτρα σου, γιατί πρό-
κει να ξέρης, πως αυτά τα καρ-
διακά νοσήματα διατηρούνται

πολλά χρόνια...

— "Όχι δά. Αυτός ό θεός της
έχει διαρκώς πόνους και κρίσεις.
Νά ! Χθές άκόμη είδα να βγαίνει
από τό σπύτι του ό γιατρός Κ.,
πού τόν κουράρει.

— "Ό γιατρός Κ τόν κουράρει ;
Τότε τρέξε, μή χάνης καιρό και
παντρέψου την άσπασ !...

"Επί τέλους τό κατάλαβε !

— Βρε άδελφέ ; Δεν μπορεί να
νεί : να συζητήση μαζί σου. Δεγάν-
τιλαμβάνεσαι άμέσως τά πράγματα.

— Έχεις δίκιο ! Δεν καταλα-
βαίνω άμέσως ! Μιλάμε μισή ώρα
και μόλις αυτή τη στιγμή κατά-
λαβα πως είσαι... βλάκας !...

Στις εξετάσεις.

"Ο κ α θ η γ η τ ή ς : Λοιπόν,
πές μου έσύ, παιδί μου : Τι είναι
ή τετραγωνική ρίζα ;

"Ο μ α θ η τ ή ς : Μά, κύριε
καθηγητά, τό πρόγραμμα δεν λέ-
ει ότι θα δώσουμε εξετάσεις
και στη... Βοτανική !...

Στό δικαστήριο.

"Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς : Λοιπόν,
ισχυρίζεσαι ότι ό κατηγορούμενος
αυτός σου έκλεψε ένα μαντήλι ;

"Ο μ η ν υ τ ή ς : Μάλιστα, κύ-
ριε πρόεδρε, και ή απόδειξις
είναι πως... έχω ένα όμοιο στην
τσέπη μου...

"Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς : Αυτό δεν
έχει καμιά σχέση. Κι' έγώ έχω
στη τσέπη μου ένα όμοιο !
"Ο μ η ν υ τ ή ς : Μπορεί, κύ-
ριε πρόεδρε, γιατί μου λείπουν...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Η... ΙΕΡΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

"Η σ ύ ζ υ γ ο ς.—Μακαρά ! "Από πού γυρίζεις τέτοια ώρα ;
"Ο σ ύ ζ υ γ ο ς.—"Από τό Σύλλογο των Φιλοπτύχων, αγάπη μου.
Είχαμε συνεδρίαση.
"Η σ ύ ζ υ γ ο ς.—Κ' ή ξανθές τρίχες πού βρέχνα στο σακάκι σου ;
"Ο σ ύ ζ υ γ ο ς.—Θά φύγαν άπ' τα γένεια ενός δεσπότη πού καθό-

δύο !

Πληρωμένη απάντησις.

"Ενας άδιόρθωτος δαν-
δής κάνει ένοχλητικό κόρ-
τε σε μία κυρία, την ώρα
πού τη βλέπει να δια-
βάζει :

— Δεν θα ήθελα τίποτε
άλλο στον κόσμο, της λέει,
παρά να ήμουνα τό βιβλίο σας...

— Κι' έγώ, δεν θα ήθελα τί-
ποτε άλλο παρά να σας έκανα
ένα καλό... δ έ σ ι μ ο ! του ά-
παντά ή κυρία.

Στό Σχολείο, την ώρα της παρα-
δόσεως.

"Ο δάσκαλος άποτεινεί μιά ερώ-
τησι στην οποία κανείς δεν ά-
παντά. Τη στιγμή αυτή όμως ένας
μαθητής ψιθυρίζει στ' αυτό του
διπλανού συμμαθητού του :

— "Ο δάσκαλος, μας είνε βλάκας !
"Ο δάσκαλος πού δεν άκουσε
άκριβώς τη φράσι, νομίζοντας πως
ό μαθητής αυτός θέλει ν' άπαν-
τήση στην ερώτησί του, του λέ-
γει ένθαρρυντικά :

— Πες, αυτό πού είπες, πού
δυνατά ! Μή φοβάσαι !... Μπο-
ρεί να είνε και σωστό !...

Ρωτούν ένα χωρικό, πού μόλις
γύρισε άπ' τό θέατρο, όπου έπαι-
ξαν ένα σύγχρονο κοινωνικό έργο :

— Λοιπόν, Γιώργη, πως σου
φάνηκε τό έργο ;
Κι' ό χωρικός άπαντά άφελέ-
στα :

— Τι να σας πώ ; Οι άνθρω-

Σοφός, αλλά...

"Ενας σοφός, αλλά άφρημένος
κρηνητής σε μιά διδασκαλία
του για τό νερό, λέει :

— Μή λησμονείτε, κύριοι, ότι
αν δεν ύπήρχε τό νερό δεν θα
μπορούσαμε να μάθουμε κολύμπι,
και φαντάζεστε πλέον πόσος κό-
σμος θα πνιγόταν !...

Ματαράγκα !

"Ενας κύριος περνά με τό αυτό
κίνητό του μπροστά στον πόλι-
σμαν τηςτροχαίας κινήσεως χωρίς
να λάβη υπ' όψη του τό σήμα να
σταθί.

— Λυπούμαι λέει, σε λίγο ό ό-
δηγός του αυτοκινήτου στον πό-
λισμαν για να δικαιολογηθή—άλλά
βλέπετε είμαι γιατρός και βιάζο-
μαι να πάω τόν πελάτη μου στο
φρενοκομείο.

"Ο πόλισμαν όμως είνε καχύ-
ποπτος και κυττάζει προσεκτικά
τόν επιβάτην του ταξί. Άλλά κι
αυτός δεν χάνει την ψυχραιμία
του. Κυττάζει με περιπάθεια τόν
πόλισμαν και του ψιθυρίζει τρυ-
φερότατα :

— Φίλησέ με, αγάπη μου !
Κι' πόλισμαν τρέπεται εις φυ-
γήν.

Τι του συμβαίνει

"Η κ. Τζάκσον δεν ήταν ούτε
δυό εβδομάδων νύφη, όταν άντε-
λήφη ότι ό σύζυγός της είχε
τό ύφος θλιμένο.

— Αγαπημένο μου Φλόυς,
του είπε, υπάρχει κάτι πού σε
στενοχωρεί και θέλω να μου τό
έμπιστευθής. Από τώρα και στο
έξής ή λύπες σου πρέπει να είνε
και δικές μου λύπες... Πρόκει
να τις συμμερίζομαι κι' έγώ. Τό
ξέρεις ;

— Αφού είνε έτσι, αγάπη-
μένη μου Μάρθα, άπαντά ό σύ-
ζυγος, μάθε ότι μόλις έλαβα ένα
γράμμα από μία κυρία πού μέ-
νει στο Μάντσεστερ και ή οποία
μου κάνει γνωστόν ότι με μήνυσε
... έπειδή της είχα ύποσχεθί γάμο
και την άποπλήνσα !...

Κόκκαλο ή συνβία.

— "Όχι Τζόν, λέει ή πλουσία
κόρη στον θαναστή της ό οποίος
την πολιορκεί στενά, προσπαθών-
τας ν' άποσπάση την ποθητή
συγκατάθεσί της. Είνε αδύνατον
να σε παντρευτώ. Θα είμαι όμως
μιά καλή άδελφή για σένα.

— Λαμπρά ! άπαντά ό πονη-
ρός Τζόν. "Ας δούμε λοιπόν, τότε
πόσα πρόκειται να κληρονομή-
σουμε από τόν... πατέρα μας !

Κρέμα
Πούδρα
Λοσιόν
Ρούχ
Μπορμαντίνα

Corina

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ - ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ - ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4 - ΤΗΛ. 21.417

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει την πλουσιωτέραν
συλλογήν χαρτου ταπετσαρίας εις
τιμάς εργοστασίου.

Από 22 δραχμάς και άνω τό τε-
τραγωνικόν μέτρον μετά τοποδε-
τήσεως.

Μέ το
Persil
έξαοραγίζετε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ξευούραόλην
άποσυμασμένην
άπαολραπλούσης
μαδαριόλητος
είναι ιδιώδες διά χρίσιν
μαζίνων, μελαζωίων, ηγυλίων κλπ.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΚΑΖΕ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Θά βρ'ητε τά άμετάβλητα ό-
λόμαλλα μαγιώ εις χρωματι-
σμούς (SOLIT), εις άπειρίαν
σχεδίων και άπαράμιλλο γού-
στο με τιμάς από 90—225 δραχ-
μας. Επίσης σακκάκια Ζέρσεύ έτοι-
μα και επί παραγγελία.

Συνιστάμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙ-
ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Ο-
φθαλμολογίας έν τώ Πανεπιστημίο.
Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1-60

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι

Αναλαμβάνει όποθέσεις πάσης φύσεως. Αριθ. Τηλ. 23060.

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

ΔΕΛΤΙΟΝ Η ΒΙΒΛΙΟΝ

"ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ"

ΖΑΝ ΕΤΕΝΣΕΛ

Με 4 τοιαύτα δελτία μπορείτε να πάρετε έκτός του δι-
ελίου "ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ" και ο ίδιονή-
ποτε άλλο διελίον της Βιβλιοθήκης του "Μπουκέτου" της
έκλογής σας.

Αποκόπτετε και κρατείτε τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

Ο ειδικώτερος τεχνικός οίκος ἐν Ἀνατολῇ διὰ μηχανήματα καὶ ὑλικά
κατεργασίας χάρτου

Προμηθευτὴς: Τυπογραφείων, Λιθογραφείων Κυτιοποιείων, Βιβλιοδετείων
Φακελλοποιείων, Ἑργοστασίων χάρτου καὶ Κρατικῶν Ἰδρυμάτων

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις «ΛΤΚΟ ΑΘΗΝΑΣ» — Τηλ. 21.378

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τεχναστήρια Ὀφροῦ
«PLANETA» DRESDEN
LEIPZIGER

Κυλινδρῶν τεχναστήρια
ἐργασιῶν

Διόματα πιστήρια
JOHNE - WERK
AUTOMONOPOL, TIP-TOP

Τεχνοπτικὰ χάρτου
«PERFEKTA» JOHNE - WERK

Διόματα φακελλοποιητικὰ
τύπου SCUBERT (Βιέννης)
καὶ R. ERNST FISCHER
& WESCHER

ΥΛΙΚΑ
κυλινδρῶν πιστηρίων
ἐργασιῶν

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΝ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολλάρια 1.500.000.—

Δέχεται καταθέσεις καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκῶς ὁρους

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ, δύνασται νὰ ἀποτείνωνται, εἴτε ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., εἴτε πρὸς τὴν
ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Υπηρε-
σίαν Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΠΡΟΤΟΦΑΝΕΙΣ ΕΚΠΩΣΕΙΣ ΛΟΓΩ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεῖ δια-
τὰ μεταξωτά, ἐμπριμέ, κουκουλάρικα, ὡς καὶ
βαμβακερά εἶδη, μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

ΗΤΟΙ :

Κρέπ ντὲ σὶν ἐμπριμέ τῶν 90 δρχ.	65.
Κρέπ ντὲ σὶν ἐμπριμέ τῶν 120 »	80.
Κουκουλάρικα φορεμάτων τῶν 60 »	45.
Κουκουλάρικα παλτῶν τῶν 120 »	80.
Κουκουλάρικα ἀνδρῶν τῶν 150 »	110.
Μεταξωτά παλτῶν τῶν 200 »	150.
Σεμιζέ τῶν 90 »	65.
Τουὰλ ντὲ σουὰ ἀσπροπ. τῶν 55 »	40.
Κρέπ ζωρζέτ τῶν 75 »	60.
Κρέπ μαροκαὶν ἑξῆρα τῶν 130 »	100.
Κρέπ σατέν ἑξῆρα εἰς τῶν 120 »	90.

ΤΜΗΜΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Τοῖσι, μουσουλινέτες, φλέρ κρεπὸν κτλ.
κατ' ἐκλογὴν ὁ πῆχυς δρ. 10. Βουαλάς δι-
πλόφαρὰ δρ. 20, ὡς καὶ κρέπ ντὲ σὶν ἑξῆρα
θακερὰ ἐμπριμέ δρ. 20. Φλέρ Κοτὸν δρ. 30.
Κρέπ Πικὸν δρ. 25, καθὼς καὶ πετάλια
ἐξαιρετικὰς τιμῆς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΥΨΩΝ

10.000 ζεύγη κάλτσες, ἀπὸ καθαρόν
τάξαν μὲ μικρὸν ἐλάττωμα, τῶν 90 δρ.
Ἐπωφεληθῆτε τῶν μεγάλων ἐκπτώσεων
λόγω τέλους ἐποχῆς τοῦ Καταστήματος
ΚΡΟΠΟΛ, Ἑρμού 18Α.
Προσοχὴ εἰς τὴν ἀκριβῆ διευθύνσιν μᾶλλον.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΝΑΙΑ ΛΟΥΜΑΚΗ
Τετάρ. 112. δρ. 12
Νέα Σελήνη
Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους ἐργασίαι
Τοποθετοῦνται θερμοστάται, θερμοσί-
τες, ἀντλίας, λουτήρες κλπ.